

รายงานฉบับสมบูรณ์

(Final Report)

โครงการวิจัยการกำกับดูแลด้านผังรายการและเนื้อหารายการ
ในกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ในสังคมพหุนิยม (Pluralism)
กรณีศึกษาประเทศแคนาดา

เพื่อนำเสนอ

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

(สำนักงาน กสทช.)

สารบัญ

หลักการและเหตุผล.....	4
กิจกรรมต่างๆ ในการค้นคว้าวิจัย	14
หัวข้อการสัมภาษณ์.....	22
ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ พหุวัฒนธรรม พหุสังคม และประเทศแคนาดา	22
ระบบการกระจายเสียงและการกำกับดูแลของประเทศแคนาดา.....	23
แง่มุมทางด้านกฎหมายพื้นฐาน ในการกำกับดูแลการกระจายเสียงของประเทศแคนาดา.....	24
พหุวัฒนธรรมที่ยังไม่มีข้อยุติ.....	25
กรณีศึกษาเกี่ยวกับพหุวัฒนธรรมในสื่อ.....	25
Pierre Trudeau และวิสัยทัศน์ที่เขามิต่อพหุวัฒนธรรมของแคนาดา	25
Meech Lake และการข่มขู่ว่าจะทำการแบ่งแยกดินแดนควิเบก	26
คนอิสลามและชาวแคนาดา.....	26
การเลือกตั้งในประเทศแคนาดา ปี พ.ศ. 2558	27
ประวัติศาสตร์การแพร่ภาพกระจายเสียงของประเทศแคนาดา.....	28
ต้นกำเนิดของสื่อแคนาดา: การให้บริการวิทยุกระจายเสียงโดยการรถไฟแห่งชาติแคนาดา	31
การให้คำจำกัดความ “สื่อมวลชนแคนาดา”: ทศวรรษแห่งคณะกรรมการ.....	35
ยุคแห่งการกำกับดูแล.....	42
การพัฒนา พระราชบัญญัติฉบับใหม่ และพหุนิยมของสื่อ.....	46
แง่มุมทางกฎหมายในการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา	54
นโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศสำหรับประเทศแคนาดา	58
การกำกับดูแลการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา.....	62
การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา และบริษัท CBC	65
สาระสำคัญของ การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา.....	68

ตารางภาพรวมโครงสร้างทางกฎหมาย

การกำกับดูแลการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา.....	76
สรุปช่วงเวลาเหตุการณ์สำคัญ	83
บรรณานุกรม.....	85

รายงานฉบับสมบูรณ์
โครงการวิจัยการกำกับดูแลด้านผังรายการและเนื้อหารายการ
ในกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ในสังคมพหุนิยม (Pluralism)
กรณีศึกษาประเทศแคนาดา

หลักการและเหตุผล

ในปี พ.ศ. 2550 Michael Adams นักเขียนผลงานเรื่อง *Unlikely Utopia: The Surprising Triumph of Canadian Pluralism* (รัฐในอุดมคติที่ไม่สมควรจะเกิดขึ้น: ชัยชนะที่คาดไม่ถึงของพหุสังคมของชาวแคนาดา) ได้กล่าวถึงความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในการบรรลุเป้าหมายความเป็นพหุสังคมของชาวแคนาดา ใน *Surprise, Canadian pluralism is working* (Adams, 2550) หลังจากนั้นอีก 7 ปี Agha Khan ผู้นำกลุ่มนิกายคนปัจจุบันของลัทธิอิสลาม Nizari Ismailism ยังกล่าวถึงประเด็นเดียวกันในการปราศรัยต่อสภาแห่งประเทศแคนาดา กล่าวว่า “ผมเชื่อว่าประเทศแคนาดาสามารถสื่อสารร่วมกันอย่างชัดเจน และจะเป็นตัวอย่างให้กับประเทศอื่น ๆ ได้ด้วยการสนับสนุนทางสังคมเพื่อให้เกิดพลเมืองที่มีคุณภาพ ในประเด็นสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การให้คำมั่นสัญญาต่อความเป็นพหุสังคม การให้คำมั่นสัญญาต่อระบบคุณธรรม (ความเชื่อว่าบุคคลสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยไม่ใช้สิทธิพิเศษทางชนชั้น) และการให้คำมั่นสัญญาต่อหลักจริยธรรมสากล” (Agha Khan, 2557) นอกจากนี้ อิทธิพลของประเทศแคนาดาที่เป็นสังคมแบบพหุนิยม จะกำหนดกรอบเอกลักษณ์ประจำชาติของแคนาดา รวมทั้งภาพลักษณ์ที่เป็นที่รับรู้และได้รับการส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักในเวทีโลก ดังที่ Will Kymlicka (2547) ระบุไว้ โดยอ้างถึงความสำเร็จของชาวแคนาดาหรือต้นแบบที่ชาวแคนาดาใช้ในการส่งเสริมความหลากหลายของสังคม ซึ่งเกิดขึ้นจากสื่อที่เป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าวิจัย และเป็นความเข้าใจในประเทศของชาวแคนาดา ตัวอย่างของการจัดการกับความหลากหลายที่ประสบความสำเร็จของชาวแคนาดา เป็นแรงจูงใจที่สำคัญให้ Agha Khan เข้ามาเป็นหุ้นส่วนกับรัฐบาลแคนาดาในการก่อตั้งศูนย์สำหรับพหุสังคมระดับ

สากลในเมืองออตตาวา ประเทศแคนาดา ควบคู่ไปกับการมุ่งเน้นพัฒนาต้นแบบของความหลากหลายในระดับ
สากล (ข้อมูลอ้างอิงจากรัฐบาลแคนาดา ปี พ.ศ. 2549)

พหุสังคมในประเทศแคนาดาถูกขับเคลื่อนด้วยประชาชนของประเทศแคนาดาเอง นับตั้งแต่
พระราชบัญญัติควิเบกมีการประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2317 ชาวแคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศสจะได้รับการคุ้มครองเป็น
พิเศษภายใต้กฎหมายแห่งราชอาณาจักร ซึ่งในที่สุดกลายเป็นประเทศแคนาดาในปี พ.ศ. 2410 รวมไปถึงสิทธิที่
จะปฏิบัติตามความเชื่อของผู้ที่นับถือคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก และการใช้กฎหมายแพ่งของฝรั่งเศส
(Francophone) โดยประวัติศาสตร์ของประเทศแคนาดานั้น มีฐานะเป็นชาติ 2 ชาติ (ประเทศอังกฤษกับประเทศ
ฝรั่งเศส) และลักษณะเฉพาะตัวของชาวแคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศสยังคงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญจากแต่เดิม
และมีผลต่อลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นวัฒนธรรมหลากหลายของชาวแคนาดา เป็นการเกิดขึ้นของวัฒนธรรม 2
วัฒนธรรมที่แตกต่างกันภายในประเทศหรือภูมิภาคเดียวกัน (Eve Haque, 2555)

ชาวแคนาดาที่เป็นฝรั่งเศส คือชาวแคนาดาที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ หรือผู้ที่แจ้งต่อทาง
ราชการไว้เป็นลายลักษณ์อักษรว่า จะใช้ภาษาฝรั่งเศสในการสื่อสารที่บ้าน ซึ่งมีจำนวนกว่า 20 % ของจำนวน
ประชากรแคนาดาทั้งหมด (จากข้อมูลสถิติประชากรในปี พ.ศ. 2554) และในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2549 - 2554
จำนวนประชากรชาวแคนาดาที่ขึ้นบัญชีว่าเป็นผู้ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ มีจำนวนเพิ่มขึ้น 4 % ซึ่งประชากร
ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่นอกพื้นที่รัฐควิเบก ซึ่งเป็นจังหวัดในประเทศแคนาดาที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นคน
ฝรั่งเศส โดย 3 ใน 4 ของผู้ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเพื่อนบ้านอย่างออนตาริโอ หรือ นิวบรันสวิก ในรัฐแอลเบอตา ที่มี
ประชากรพูดและเขียนทั้ง 2 ภาษา โดยสำมะโนประชากรในปี พ.ศ. 2554 แสดงให้เห็นถึงจำนวนประชากร
แคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศสซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่า 18 % ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2549 ถึง ปี พ.ศ. 2554

ในปี พ.ศ. 2503 - 2512 รัฐบาลของประเทศแคนาดาให้ความสำคัญกับความสามารถในการใช้สองภาษาเป็นพิเศษ จึงมีการจัดตั้งคณะกรรมการ Royal Commission ขึ้นในปี พ.ศ. 2506 เพื่อดูแลเรื่องความสามารถในการใช้สองภาษา และวัฒนธรรมผสม ซึ่งนำไปสู่การดำเนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยภาษาที่เป็นทางการ (พ.ศ. 2512) การออกกฎหมายของแคนาดา นี้ยังผลให้จำนวนชาวแคนาดาที่พูดทั้ง 2 ภาษามีจำนวนเพิ่มมากขึ้นถึง 5 % และนับตั้งแต่ที่ประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวเป็นต้นมา ในปี พ.ศ. 2554 มีชาวแคนาดา กว่า 17 % (5.8 ล้านคน) พูดทั้ง 2 ภาษาทางการได้คล่องมาก นอกจากนั้น พระราชบัญญัติยังเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาสถาบันที่มีการเรียนการสอน 2 ภาษา เป็นการทำให้ประชากรของประเทศแคนาดาที่มีหลากหลายกลุ่ม สามารถเข้าถึงบริการต่างๆ ได้อย่างน้อยหนึ่งในสองของภาษาราชการ (จากข้อมูลทางสถิติของประเทศแคนาดา ปี พ.ศ.2554)

ในความหลากหลายของชาติพันธุ์นั้น 1 ใน 3 ของชาวแคนาดาตามที่รายงานไว้ในสำมะโนประชากร ช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2554 มีข้อมูลว่า จุดกำเนิดชาติพันธุ์ของคนแคนาดา มีทั้งที่เป็นเชื้อสายของคนแคนาดาแท้ๆ และที่เป็นเลือดผสม (ข้อมูลทางสถิติ ปี พ.ศ. 2554) ชาติพันธุ์อื่นโดยทั่วไป มีทั้งที่เป็นอังกฤษ ฝรั่งเศส สก๊อตแลนด์ เยอรมันที่มีเชื้อสายไอริช อิตาลี จีน ยูเครน อินเดียตะวันออก ดัตช์ โปแลนด์ และกลุ่มปฐมชาติ (อินเดียที่อยู่ทางตอนเหนือของทวีปอเมริกา แต่มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในแคนาดา) ซึ่งประชากรที่เป็นชนพื้นเมืองของแคนาดาจะเป็นการรวมกันของกลุ่มชนพื้นเมือง 3 กลุ่ม คือ 1. คนที่อยู่ในกลุ่มปฐมชาติ 2. ลูกหลานที่เป็นชาติพันธุ์ผสมระหว่างคนยุโรปกับกลุ่มปฐมชาติ ที่เรียกว่า เมทิส และอินนูอิต และ 3. คนพื้นเมืองที่อยู่ในบริเวณอาร์กติกของเกาะกรีนแลนด์ แคนาดา และอลาสกา โดยประชากรราว 1.4 ล้านคน แจ้งว่า พวกเขาเป็นเชื้อสายของกลุ่มปฐมชาติ อีกราว 5 แสนคน รายงานว่าเป็นเชื้อสายของเมทิส และน้อยกว่า 1 % ของจำนวนประชากร เป็นเชื้อสายของอินนูอิต (ข้อมูลทางสถิติ ประเทศแคนาดา ปี พ.ศ.2554)

ประชากรในกลุ่มปหุฒชาติมีภาษาที่เป็นภาษาของชนพื้นเมืองมากกว่า 60 ภาษา ซึ่งภาษาที่ใช้กันมากที่สุด คือ ภาษาครี (ข้อมูลทางสถิติ ประเทศแคนาดา ปี พ.ศ.2554) นอกจากนี้ กลุ่มชนพื้นเมืองเป็นกลุ่มประชากรที่ค่อนข้างเป็นวัยรุ่นหนุ่มสาวของแคนาดา มีอายุโดยเฉลี่ย 28 ปี เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรที่ไม่ใช่ชนพื้นเมือง ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 41 ปี และความสามารถของประชากรที่พูดภาษาพื้นเมืองได้ยังคงลดน้อยลงเกือบ 2 % ตามสถิติข้อมูลระหว่างปี พ.ศ. 2549 ถึง พ.ศ. 2554 ด้วยเหตุนี้จึงนำไปสู่ความสนใจต่อการปกป้องวัฒนธรรมพื้นบ้านของแคนาดาขึ้นมาอีกครั้ง (Liebenberg, Ikeda และ Wood ปี พ.ศ. 2554)

เมื่อศึกษาบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่มีมาอย่างยาวนาน ในเรื่องการตั้งรกรากของคนฝรั่งเศสหรืออังกฤษ และการยอมรับในความเจริญรุ่งเรืองของชนพื้นเมืองของประเทศในฐานะที่เป็นกลุ่มวัฒนธรรม กลุ่มที่ 3 ที่เป็นแบบอย่างให้แก่วัฒนธรรมอันหลากหลาย ประกอบกับข้อมูลล่าสุดจากการสำรวจครัวเรือนภายในประเทศ (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS)) แสดงให้เห็นว่า ในปี พ.ศ.2554 ประเทศแคนาดาเป็นบ้านเกิดของคนต่างชาติที่เกิดในประเทศแคนาดา รวบรวม 6,775,800 คน การที่จำนวนดังกล่าวมีมากกว่า 1 ใน 5 ของจำนวนประชากร จึงเท่ากับว่ามีการเพิ่มขึ้นถึงเกือบ 4 % ในช่วงระหว่าง 5 ปี ตามข้อมูลทางสถิติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 ถึง พ.ศ. 2554 นอกจากนี้ ท่ามกลางประเทศในกลุ่ม G8 ประเทศแคนาดาเป็นประเทศที่มีสัดส่วนของจำนวนประชากรต่างชาติที่กำเนิดในประเทศแคนาดามากที่สุด (20.6 %) ในขณะที่ภายนอกประเทศกลุ่ม G8 อัตราการอพยพเข้าประเทศแคนาดา คือ 6 % น้อยกว่าประเทศลักเซมเบิร์ก ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสวีเดน ซึ่งประเทศเหล่านี้เป็นประเทศหลักที่รองรับผู้อพยพ (ข้อมูลจากองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) ณ ปี พ.ศ.2552)

นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนผ่านศตวรรษ ประชาชนที่อพยพเข้ามาในประเทศแคนาดาส่วนใหญ่ จะมาจากประเทศทางแถบเอเชีย (รวมทั้งตะวันออกกลาง) กับกลุ่มที่มองออกชัดเจนว่าเป็นชนกลุ่มน้อย ซึ่งรวมๆ แล้วมี

จำนวนมากกว่า 3 ใน 4 ของจำนวนผู้อพยพทั้งหมด (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS) ณ ปี พ.ศ. 2554)

ข้อมูลที่รวบรวมจากการสำรวจ พร้อมภาพประกอบจัดทำขึ้นเพื่อให้เห็นว่า คนแคนาดาที่เป็นคนรุ่นใหม่ นั้น มีแนวโน้มที่จะตั้งรกรากถิ่นฐานอยู่ในเขตตัวเมืองที่มีขนาดใหญ่ขึ้น โดยใช้ชีวิตอยู่กับความหลากหลายของวัฒนธรรมแห่งชาติพันธุ์ที่มีมากมายหลายชาติ อย่างเช่นเมือง โตรอนโต มอนทรีออล และ แวนคูเวอร์ (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS) ณ ปี พ.ศ. 2554) ในเวลาที่ทำการศึกษาครั้งนี้ มีประชากรราว 1.5 ล้านคน แต่ละคนให้ข้อมูลว่า ตนเองเป็นคนเอเชียตอนใต้ และอีก 1.3 ล้านคนแจ้งว่า พวกเขาเป็นคนจีนโดยกำเนิด แผนภูมิจากข้อมูลทางสถิติของประเทศแคนาดา (ณ ปี พ.ศ. 2553) ทำนายไว้ว่า คนแคนาดาประมาณ 3 ใน 10 คน (ระหว่าง 29 % ถึง 32 %) อาจจะเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มที่มองเห็นชัดเจนว่าเป็นชนกลุ่มน้อยของ ปี พ.ศ. 2574 เหนือดินแดนที่เป็นของชาวแคนาดารุ่นใหม่ ชาวแคนาดารุ่นที่สอง มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น 15 % ของจำนวนประชากรทั้งหมด และเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนที่วานี้ เป็นประชากรที่มีพ่อแม่ที่ถือกำเนิดนอกประเทศแคนาดา (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS) ณ ปี 2554)

จากข้อมูลทางสถิติของประเทศแคนาดา (ณ ปี พ.ศ. 2553) เห็นได้ว่า ประชากรที่ภาษาแม่ไม่ใช่ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส มีจำนวนน้อยกว่า 3.5 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2524 และในปี พ.ศ. 2549 ตัวเลขดังกล่าวนี้เพิ่มขึ้นเป็น 7 ล้านคน ทั้งนี้ ในทางตรงกันข้ามตัวเลขอาจเติบโตมากขึ้นเป็น 3 เท่าก็เป็นได้ ในปี พ.ศ. 2554 มีรายงานว่า คนแคนาดารุ่นใหม่เพียงแค่ 6.5 % เท่านั้น ที่ไม่สามารถพูดภาษาราชการของแคนาดา (ทั้งภาษาอังกฤษและ/หรือ ฝรั่งเศส) ได้ แต่คนส่วนใหญ่แล้ว มีรายงานว่า สามารถพูดได้คล่องเกินกว่า 1 ภาษา (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS) ณ ปี พ.ศ.2554)

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่คนแคนาดาเลื่อมใสมากที่สุด ตามรายงานมีผู้นับถือศาสนาจำนวนถึง 2 ใน 3 ของจำนวนประชากรแคนาดาทั้งหมด และจากจำนวนดังกล่าว กลุ่มผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด (38.7 % ของจำนวนประชากรแคนาดา (ข้อมูลจาก National Household Survey (NHS) ณ ปี พ.ศ.2554) นอกจากนี้ NHS ยังอธิบายโดยใช้ภาพประกอบแสดงให้เห็นถึงตัวเลขของจำนวนประชากรแคนาดาที่เติบโตขึ้นด้วย ส่วนใหญ่แล้วเป็นผลพวงมาจากการอพยพเข้ามาของคนต่างชาติ ตามรายงาน ผู้นับถือศาสนาอื่นๆ นอกจากศาสนาคริสต์ จะมีศาสนาอิสลาม (3.2 %) ฮินดู (1.5 %) ซิกข์ (1.4 %) และพุทธ (1.1 %) ทั้งนี้ แผนภูมิจากข้อมูลทางสถิติของประเทศแคนาดา ณ ปี พ.ศ.2553 ชี้ให้เห็นว่า จำนวนชาวแคนาดาที่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์เมื่อถึงปี พ.ศ.2574 อาจเพิ่มขึ้นอีกถึง 2 เท่า จนมีจำนวน 5 ล้านคนก็เป็นได้ และ 1 ใน 2 เท่านั้น น่าจะเป็นคนผู้นับถือศาสนาอิสลาม

ด้วยการอาศัยความหลากหลายทางด้านภาษาและศาสนาตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น National Household Survey (NHS) ปี พ.ศ. 2554 ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า ประเทศแคนาดานั้นเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมแห่งชาติพันธุ์ เปรียบเสมือนภาพหรือลวดลายที่ทำจากกระจกสีแล้วมาประกอบเข้าด้วยกัน เรื่องนี้สอดคล้องกับข่าวสารที่ตามปกติรัฐบาลมักจะเป็นผู้ให้ข่าว ซึ่งจะใช้ถ้อยคำว่า “ความหลากหลาย” พร้อมกับคำว่า “พหุวัฒนธรรม” เป็นการแสดงความหมายโดยนัยในเชิงบวก อย่างน้อยที่สุดก็มีการใช้คำนี้กันมาตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2513 – 2522 เมื่อครั้งที่ความเป็นพหุสังคมของชาวแคนาดา ได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการว่าเป็นนโยบายของรัฐบาล ภายใต้ช่วงเวลาที่มีการสำรวจครัวเรือนภายในประเทศเกี่ยวกับสิทธิครอบครัว (NHS) ในขณะที่เป็นนายกรัฐมนตรี (Wood and Gilbert ปี พ.ศ.2548). นับตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยพหุวัฒนธรรมอย่างเป็นทางการ ในปี พ.ศ.2531 กฎหมายดังกล่าวก็ถูกนำมาโน้มน้าวให้ผู้คนเปิดใจกว้างและยอมรับในฐานะที่เป็นกฎหมายที่แสดงถึงความเป็นชาวแคนาดา (Adam ณ ปี พ.ศ.2551)

พหุวัฒนธรรมของประชาชนชาวแคนาดาเป็นผลมาจากการที่ประเทศแคนาดาทุ่มเทให้กับภาษาราชการทั้ง 2 ภาษา ในพระราชบัญญัติว่าด้วยภาษาราชการ (ปี พ.ศ.2512) การให้สัตยาบันต่อกฎบัตรแห่งสิทธิและเสรีภาพ (ปี พ.ศ. 2525) และการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยพหุวัฒนธรรมของชาวแคนาดา (ปี พ.ศ. 2531) การให้ความสำคัญกับที่อยู่อาศัยของชนพื้นเมืองนั้น ยังหมายรวมถึงสิทธิ วัฒนธรรม และภาษาของบุคคลเหล่านั้นด้วย ตามที่คณะกรรมการ The Royal Commission ชุดที่ดูแลชนพื้นเมืองกำหนดไว้ เมื่อปี พ.ศ. 2534 และอีกไม่นานนี้ จะมีการสร้างความเชื่อมโยงให้เกิดขึ้นระหว่างความเป็นพลเมืองกับพหุวัฒนธรรม การกิจและความรับผิดชอบที่มีต่อพหุวัฒนธรรมจะได้รับการถ่ายโอนภารกิจจากกรมมรดกแคนาดาไปยังกรมพลเมืองและการตรวจคนเข้าเมือง จากการเห็นคุณค่าความสำคัญของความหลากหลายที่มีต่ออนาคตของคนแคนาดามากกว่าองค์ประกอบในอดีตที่ผ่านมา รัฐบาลของประเทศแคนาดานำคำที่เรียกกันว่า “จุดรวมแห่งความหลากหลาย” มาประยุกต์ใช้กับนโยบายในการดูแลความหลากหลายโดยการส่งเสริมกรรมและหน่วยงานต่างๆ ในการพิจารณาความหลากหลายในระหว่างที่มีการพัฒนานโยบาย เพื่อให้มั่นใจว่า สถาบันที่เป็นสหพันธรัฐได้วางนโยบายพหุวัฒนธรรม ตลอดจนกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อช่วยเหลือในด้านที่พักอาศัยแก่ประชากรที่มีอยู่อย่างหลากหลายของประเทศแคนาดา (ข้อมูลจากกรมพลเมืองและการตรวจคนเข้าเมือง ณ ปี พ.ศ.2551) จนถึงทุกวันนี้รัฐบาลแคนาดาได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า ความหลากหลายในชาติพันธุ์นั้น ถือเป็นสมบัติของชาติ (ข้อมูลจากกรมพลเมืองและการตรวจคนเข้าเมือง ณ ปี พ.ศ.2555)

นอกจากเรื่องนโยบายและเครื่องมือในการออกกฎหมายตามที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ประเทศแคนาดายังต้องตอบคำถามต่อสื่อมวลชนอย่างหนัก ถึงเรื่องการค้ารังไว้ซึ่งสังคมแบบพหุวัฒนธรรม เส้นทางการเป็นพหุสังคมในสื่อแคนาดาที่ต้องดำเนินตามกรอบโครงสร้างของการเจรจาหารือกัน ถึงเรื่องความสามารถในการใช้สองภาษาและวัฒนธรรมผสม ในปี พ.ศ. 2503 – 2512 และขยายผลจากวัฒนธรรมผสมไปสู่ความเข้าใจในพหุวัฒนธรรมในปี พ.ศ. 2513 - 2522 และปี พ.ศ. 2523 – 2532 ยิ่งไปกว่านั้น การเข้าถึง การผลิตรายการที่

เป็นรูปแบบอเมริกันและความกลัวในอิทธิพลของอเมริกันที่ทวีมากขึ้น เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2493 - 2502 เนื่องจากโทรทัศน์ที่เป็นเคเบิลทีวีและมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น กลายเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ง่ายในประเทศแคนาดา (Filion ปี พ.ศ. 2539) เพื่อเป็นการตอบสนอง รัฐบาลแคนาดาจึงสั่งชุดการเรียนการสอน เรื่องการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการจัดทำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ (ปี พ.ศ. 2511) (บริษัทกระจายเสียงแคนาดา ปี พ.ศ. 2558) กฎหมายมีเนื้อหาว่า ด้วยหลักการสำคัญของนโยบายในสื่อของประเทศแคนาดาหลากหลายเรื่อง ทั้งในแง่ของพหุวัฒนธรรม รวมทั้งหลักการในการเป็นเจ้าของสื่อ การทำหน้าที่ควบคุมและกำกับดูแลสื่อ

ตามที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติพหุวัฒนธรรม (ปี พ.ศ. 2531) ความหมายของพหุสังคม ในสื่อแคนาดายังเพิ่มความสำคัญขึ้นในฐานะที่เป็นพระราชบัญญัติที่ได้รับการยอมรับอย่างถูกต้อง ตามกฎหมายว่าเป็นความหลากหลายในวัฒนธรรมของชาวแคนาดา ซึ่งภายหลังจากที่ได้รับพระบรม ราชานุญาตจากพระมหากษัตริย์แล้วใน 3 ปี พระราชบัญญัติการกระจายเสียงของประเทศแคนาดาก็ได้รับการปรับปรุงในปี พ.ศ. 2534 เพื่อให้แน่ใจว่าระบบการกระจายเสียงของแคนาดา จะเป็นตัวสะท้อน พหุวัฒนธรรมของชาวแคนาดา พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ (ปี พ.ศ. 2534) วางแนวทางการกำกับดูแลสื่อไว้ 3 ขอบเขต ได้แก่ 1) นโยบายการกระจายเสียงอย่างเป็นทางการสำหรับประเทศแคนาดา 2) องค์การกำกับดูแลอย่างเป็นทางการในรูปแบบของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (CRTC) และ นโยบายในการดำเนินการ ตลอดจนกระบวนการ ขั้นตอน กรณีสื่อของรัฐเป็นเจ้าของสื่อ 3) ผู้ดำเนินกิจการส่งกระจายเสียงในประเทศ บริษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพแห่งประเทศแคนาดา (CBC)

พระราชบัญญัติให้ความสำคัญโดยตรงกับเนื้อหารายการแคนาดา เพื่อให้มั่นใจว่า การพัฒนาวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของแคนาดา ด้วยการเน้นย้ำไปที่ความหลากหลายในทางวัฒนธรรมของชาวแคนาดา จะได้รับการบัญญัติไว้ในหมวดที่ 3 (d) ซึ่งมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

3 (d) ระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพของประเทศแคนาดา ควรที่จะ

1. ทำหน้าที่ปกป้อง ส่งเสริม และทำให้วัฒนธรรม การเมือง สังคม และโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศแคนาดาเข้มแข็งขึ้น

2. ส่งเสริมการพัฒนาเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของชาวแคนาดา โดยกำหนดแผนการทำรายการในระยะยาว ที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติ ความเชื่อ ความคิด หลักการ และความคิดสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะของชาวแคนาดา โดยการแสดงให้เห็นถึงความสามารถของชาวแคนาดาในการทำรายการที่เป็นรายการบันเทิง และการให้ข้อมูลและการวิเคราะห์เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศแคนาดาและประเทศอื่นๆ จากมุมมองของชาวแคนาดา

3. ใช้โอกาสที่เป็นผลจากการดำเนินการผ่านการจัดทำตารางรายการวิทยุ หรือโทรทัศน์อื่นๆ เพื่อสนองความต้องการและความสนใจ สะท้อนสถานการณ์ และแรงบันดาลใจของผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กที่เป็นชาวแคนาดา รวมทั้งสิทธิที่เท่าเทียมกัน ความเป็นสองภาษา พหุวัฒนธรรม และลักษณะของสังคมของประเทศแคนาดาซึ่งมีหลายเชื้อชาติ สถานที่ โดยเฉพาะของชนพื้นเมืองที่อยู่ภายในสังคมนั้นๆ

4. พร้อมทั้งจะปรับตัวสู่ความเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการสมัยใหม่

ภายใต้ศูนย์รวมของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ นโยบายการกระจายเสียงของประเทศแคนาดา ยังให้ความสนใจในองค์ประกอบที่สำคัญหลายอย่าง ที่ทำให้เกิดความมั่นใจในความเป็นพหุสังคมของสื่อแคนาดา รวมทั้งเนื้อหารายการการกระจายเสียงที่มีทั้งภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม การกระจายเสียงโดยชนกลุ่มน้อย การเป็นตัวแทนของเขตปกครอง และโทรทัศน์ชุมชน (ข้อมูลจาก CRTC ปี พ.ศ. 2557) นอกจากนี้ ผู้สนับสนุนหลายคนต่างก็ปรากฏตัวเพื่อให้การสนับสนุนสื่อแคนาดา รวมทั้งสนับสนุนการที่ประเทศแคนาดามี 2 ภาษา สนับสนุนชนพื้นเมืองผ่านสื่อ และกำหนดทางเลือกในการให้บริการ (ข้อมูลจาก CRTC ปี พ.ศ. 2558) ข้อกำหนดให้มีการกระจายเสียงด้วยภาษาราชการทั้ง

2 ภาษา ได้รับการกำหนดโดยพระราชบัญญัติการกระจายเสียง และการแพร่ภาพ หมวดที่ 3.1 (b) และ (c) จำแนกให้เห็นข้อกำหนดที่ต่างกันสำหรับการกระจายเสียงด้วยภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ในเวลาเดียวกัน คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติของแคนาดา (CRTC) ก็ให้การรับรองการเผยแพร่ตารางรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ที่เป็นภาคภาษาฝรั่งเศส (ข้อมูลจาก CRTC ปี พ.ศ. 2558) นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการกระจายเสียงทำให้เห็นว่า มีการจัดสถานที่ไว้ให้เป็นพิเศษ เพื่อรองรับวัฒนธรรม และภาษาของชนพื้นเมืองที่อยู่ในสังคมแคนาดา และ CRTC ออกใบอนุญาตให้กับเครือข่ายโทรทัศน์ชนพื้นเมือง (APTN) ในปี พ.ศ. 2542 เพื่อแสดงตนเป็นผู้ให้การสนับสนุนความเป็นอยู่ของชนพื้นเมืองแทนชาวแคนาดาทุกคน

ในส่วนของเป้าหมายอื่นๆ โดยเฉพาะทางเลือกของการบริการ ในปี พ.ศ. 2556 ชาวแคนาดาได้ใช้บริการวิทยุและโทรทัศน์เป็นจำนวนถึงเกือบ 2,000 สถานี ส่วนใหญ่แล้วเป็นรายการที่ใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาฝรั่งเศส และภาษาอื่นๆ หลายภาษา รวมๆ กันแล้วก็มีประมาณ 40 % ที่เป็นการให้บริการทางโทรทัศน์ และ 25 % เป็นการให้บริการทางวิทยุ (ข้อมูลอ้างอิงจาก CRTC ปี พ.ศ.2557) นอกจากนี้ กว่า 40 % ของวัยรุ่นแคนาดา ใช้ทีวีทางอินเทอร์เน็ต ในปี พ.ศ. 2556 การขยายตัวอย่างรวดเร็วของอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และการให้บริการทางเคเบิลทีวี ที่มีความชำนาญเป็นพิเศษ ได้เสนอปัญหาเฉพาะเรื่อง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อนโยบายการกระจายเสียงของแคนาดา แม้ว่าตารางรายการวิทยุและโทรทัศน์อเมริกันจะเข้ามามีอิทธิพลต่อตลาด และทำให้เกิดความยากลำบากแก่รัฐบาลแคนาดาที่จะกำกับดูแลสื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในแง่ของการให้การรับรองในความหลากหลายของชาติพันธุ์ก็ตาม (Lincoln พ.ศ. 2546)

พหุสังคมทางวัฒนธรรมในประเทศแคนาดาอยู่ภายใต้การรวมกันของพหุวัฒนธรรม ภายใต้กฎหมายแคนาดา เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ไม่มีชาติใดในโลกเสมอเหมือน เป็นบรรทัดฐาน หลักการ และเป็นการชักจูงกลุ่มต่างๆ ทางวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายให้ได้รับการคุ้มครอง พหุวัฒนธรรมใน

แคนาดาเป็นสำนักแห่งการเฉลิมฉลองชาติพันธุ์ ศาสนา และความเป็นมาทางวัฒนธรรมที่เท่าเทียมกัน ซึ่งทุกเรื่องที่ว่านั้น จะถูกฝังลึกลงไปนโยบายพหุวัฒนธรรม ซึ่งนั่นก็คือ การรับเอาแนวความคิด และวัฒนธรรมทั้งหมดมาใช้อย่างเป็นทางการโดยรัฐบาลแคนาดา ในช่วงปี พ.ศ. 2513 - 2522 และ พ.ศ. 2523 - 2532 (Berry ปี พ.ศ. 2556) พหุวัฒนธรรมถูกนำมาใช้ทั้งในการอธิบาย และกำกับดูแลสังคมแคนาดา ประการแรก คำว่า **พหุวัฒนธรรม** ได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อเอกลักษณ์ในความเป็นแคนาดา ประการที่สอง คำว่า **พหุวัฒนธรรม** ถูกสะท้อนอยู่ในกฎหมายแคนาดา ในพระราชบัญญัติว่าด้วย **พหุวัฒนธรรม หมวดที่ 27 กฎบัตรแห่งสิทธิและเสรีภาพของชาวแคนาดา** ซึ่งกฎหมายนี้จะให้ความหมายของคำว่า **พหุสังคม** ที่ซ่อนอยู่ภายใต้จุดรวมแห่งความเป็น **พหุวัฒนธรรม** ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะแบ่งแยกคำ 2 คำนี้ออกจากกัน เนื่องจากตามปกติแล้ว ทั้ง **พหุสังคมและพหุวัฒนธรรม** ได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่รวมอยู่ด้วยกันในบริบทของความเป็นแคนาดา ดังนั้นรายงานฉบับนี้ จึงนำคำว่า **พหุสังคม** มาอภิปรายถึงความหลากหลายของสื่อในประเทศแคนาดา ตามความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ถือเป็นสมบัติของชาติ ภายใต้รูปลักษณ์ภายนอกของนโยบายพหุวัฒนธรรม ซึ่งรัฐบาลแคนาดาได้ให้ความมั่นใจไปแล้วในเรื่องนี้

กิจกรรมต่างๆ ในการค้นคว้าวิจัย

รายงานอ้างอิงแหล่งที่มา 3 แห่ง คือ 1) การออกกฎหมายและนโยบายในการกำกับดูแลสื่อของรัฐบาลแคนาดา 2) ผลการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาพหุสังคมในสื่อแคนาดา 3) รายงานของรัฐบาลแคนาดาในเรื่องสื่อแคนาดา และการสัมภาษณ์นักแสดงหลายคนที่เป็นผู้สนับสนุนพหุสังคมในสื่อ หรือเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคสื่อเท่าที่จะสามารถทำได้

ขณะนี้ การวิเคราะห์การออกกฎหมายแคนาดาเกี่ยวกับพหุสังคมเสร็จสมบูรณ์แล้ว กฎหมายอื่นๆ ที่ตามมาถือว่ามีสถานะเดียวกัน คือ มีความสำคัญต่อการออกกฎหมายพหุสังคมในสื่อ กฎหมายที่ว่านี้ ได้แก่

- พระราชบัญญัติว่าด้วยภาษาราชการ (ปี พ.ศ. 2528)
- พระราชบัญญัติว่าด้วยพหุวัฒนธรรมแคนาดา (ปี พ.ศ. 2531)
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ (พ.ศ. 2534)

นอกเหนือจากรายงานที่รัฐบาลแคนาดามอบอำนาจให้ดำเนินการ จากนี้จะถูกตรวจสอบโดยรัฐบาล

หน่วยงาน	การศึกษา
คณะกรรมการ กิจการกระจาย เสียง กิจการ โทรทัศน์ และ ก จ ก า ร โทรคมนาคม แห่งชาติของ แคนาดา (CRTC)	รายการ Let's Talk TV: การสนทนากับชาวแคนาดา (ปี พ.ศ. 2558)
	รายงานการตรวจสอบการติดต่อสื่อสาร ปี พ.ศ.2557: ระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ (ปี พ.ศ. 2557)
	“นโยบายคุ้มครองการจำแนกประเภทของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแคนาดา: เอกสารการอภิปราย 2556” (ปี พ.ศ. 2556)
	ดนตรีสำหรับร้องภาคภาษาฝรั่งเศสทางวิทยุกระจายเสียง: การตรวจสอบสิ่งแวดล้อม (ปี พ.ศ. 2555)
	วิวัฒนาการการตลาดในการให้บริการด้านโสต และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับตลาดวิทยุกระจายเสียง ภาคภาษาฝรั่งเศส (ปี พ.ศ. 2555)
	ส่วนแบ่งทางการตลาดที่ได้จาก Broadcasting Music (ปี พ.ศ. 2555)
	ทิศทางการหลอมรวมกัน II: การทำแผนภูมิการเปลี่ยนแปลงในด้านการติดต่อสื่อสารของแคนาดา และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการกำกับดูแล (ปี พ.ศ. 2554)
	เวทีอภิปราย โดยคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแคนาดา: การกำหนดนโยบายในการจัดการกับปัญหาการกำกับดูแลในอนาคต (ปี พ.ศ. 2554)
ภาคส่วนการจัดทำตารางรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เพื่อการเข้าถึงชุมชน: การวิเคราะห์ปริมาณ (ปี พ.ศ. 2552)	

	รายงานเสนอผู้บริหารในสภาเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส การให้บริการการกระจายเสียงและการแพร่ภาพแก่ชนกลุ่มน้อยในแคนาดาเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส
	ผลกระทบของเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มีต่อโทรทัศน์ชุมชน (ปี พ.ศ. 2551)
	การทบทวนตรวจสอบโครงสร้างในการกำกับดูแล สำหรับการให้บริการการกระจายเสียงและการแพร่ภาพในประเทศ แคนาดา (ปี พ.ศ. 2550)
คณะกรรมการ ชุดที่ดูแลเรื่อง มรดกของชาติ แคนาดา	การทบทวนตรวจสอบอุตสาหกรรมดนตรีของประเทศแคนาดา (ปี พ.ศ. 2558)
	การทบทวนตรวจสอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ (ปี พ.ศ. 2557)
	ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงความเป็นเจ้าของโทรทัศน์เอกชนและการเดินทางไปสู่แพลตฟอร์มการรับชมครั้งใหม่ (ปี พ.ศ. 2554)
	ปรากฏการณ์ใหม่กับสื่อดิจิทัล: โอกาสและการท้าทาย (ปี พ.ศ. 2554)
	องค์ประกอบที่มีความหลากหลายในด้านดนตรีแคนาดา ของกองทุน the Canada Music Fund (ปี พ.ศ.2552)
	วิวัฒนาการอุตสาหกรรมโทรทัศน์ในประเทศแคนาดากับผลกระทบที่มีต่อชุมชนท้องถิ่น (ปี พ.ศ.2552)
	การวิเคราะห์ถึงการวางแผนและสิทธิพิเศษของบริษัทกระจายเสียงแคนาดา (CBC) / วิทยู แคนาดา (ปี พ.ศ. 2551)
	บริษัทกระจายเสียงแคนาดา (ปี พ.ศ. 2548)
	Canadian Broadcasting System (2005)
	ระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพของประเทศแคนาดา (ปี พ.ศ. 2548)
	บทบาทคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแคนาดา (CRTC), อำนาจที่ได้รับมอบหมาย และนโยบาย (ปี พ.ศ. 2548)
อำนาจอธิปไตยทางวัฒนธรรมของเรา ศตวรรษที่ 2 ของการกระจายเสียงและการแพร่ภาพของประเทศแคนาดา (ปี พ.ศ. 2546)	

ผู้ให้ข้อมูลดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่ได้รับการติดต่อเพื่อการสัมภาษณ์

องค์กรต่างๆ

- คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแคนาดา (CRTC)
 - เจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้สองภาษา และตรวจสอบเนื้อหารายการแคนาดาที่อยู่ในประเทศแคนาดา
- บริษัทกระจายเสียงแคนาดา (CBC)
 - บริษัท Crown Corporation ซึ่งเป็นบริษัทที่รับผิดชอบในการกำหนดเนื้อหารายการทั้งทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ของรัฐบาลแคนาดา
- กรมความเป็นพลเมืองและตรวจคนเข้าเมือง นโยบาย กองการวางแผนและการประเมินผล
 - รับผิดชอบต่อจุดศูนย์รวมความหลากหลาย และส่งเสริมพหุวัฒนธรรมในฐานะเป็นศูนย์รวมเอกลักษณ์ของชาวแคนาดา
- ศูนย์พหุวัฒนธรรมสากล
 - เป็นอิสระ/ ไม่เป็นศูนย์การวิจัยและการศึกษานานาชาติที่หวังผลกำไร ตั้งอยู่ที่เมืองออตตาวา ประเทศแคนาดา มีภารกิจในการพัฒนาความกังวลที่มีต่อความหลากหลายในชาติพันธุ์ไปทั่วโลก
- มูลนิธิเสริมสร้างชีวิต
 - องค์กรประจำชาติซึ่งส่งเสริมพหุสังคมนระหว่างเยาวชนในประเทศแคนาดา
- ตลาดเสรีในสื่อแคนาดา
 - องค์กรที่วางรากฐานแก่สังคมเพื่อให้ได้รับรางวัล โดยมุ่งเน้นการแข่งขันความสามารถในการริเริ่มเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
- พรรคการเมือง
 - พรรคอนุรักษนิยมของแคนาดา
 - พรรคการเมืองที่บริหารประเทศโดยได้รับเสียงข้างมากในสภา เกินกึ่งหนึ่งเพียงเล็กน้อย นำโดยนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน นาย Stephen Harper
 - พรรคเดโมแครตใหม่

- พรรคฝ่ายค้านชุดปัจจุบันอย่างเป็นทางการ นำโดย นาย Thomas Mulcair

- พรรคเสรีนิยม

- พรรคการเมืองที่ไม่ได้เป็นรัฐบาลปัจจุบัน นำโดย นาย Justin Trudeau บุตรชาย นาย Pierre Trudeau บิดาแห่งนโยบายพหุวัฒนธรรม

องค์กรดังกล่าวจะกำหนดจุดศูนย์รวมของเรื่อง เพื่อนำไปสู่ส่วนประกอบต่างๆ ในการกำกับดูแลสื่อในประเทศแคนาดา อาทิ องค์กรอย่าง CRTC และ CBC จะจัดเตรียมข้อมูลเพื่อสร้างความเข้าใจในเชิงลึกไปที่ประเด็นต่างๆ พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ (ปี พ.ศ. 2534) จะกำหนดเงื่อนไขว่าสื่อแคนาดา ควรแสดงให้เห็นความสมดุลในการพูดหรือเขียนด้วย ภาษา 2 ภาษา กับความสมดุลในเขตปกครอง และสามารถสะท้อน “ผลกระทบที่เกิดจากพหุวัฒนธรรมกับลักษณะของสังคมที่เป็นพหุเชื้อชาติของแคนาดา” อย่างไร (หมวด 3 (m)(8)) และรายการที่ออกอากาศเมื่อไม่นานมานี้ อาทิ รายการ Little Mosque on the Prairie (ปี พ.ศ.2550) ที่ดึงดูดความสนใจให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบกัน ระหว่างคนที่นับถือศาสนาอิสลามกับคนที่นับถือศาสนาอื่นๆ ในเมืองเล็กๆ ของประเทศแคนาดา ในช่วงหลังเหตุการณ์วินาศกรรมตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ CBC กำลังผลักดันให้ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ เป็นรายการในระดับแนวหน้าของตารางรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ของผู้ประกาศข่าว และให้เป็นรายการที่ออกอากาศเป็นตอนๆ ที่มุ่งเน้นในเรื่องของความหลากหลายของท่าอากาศยานในรายการ Hello Goodbye (ปี พ.ศ. 2559) การพูดคุยหารือกันกับกรมความเป็นพลเมืองและตรวจคนเข้าเมืองจะให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อ พหุวัฒนธรรมของประเทศแคนาดาว่าไม่เป็นเพียงแค่ผลงานที่เกิดขึ้นจากความคิดสร้างสรรค์และฝีมือของมนุษย์ในอดีตเท่านั้น แต่ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในอนาคตด้วย โดยกรมจะจัดเตรียมข้อมูลเพื่อสร้างความเข้าใจในเชิงลึกที่ว่านโยบายรัฐบาลได้ผลอย่างไรในสถานการณ์และความเกี่ยวพันกันระหว่างพหุสังคม พหุวัฒนธรรม ความเป็นพลเมือง และการอพยพย้ายถิ่นฐาน

การเปลี่ยนความเข้าใจที่ว่าความหลากหลายในสื่อเป็นสิ่งสำคัญเพื่อการพัฒนาสังคมที่เป็นพหุสังคม ความสำเร็จของรายการที่จัดทำเนื้อหาเพื่อพหุสังคมสื่อของแคนาดา จะได้รับการประเมินโดยไม่หวังผลกำไร เช่น ศูนย์สากลเพื่อมูลนิธิพหุสังคมและการเสริมสร้างชีวิต เป็นต้น องค์กร อย่าง OpenMedia.ca อาจเพิ่มมุมมองที่สำคัญอีกมุมมองหนึ่ง อย่างที่องค์กรเคยให้ความเห็นไปแล้วในอดีตเกี่ยวกับความเข้าใจขององค์กรที่ว่า ความหลากหลายในสื่อจำเป็นต้องมีวิธีการทางโครงสร้างที่จะนำไปสู่ความเป็นพหุสังคม ซึ่งความสัมพันธ์ที่จะนำไปสู่พหุสังคมทางโครงสร้างที่ว่านี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้เสนอเรื่องให้ CRTC พิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง การเลือกตั้งทั่วไปของแคนาดา ครั้งที่ 42 จะจัดขึ้นในวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2558 เพื่อเลือกสมาชิกเข้าไปดำรงตำแหน่งในสภาผู้แทนราษฎรของแคนาดา ครั้งที่ 42 ในการเลือกตั้งสหพันธรัฐครั้งล่าสุด พรรคอนุรักษ์นิยมของแคนาดาภายใต้การนำของนาย Stephen Harper ได้รับการเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่พรรคเดโมแครตใหม่ (NDP) กลายเป็นพรรคฝ่ายค้านอย่างเป็นทางการ และพรรคเสรีนิยมไม่ได้ร่วมรัฐบาล ในช่วงเวลานั้น การเลือกตั้งเป็นเพียงเรื่องเดียวที่ได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม พ.ศ. 2558 ผู้นำทางการเมืองต่างพากันเตรียมตัวเพื่อการนั้น ตั้งแต่ต้นปีประเด็นสำคัญของการรณรงค์ในปัจจุบันรวมไปถึงเรื่องของเศรษฐกิจ การปกครอง นโยบายต่างประเทศ การก่อการร้าย การรักษาความปลอดภัย ผลประโยชน์ของรัฐบาล สภาพแวดล้อมและพลังงาน และปัญหาสังคม เช่น เรื่องความไม่เท่าเทียมกันในสังคม เป็นต้น (อ้างอิงจาก CTV, 2015) จนถึงทุกวันนี้ มีเพียง Justin Trudeau บุตรชายของ Pierre Elliott Trudeau ที่พูดถึงปัญหาของความหลากหลายทางชาติพันธุ์และพหุวัฒนธรรมโดยตรงไปตรงมา พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ อาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ของการเลือกตั้ง เนื่องจากพรรคอนุรักษ์นิยมของแคนาดากำลังใช้วิธีเรียกร้องให้ผู้ให้บริการวิดีโอทางอินเทอร์เน็ตของพรรคเสรีนิยมและพรรคเดโมแครตใหม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่กำหนดโดยพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นประเด็นที่เชื่อมโยงกับเรื่องที่เราเรียกว่า Netflix Tax (การเรียกเก็บภาษีเว็บไซต์ช่องทางวี on demand ของอเมริกา ซึ่งรายการนี้ชาวแคนาดาสามารถรับชมได้) พรรคการเมืองดังกล่าวจะถูกดึงเข้าไปจัดการกับปัญหา เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงท่าทีของพวกเขาที่มี

ต่อพหุสังคมในสื่อ ความหลากหลายของประเทศแคนาดา และวิถีทางของพหุวัฒนธรรม ซึ่งเป็นวิสัยทัศน์ของเขาที่มีต่อประเทศแคนาดา นับตั้งแต่เดือนตุลาคม

ปัจเจกบุคคล

- Remzi Cej

- ชาวแคนาดารุ่นใหม่ที่มาจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และศาสนา และเป็นประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของจังหวัดนิวฟาวด์แลนด์และลาบราดอร์ คนปัจจุบัน

- Kim Clark

- ผู้อำนวยการสถาบันแห่งความหลากหลายในชาติพันธุ์ และการรวมการให้บริการภาคภาษาอังกฤษของแคนาดา

- Tom Power

- พิธีกรรายการ CBC Deep Roots Folk Music
- ผู้สนับสนุนอัลบั้มเพลงพื้นบ้าน

- Seamus O'Reagan

- ผู้แทนพรรคเสรีนิยมแคนาดา อดีตพิธีกรรายการ Morning Show ของสถานี CTV (นักจัดรายการวิทยุและโทรทัศน์เอกชนแคนาดา)

การสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคน จะได้ทัศนคติของบุคคลเหล่านั้น ซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงหรือได้รับผลกระทบจากการกำกับดูแลสื่อในชีวิตประจำวัน นักรณรงค์ต่อสู้อย่าง Remzi Cej เดิมทีเป็นชาว Kosava จากประเทศเบลารุส Remzi Cej ให้ข้อมูลความเข้าใจในเชิงลึกที่ยังไม่เคยมีใครให้มาก่อนเกี่ยวกับเรื่องของพหุสังคมแคนาดา จากทัศนคติของชาวแคนาดารุ่นใหม่ที่เป็นชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และศาสนา นับตั้งแต่วันที่เขามาอาศัยอยู่ในประเทศแคนาดา Mr. Cej เป็นคนที่มีความกระตือรือร้นคนหนึ่งในฐานะสมาชิกขององค์กรสิทธิมนุษยชน รวมทั้งเป็นคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนชุดนิรโทษกรรมสากลแห่งแคนาดา นิวฟาวด์แลนด์และลาบราดอร์ด้วย ในทำนองเดียวกัน Kim Clark ผู้อำนวยการสถาบันแห่งความหลากหลายทาง

ชาติพันธุ์และการรวมกันของแคนาดา จะเตรียมข้อมูลที่เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการทำงานของสื่อแคนาดาที่สะท้อนให้เห็นความหลากหลายในชาติพันธุ์ของประเทศ และวัฒนธรรมแห่งความหลากหลายในแคนาดาที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เธอสามารถวิจารณ์พหุสังคมของแคนาดา โดยเฉพาะในแง่ของพหุสังคมในระดับล่าง ว่าแตกต่างจากพหุสังคมที่กำกับดูแลตามพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและแพร่ภาพอย่างไร

ทั้ง Tom Power และ Seamus O'Reagan ต่างเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการสื่อแคนาดาเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นพิธีกรรายการวิทยุทางสถานี CBC ชื่อรายการ Deep Roots ซึ่ง Tom Power เสนอให้มีการเลือกดนตรีที่เป็นดนตรีของหลายๆ ชาติพันธุ์ ซึ่งจะทำให้นักดนตรีที่เป็นชาวแคนาดาโดดเด่นไม่แพ้กันดนตรีจากทั่วโลก การเข้ามามีบทบาทในโครงการที่ว่าจะเน้นให้ความสำคัญกับคำจำกัดความคำว่า ชนชาติและแหล่งกำเนิดในความเป็นแคนาดา และจะจัดเตรียมข้อมูลที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งว่า ทำไมองค์ประกอบของพหุสังคมจึงเป็นรายการวิทยุประจำสัปดาห์ Seamus O'Reagan จะเตรียมข้อมูลที่เป็นความเข้าใจถึงความหลากหลายของคลื่นความถี่ทั้ง 2 ด้าน ประการแรก ในฐานะที่เป็นอดีตพิธีกร เจ้าของเครือข่ายสถานีโทรทัศน์ CTV ของแคนาดา ที่ออกอากาศด้วยระบบ AM อย่างไม่เป็นทางการ และประการต่อมา ในฐานะผู้สมัครรับเลือกตั้งพรรคเสรีนิยมที่เป็นสหพันธรัฐปัจจุบัน ของจังหวัดนิวฟาวด์แลนด์ ที่มีประชาชนจำนวนมากให้การสนับสนุนในการเข้าชิงตำแหน่งผู้แทนเขตเลือกตั้งที่เป็นสหพันธรัฐ St. John's South—Mount Pearl ในการเลือกตั้งสหพันธรัฐสมัยหน้า ปี พ.ศ. 2558 การสัมภาษณ์ O'Reagan ทำให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมเรื่องการกำกับดูแล มีผลต่อบริษัทสื่อซึ่งเป็นบุคคลภายนอก รวมทั้งประเด็นอย่าง พหุสังคม ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และพหุวัฒนธรรม มีผลต่อการเมืองและวัฒนธรรมแคนาดาอย่างไร

หัวข้อการสัมภาษณ์

การเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ จะมุ่งเน้นไปที่คำถามต่อไปนี้ ซึ่งอาจมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ

ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ พหุวัฒนธรรม พหุสังคม และประเทศแคนาดา

1. ท่านสามารถให้ข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของท่านได้หรือไม่ และในที่สุดท่านมาร่วมงานกับองค์กรนี้ได้อย่างไร
2. ตำแหน่งปัจจุบันของท่านคือ ตำแหน่งอะไร
3. นอกเหนือจากรายละเอียดทั่วไปที่ปรากฏบนเว็บไซต์แล้ว อะไรคือเป้าหมายขององค์กรและรายการของท่าน
4. องค์กรของท่านจัดการกับพหุสังคม และชาวแคนาดาที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลาย และพหุวัฒนธรรมอย่างไร
5. องค์กรของท่านประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาพหุสังคมอย่างไร
6. ถ้าให้ท่านระบุชื่อ อะไรที่น่าจะเป็นเรื่องที่มีความยากลำบากในลำดับต้นๆ 3 เรื่อง ที่ท่านประสบในแง่ของการปรับใช้จุดรวมความหลากหลายในองค์กรของท่าน
7. ท่านมีความเกี่ยวข้องเป็นส่วนตัวกับงานที่ท่านรับผิดชอบอยู่หรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น มีข้อมูลที่มาของการอพยพย้ายถิ่นฐาน มีอุดมการณ์ มีความเข้าใจทางการเมืองที่เหมือนกัน หรือมีประสบการณ์

ระบบการกระจายเสียงและการกำกับดูแลของประเทศแคนาดา

1. ท่านสามารถอธิบายได้หรือไม่ว่า นโยบายการกระจายเสียงของประเทศแคนาดาส่งผลกระทบต่อองค์กรของท่านอย่างไร
2. เป้าหมายอะไรที่องค์กรของท่านใช้ร่วมกับการกำกับดูแลการกระจายเสียงของประเทศแคนาดาในแง่ของความหลากหลายในสื่อ
3. จากมุมมองของท่าน ท่านสามารถบอกเกี่ยวกับนโยบายของประเทศแคนาดาที่มีต่อ ความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษา ได้หรือไม่
4. นโยบายในเรื่องของความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษา และพหุวัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อองค์กรของท่านอย่างไร
5. ความท้าทายอะไรบ้างที่จะเกิดขึ้นในรายการนี้
6. ทราบหรือไม่ว่า เนื้อหารายการแคนาดา และความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษาที่กำหนดเพิ่มเติมลงไปนโยบายพหุวัฒนธรรม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 - 2532 นั้น ให้ประโยชน์อะไรบ้าง สิ่งนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร อะไรคือจุดศูนย์รวมปัจจุบันของวัฒนธรรมดั้งเดิม และวัฒนธรรมแห่งชาติพันธุ์ที่เพิ่มเติมลงไป ในกฎระเบียบ ที่กล่าวถึงนี้

แง่มุมทางด้านกฎหมายพื้นฐาน ในการกำกับดูแลการกระจายเสียงของประเทศแคนาดา

1. อะไรคือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับนโยบายด้านความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษา ของพหุวัฒนธรรมแคนาดา และจะมีเสรีภาพในการแสดงออกตามพระราชบัญญัติการกระจายเสียง และการแพร่ภาพได้อย่างไร
2. การกระจายเสียงและการแพร่ภาพ คือ ขอบเขตทางการตลาดของประชาชน ตามความเป็นจริงแล้วรัฐบาลสามารถกำหนดโครงสร้างทางกฎหมายในเรื่องนี้ได้ได้อย่างไร
3. นโยบายทางด้านกฎหมาย ซึ่งตามปกติมักจะถูกนำมาประยุกต์ใช้ สามารถให้การสนับสนุนแก่ชนกลุ่มน้อยได้อย่างไร
4. เคยรู้สึกหรือรับรู้หรือไม่ว่า กฎ ระเบียบที่บังคับใช้อยู่ที่นั่น แทรกแซงความเป็นกลางของสื่อแคนาดา
5. จะให้ความยุติธรรมแก่สื่อที่ถูกรัฐบาลเข้าแทรกแซงอย่างไร
6. เวลาที่วัฒนธรรมของชนชาติใดชนชาติหนึ่ง หรือพหุวัฒนธรรมมีการนำไปเผยแพร่ ออกอากาศ ถือเป็นความเสี่ยงในการนำเสนออย่างหนึ่ง การดำเนินการให้สูงขึ้น การคัดเลือก การวางหลักเกณฑ์ ภาพการไกลเกลียดคู่กรณี หรือแม้แต่บุคคลหรือสิ่งที่เป็นต้นแบบ ท่านหรือองค์กรของท่านมองเรื่องนี้อย่างไร และอะไรที่ท่านดำเนินการเพื่อทำให้การนำเสนอไม่กลายเป็นเพียงเรื่องที่ทำเพื่อเป็นพิธีการเท่านั้น
7. เวลาที่พิจารณาจุดรวมความหลากหลายในการทำงานของท่านนั้น ท่านใช้ประสบการณ์จากการค้นคว้าวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาตามหัวข้อที่มีการพัฒนา หรือติดตามตรวจสอบในเรื่องนั้นหรือไม่

พหุวัฒนธรรมที่ยังไม่มีข้อยุติ

1. จากประสบการณ์ที่ท่านทำงานให้กับองค์กร มีนโยบายเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้ ที่ยังเป็นประเด็นโต้แย้งหรือไม่ (ชาติพันธุ์ของชนกลุ่มน้อย ผู้หญิง ชุมชนในชนบท ฯลฯ)
2. จากประสบการณ์ในฐานะที่ท่านเป็นชาวแคนาดาคนหนึ่ง ท่านคิดว่าคนแคนาดารู้สึกอย่างไรกับนโยบายดังกล่าว
3. การกำกับดูแลที่ได้รับการกำหนดโดยรัฐบาล ส่งผลกระทบต่อการนำเสนอรายการที่เป็นความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษา และพหุวัฒนธรรมในการกระจายเสียงของประเทศแคนาดาหรือไม่
4. การกระจายเสียงเป็นเรื่องของภาพ ทั้งที่รับรู้ได้ด้วยสายตาและทางเสียง การมีรายการสื่อที่หลากหลายส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของผู้ชม/ ผู้ฟังหรือไม่

กรณีศึกษาเกี่ยวกับพหุวัฒนธรรมในสื่อ

1. รายงานฉบับนี้จะรวบรวมกรณีศึกษาหลายกรณี ที่เกี่ยวกับการกำกับดูแล และความหลากหลายของชาวแคนาดา จะเป็นไปได้หรือไม่ ถ้าจะให้ท่านอภิปรายในกรณี ดังต่อไปนี้

Pierre Trudeau และวิสัยทัศน์ที่เขามีต่อพหุวัฒนธรรมของแคนาดา

- 1.1.1 ท่านรับรู้ประวัติที่มีชื่อเสียงของ Pierre Elliott Trudeau ในเรื่องอะไรบ้าง
- 1.1.2 ท่านคิดว่าจริงๆ แล้ว ประเทศแคนาดามีลักษณะพหุวัฒนธรรมอย่างไร
- 1.1.3 ภาพลักษณ์ของ Pierre Trudeau และวิสัยทัศน์ที่เขามีต่อพหุวัฒนธรรมแคนาดา ถือเป็นเอกลักษณ์ของชาวแคนาดา ที่ยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้คนอย่างไร

Meech Lake และการข่มขู่ว่าจะทำการแบ่งแยกดินแดนควิเบก

1. อะไรบ้างที่ท่านรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่โด่งดังของ Meech Lake และความเคลื่อนไหวในการแบ่งแยกดินแดนควิเบก ภายหลังจากช่วงปี พ.ศ. 2533 – พ.ศ.2542
2. เรื่องนี้รับรู้ว่าเป็นเรื่องที่คุณคัดค้านต่อพหุวัฒนธรรมของประเทศแคนาดาอย่างไร
3. อิทธิพลของการสนับสนุนให้มีการแบ่งแยกชาติพันธุ์ มีความหมายอะไรต่อประเทศแคนาดา และมีผลกระทบต่อสื่อแคนาดาอย่างไร

คนอิสลามและชาวแคนาดา

1. ในช่วงหลายปีไม่นานมานี้ ชาวแคนาดาจำนวนมากต่างรู้สึกเสียใจว่าประเทศแคนาดา กลายเป็นประเทศที่มีผู้ที่เหยียดผิวมากขึ้นทุกขณะ และมีการโยกย้ายถิ่นฐานออกจากพหุวัฒนธรรม ท่านมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างหรือไม่ ท่านคิดว่าโดยธรรมชาติแล้ว ประเทศแคนาดากำลังกลายเป็นประเทศที่ไม่เป็นพหุสังคมแล้ว ใช่หรือไม่
2. บทบาทอะไรที่ชนกลุ่มน้อยจะต้องรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลง ความคิดเห็น
3. บทวิจารณ์บทบัญญัติในเรื่องพหุวัฒนธรรมแคนาดาเมื่อไม่นานมานี้ ปรากฏเป็นข่าว พาดหัวในทำนองว่า “ทำไมคนแคนาดาช่างไม่น่ารักเอาซะเลย” ถึงเวลาแล้วที่จะต้องไปให้ไกลจากการเมืองที่เป็นการแบ่งแยกของ Harper พรรคอนุรักษนิยมได้เปลี่ยนสิ่งที่เป็นความหมายของชาวแคนาดาจนหมดสิ้น ทำไมเราจึงต้องกระตือรือร้นที่จะปกป้องพหุวัฒนธรรมในแคนาดา ท่านคิดหรือไม่ว่า พหุวัฒนธรรม เป็นเรื่องที่ถูกต้องอยู่ในแคนาดา มีเรื่องอะไรบ้างที่เป็นเหมือนกับการห้ามไม่ให้มีการคลุมหน้า (the Niqab) ในพิธีรับคนเข้าเป็นพลเมืองที่ทำแล้วเปลี่ยนภาพลักษณ์ของพหุสังคมแคนาดา

การเลือกตั้งในประเทศแคนาดา ปี พ.ศ. 2558

1. ท้ายๆที่เรื่องนี้มุ่งเน้นไปที่การสิ้นสุดของพหุวัฒนธรรมแคนาดา แต่อย่างไรก็ตาม ความหลากหลายยังมีบทบาทสำคัญต่อการเลือกตั้งที่กำลังจะมีขึ้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2558 อยู่ดี ทำไมท่านถึงคิดว่าเรื่องนี้เป็นปัญหา

2. Justin Trudeau พยายามที่จะสนับสนุนข้อเรียกร้องที่เป็นประโยชน์ต่อพหุสังคม ในขณะที่จิตวิญญาณของคนแคนาดาและเนื้อหาของสิ่งที่ทำให้บรรลุผลออกมาประกาศว่า ชาวแคนาดาจำเป็นจะต้องหาความสมดุลระหว่างเสรีภาพของปัจเจกบุคคลและเอกลักษณ์ที่มีร่วมกัน ท่านคิดว่าความสมดุลที่ว่าเป็นนี้ สำคัญพอแล้วหรือ

3. ผู้อพยพเป็นกลุ่มที่สำคัญสำหรับพรรคการเมืองทุกพรรคในการเลือกตั้งที่กำลังจะมาถึง ผู้อพยพกลายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของสังคมแคนาดา วัฒนธรรม การเมือง และสังคม สะท้อนเรื่องนี้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูลตามที่ระบุข้างต้น และกลุ่มอภิปราย จะถูกนำมาใช้ประโยชน์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ของชาวแคนาดากับพหุสังคมในสื่อ จะมีการรวบรวมความหมายที่กลุ่มต่างๆ ซึ่งเป็นชาวแคนาดาร่วมกันคิด ทั้งนี้ กลุ่มที่ไม่เป็นทางการขนาดเล็กจะถูกนำมารวมอยู่ด้วยกัน เพื่อที่จะหารือถึงบทบาทในการกำกับดูแลการกระจายเสียงของแคนาดา เพื่อเป็นการส่งเสริมสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม ผู้อำนวยการความสะดวกจะเป็นผู้ชี้แนะการอภิปราย ส่วนใหญ่แล้วจะมุ่งเน้นที่ข้อมูลที่ได้รับ เพื่อเป็นกรณีศึกษา

ประวัติศาสตร์การแพร่ภาพกระจายเสียงของประเทศแคนาดา

ประวัติและธรรมเนียมปฏิบัติในการกำกับดูแลการแพร่ภาพกระจายเสียงนั้นมีแนวทางมาจากวิธีทางประวัติศาสตร์ของประเทศแคนาดา ชาวแคนาดาเริ่มรู้จักกับวิทยุกระจายเสียงเป็นครั้งแรก เมื่อระบบการรถไฟแห่งชาติแคนาดาเริ่มเปิดให้บริการวิทยุกระจายเสียง โดยมีรัศมีทำการอยู่ภายในสถานีรถไฟเป็นระยะเวลาสั้นๆ ภายหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 1 (แต่ก่อนสิ้นปี พ.ศ. 2472) ในช่วงเวลานั้น รัฐบาลแคนาดาแต่งตั้งคณะกรรมการวิทยุกระจายเสียง หรือที่เรียกกันว่า **The Royal Commission on Radio Broadcasting (AIRD)** ซึ่งชี้แนะว่า ระบบวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติ ควรเป็นสื่อที่ได้รับการออกแบบให้มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ให้ได้มากที่สุด นอกจากนี้การให้บริการดังกล่าวรัฐบาลควรจะเป็นผู้ดำเนินการเอง

ความไม่แน่นอนทางการเมืองที่ปรากฏให้เห็น ในปี พ.ศ. 2473 - พ.ศ. 2482 และการกำหนดกรอบความคิดในการให้บริการด้านสื่อภายในประเทศแคนาดานั้น ก่อให้เกิดความไม่ไว้วางใจ ทำให้สมาคมที่ชื่อว่า **the Canadian Radio League** ถูกก่อตั้งขึ้น เพื่อระดมการสนับสนุนระบบการกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะของประเทศแคนาดา ในขณะที่เดียวกัน มีคำถามต่างๆเกิดขึ้น อาทิ สื่อแคนาดาควรอยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจการตัดสินใจของสหพันธรัฐหรือของจังหวัดหรือไม่ ซึ่งก็เป็นคำถามที่มีความสำคัญเป็นพิเศษต่อชาวแคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศสที่อาศัยอยู่ในรัฐควิเบกและนิวบรันสวิก และในที่สุดปัญหาก็ยุติลงได้โดยมีการตัดสินใจให้สื่อแคนาดาอยู่ภายใต้อำนาจการตัดสินใจของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ หลังจากที่มีการยื่นคำร้องไปสู่ศาลฎีกาของแคนาดาแล้ว ทันทีที่รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ ได้รับคำสั่งให้กระจายเสียงและแพร่ภาพเพื่อสาธารณะ คณะกรรมการรัฐสภาซึ่งได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาเพื่อตัดสินปัญหาสำคัญที่ผู้ส่งกระจายเสียงแคนาดากำลังประสบอยู่ โดยเน้นความสำคัญของระบบการกระจายเสียงเพื่อการศึกษา การพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมทั่วประเทศ ทั้งนี้คำแนะนำของคณะกรรมการฯ นำไปสู่การออกกฎหมายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดาเป็นครั้งแรก นั่นคือพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา และองค์กรกำกับ

ดูแลการกระจายเสียงองค์กรแรก ซึ่งก็คือ **คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงแคนาดา (CRBC)** ในช่วงใกล้จะเกิด สงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น บริษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ได้รับการจัดตั้งขึ้น พร้อมกับคำสั่งที่กำหนดให้บริษัทฯ ต้องให้บริการแก่ทั้งชาวแคนาดาที่พูดภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส

ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2493 – พ.ศ. 2522 เป็นยุคที่เรียกกันว่า ยุคหลังสงครามโลก รัฐบาล แคนาดากลับมาเป็นปัญหาต่อการกระจายเสียงเพื่อสาธารณะอีกครั้งหนึ่ง โดยรัฐบาลมีความคิดแค่เพียงว่าควร จะนำวิทยุและสื่อโทรทัศน์รายใหม่มาใช้ เพื่อทำให้เกิดความเป็นเอกภาพในชาติ และมีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น โดย คณะกรรมการที่โปรดเกล้าแต่งตั้ง ชุดที่ 2 คือ คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาศิลปกรรม อักษรศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์แห่งชาติ ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการทั้ง 3 ชุดที่ดูแลด้านสื่อแคนาดา ซึ่งจัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2493 – พ.ศ. 2502 เพื่อทำหน้าที่กำหนดว่าสื่อควรปฏิบัติตามกฎหมายอย่างไร ในช่วงปลายศตวรรษ มีการกำหนด คุณสมบัติที่สำคัญหลายประการของการกระจายเสียงสาธารณะของประเทศแคนาดา ประการแรก คือ ระบบ การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ซึ่งเป็นระบบการกระจายเสียงและการแพร่ ภาพออกอากาศที่เครื่องส่งหลายตัว หากแต่ส่งสัญญาณโดยผ่านคลื่นความถี่เดียว โดยประกอบไปด้วย องค์กรประกอบที่เป็นทั้งประเภทเอกชน และสาธารณะ ประการที่สอง คือ **บริษัท Canadian Broadcasting Corporation (CBC)** ซึ่งไม่ได้เป็นองค์กรเดียวในประเทศแคนาดาที่รับผิดชอบต่อการให้บริการด้านสื่อ และ ประการที่สาม สถานีที่เป็นของเอกชนจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อภาพลักษณ์ของสื่อแคนาดา และที่สำคัญ ยิ่งกว่านั้น ช่วงหลังสงครามโลกมีการใช้หน่วยงานกำกับดูแลที่เป็นอิสระกับอำนาจควบคุมดูแลสื่อแคนาดา ตาม พระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ฉบับปรับปรุงแก้ไข ปี พ.ศ. 2501 และ กฎ ระเบียบ เกี่ยวกับเนื้อหารายการของแคนาดา

หลังจากการจัดทำแนวทางการกำกับดูแลเพื่อปกป้องและดูแลอัตลักษณ์ความเป็นแคนาดาอย่าง เป็นรูปธรรมในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว รัฐบาลแคนาดาก็หันความสนใจไปสู่การพัฒนาสื่อที่มีความ

หลากหลายในประเทศแคนาดา การพัฒนาพหุสังคมในสื่อแคนาดาดำเนินไปคู่ขนานไปกับความเชื่อในความสามารถในการใช้สองภาษา และวัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมีการแต่งตั้งคณะกรรมการแห่งสหพันธรัฐเพื่อสร้างความมั่นใจว่าสื่อภาษาฝรั่งเศสจะยังคงดำรงอยู่ต่อไปในประเทศแคนาดา และเพื่อให้มั่นใจว่าทางเลือกของชาวแคนาดานั้นจะตรงกับความต้องการของสื่อแคนาดาในรูปแบบของคณะกรรมการสิทธิการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่รับผิดชอบดูแลในเรื่อง มรดกแห่งชาติของแคนาดา (the House of Commons Standing Committee on Canadian Heritage) การพัฒนาต่างๆ ดังกล่าวนี้ เกิดขึ้นพร้อมกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ในปี พ.ศ. 2534 ซึ่งเป็นการจัดเตรียมโครงสร้างทางกฎหมายและการกำกับดูแลระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

ภาคส่วนดังกล่าวให้ความสำคัญกับวิถีทางในการกำหนดแนวความคิดของสื่อแคนาดาซึ่งเกิดขึ้นในอดีต เป็นการสืบทอดร่องรอยการกำเนิดวิทยุกระจายเสียงและการกำกับดูแลวิทยุกระจายเสียงที่เกิดขึ้นในช่วงก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นการดึงความสนใจไปสู่ปรากฏการณ์การกระจายเสียง ในฐานะที่เป็นนโยบายหลัก เพื่อให้รัฐบาลแคนาดามีความเข้าใจว่า อัตลักษณ์แห่งความเป็นชาติแคนาดานั้น ควรได้รับการส่งเสริมและดูแลอย่างไรบ้าง ทั้งนี้ได้สรุปได้ว่ารัฐบาลแคนาดานั้น ขับเคลื่อนการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศข้ามผ่านยุคของเนื้อหารายการไปสู่ยุคที่แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะพิเศษ โดยสื่อและทางเลือกจำนวนมากที่มีเพิ่มขึ้น ภาคส่วนนี้จะสร้างความเข้าใจในเรื่องที่ว่าสถานีวิทยุกระจายเสียงที่ออกอากาศโดยใช้คลื่นความถี่เดียวแปรสภาพไปเป็นบรรษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศแคนาดาได้อย่างไร ซึ่งปัจจุบันมีการนำเสนอรายการวิทยุหรือโทรทัศน์เป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และภาษาพื้นเมืองอีก 8 ภาษา และยังคงยึดมั่นที่จะดำเนินการในลักษณะเช่นนี้ต่อไป ทั้งๆที่การคุกคามที่กำลังเผชิญอยู่นั้น มาจากทางเลือกในยุคสื่อสมัยใหม่ก็ตาม

ต้นกำเนิดของสื่อแคนาดา: การให้บริการวิทยุกระจายเสียงโดยการรถไฟแห่งชาติแคนาดา

ในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 เจ้าหน้าที่รัฐของสหราชอาณาจักร มีความวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่งว่า ประเทศแคนาดาจะไม่มีควมมั่นคงในเสถียรภาพในฐานะที่เป็นอาณานิคม ยิ่งไปกว่านั้นสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา ยิ่งทำให้ความกลัวของอังกฤษทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น อังกฤษเกรงว่า ชาวอเมริกันที่เข้ามาตั้งรกรากอาจเข้ามาทำให้ความเชื่อในเรื่องดินแดน “Manifest Destiny” ที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 กลายเป็นเรื่องจริงขึ้นมา คือ อเมริกันชนจะเข้ามาครอบครอง และบุกกรุกดินแดนไปจนถึงทางตอนเหนือ ซึ่งเป็นดินแดนที่อังกฤษ ได้เข้าไปตั้งรกรากปักฐานอยู่ก่อนหน้าแล้ว (เอกสารอ้างอิง Kelley และ Trebilcock พ.ศ. 2553) และตอนนี้แคนาดาไม่ได้เป็นอาณานิคมที่มีค่าอะไรอีกต่อไปแล้ว คนอังกฤษมองว่า ประเทศแคนาดา น่าจะมีประสิทธิภาพในทางการเมืองและทางเศรษฐกิจได้มากกว่านี้ หากมีรัฐบาลเข้ามาบริหารประเทศเอง

ในปี พ.ศ. 2410 สมาพันธรัฐแห่งประเทศแคนาดาได้รับการดูแลปกป้อง โดยนำไปบรรจุไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี พ.ศ. 2410 ซึ่งถือเป็นกฎหมายที่สร้างประเทศแคนาดาได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง โดยมีการแบ่งประเทศแคนาดาออกเป็น 4 จังหวัด คือ จังหวัดออนแทรีโอ ควิเบก โนวาสโกเชีย และนิวบรันสวิก นอกจากประเทศแคนาดาจะมีลักษณะเป็นสมาพันธรัฐแล้ว กฎหมายรัฐธรรมนูญยังได้ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อคงไว้ซึ่งความสามารถในการใช้สองภาษาของชาวแคนาดา ตามมาตรา 133 ของพระราชบัญญัติ ซึ่งให้การรับรองว่า ไม่ว่าจะ เป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศส ก็สามารถนำภาษามาใช้อย่างเป็นทางการได้ในการสถาปนาประเทศแคนาดา เพื่อให้เป็นที่รู้จักในฐานะประเทศที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้ 2 ภาษาได้เป็นอย่างดี (รัฐบาลแคนาดา ปี พ.ศ. 2410)

ในปี พ.ศ. 2413 ประเทศแคนาดาได้ขยายเขตแดน โดยรวมเอาอาณาเขตทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือเข้าไว้ด้วย ซึ่งในเวลานั้นคือ อาณาจักร Yukon ในปัจจุบัน ตามที่ได้มีสัญญาต่อกันไว้ว่าจะมีการสร้างทางรถไฟ ข้ามทวีปเพื่อเชื่อมต่อดินแดนแคนาดา ซึ่งต่อมาจังหวัดบริติช โคลัมเบียได้เข้ามารวมอยู่ด้วย ในปี พ.ศ.

2414 หลังจากนั้นอีก 2 ปี เกาะ Prince Edward Island ที่อยู่บนชายฝั่ง Atlantic ก็เข้ามารวมด้วย ส่วนดินแดนทางฝั่งตะวันออกไปยังตะวันตก หรือจากทางตอนเหนือไปยังตอนใต้ นั้น มีการขยายพื้นที่เพิ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2448 ในตอนที่ Saskatchewan และ Alberta ได้กลายเป็นสมาพันธรัฐแล้ว เมื่อคราวที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ. 2457 ประเทศแคนาดาเริ่มเข้ามาสู่รูปแบบที่ทันสมัยขึ้น ประเทศที่แผ่ขยายมาจากมหาสมุทรแปซิฟิกในทางตอนใต้ ไปสู่มหาสมุทรแอตแลนติกทางตะวันออก และมหาสมุทรอาร์คติกที่อยู่ทางตอนเหนือ พร้อมกับอีก 9 จังหวัด (อาณานิคมนิวฟันแลนด์ และ ลาบราดอร์ ยังไม่ได้เข้ามารวมอยู่ด้วย จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2492) และ 2 อาณาจักร (The Yukon เป็นอาณานิคมที่ถูกตัดแบ่งออกมาจากดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนืออย่างเป็นทางการ ในช่วงที่กำลังเปลี่ยนผ่านศตวรรษที่ 19 และ อาณาจักร Nunavut เองก็น่าจะเกิดขึ้นมา ในลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับอาณาจักร Yukon ในช่วงเปลี่ยนผ่านศตวรรษที่ 20 (เอกสารอ้างอิง Kelley และ Trebilcock, ปี พ.ศ. 2553)

นักประวัติศาสตร์เองต่อสู้มาอย่างยาวนาน ในเรื่องอัตลักษณ์ของประเทศแคนาดาที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ ในช่วงปลายสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 (เอกสารอ้างอิง Granatstein ปี พ.ศ.2520 และ Vance ปี พ.ศ. 2540) การเขียนประวัติศาสตร์ของสงครามที่ยิ่งใหญ่นั้น เน้นให้เห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหันในเรื่องที่สำคัญๆ 2 เรื่อง เรื่องแรกเลย คือ เอกภาพของชาวแคนาดา ภายใต้อิทธิพลเดียวกัน และประการที่สอง ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่สุด นั่นคือ การที่ประเทศชาติแตกแยกกันด้วยสาเหตุของภาษา ยิ่งไปกว่านั้นหลังสงคราม คนแคนาดาเริ่มเรียกร้องให้ผู้คนทั่วไปตระหนักถึงความเสียสละในการทำสงครามของคนแคนาดามากขึ้น หรือเรื่องของการเดินทางไปจนถึงจุดสูงสุด นั่นคือการทำสนธิสัญญาเพื่อเอกราช Versailles ของสหราชอาณาจักร เมื่อปี พ.ศ. 2462 (เอกสารอ้างอิง Vance ปี พ.ศ.2540) และด้วยประเด็นเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงจุดสำคัญที่แคนาดาพยายามที่จะทำให้ผู้คนได้รู้จักตัวตน และรู้ว่าแท้จริงแล้วแคนาดามีความหมายว่าอย่างไร

นอกจากนี้ การยุติสงครามยังปรากฏให้เห็นการกลับมาให้ความสนใจกับการติดต่อสื่อสารถึงกัน และกัน โดยการขนส่งอีกครั้งหนึ่ง ในการนี้รัฐบาลแคนาดาได้ก่อตั้ง **บริษัททางรถไฟแห่งชาติแคนาดา (CNR)** ขึ้น โดยการจัดให้บริษัทที่มีกิจการด้านทางรถไฟที่มีขนาดใหญ่กว่า ควบรวมกิจการกับบริษัทที่มีขนาดเล็กๆสองถึงสาม บริษัท ในปี พ.ศ. 2461 ตอนนั่นเอง (ปี พ.ศ. 2466) ที่ **บริษัท the Grand Trunk Railway (GTPR)** ถูกพาเข้าไปอยู่ภายใต้บริษัททางรถไฟแห่งชาติแคนาดา (CNR) (เอกสารอ้างอิง Steven ปี พ.ศ. 2516) แต่แล้ว ช่วงระหว่างสงครามโลก CNR ก็มีคู่แข่งเกิดขึ้น นั่นคือ บริษัท **the Canadian Pacific Railway** ที่จริงแล้ว บริษัท CNR ต้องการที่จะประกอบกิจการแค่เฉพาะการขนส่งในพื้นที่ๆ มีระยะทางไกลภายในประเทศแคนาดาเท่านั้น เนื่องจากมีเจตนาที่จะให้บริษัทได้ประโยชน์จากการแข่งขัน ประธานคนที่สองของบริษัททางรถไฟแห่งชาติแคนาดา (CNR) คือ **Sir Henry Thornton** ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งเครือข่ายวิทยุกระจายเสียงแห่งแรกของอเมริกาเหนือ จัดตั้งกรมวิทยุกระจายเสียง CNR ซึ่งสามารถรับฟังได้ในรถไฟ บริเวณสถานีรถไฟ และในบริเวณใกล้เคียงกับสถานีรถไฟ (เอกสารอ้างอิง Armstrong ปี พ.ศ.2553)

วิทยุกระจายเสียง CNR นำเสนอรายการหลากหลาย ในช่วงปี พ.ศ. 2463 – พ.ศ. 2472 โดยจะเน้นไปที่รายการประเภทรายการวัฒนธรรม อาทิ รายการดนตรี กีฬา และละคร รายการทั้งหมดออกอากาศสองภาษาทั้งภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ วิทยุกระจายเสียงสามารถออกอากาศได้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2471 เป้าหมายของการมีวิทยุกระจายเสียง มีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อโฆษณาเส้นทางรถไฟเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของแคนาดา เพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้โดยสาร เพื่อสร้างความสมัครสมานสามัคคีให้เกิดกับคนงานที่มีแนวโน้มประท้วงบ่อยๆ และในที่สุดวิทยุกระจายเสียงก็เข้าไปช่วยแคนาดาในการก่อตั้งอาณานิคมเพิ่มเติม โดยการถ่ายทอดเตรียมกิจการใหม่ๆให้กับผู้ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในอาณานิคม แต่อยู่ในพื้นที่ๆห่างไกล (ข้อมูลอ้างอิงจากคณะกรรมการ Royal Commission พ.ศ. 2472) ก่อนที่จะเข้าสู่ภาวะเศรษฐกิจ

ตกต่ำ (the Great Depression) CNR ก็ได้ขยายจำนวนสถานีวิทยุ เป็น 27 สถานี และเป็นสถานีที่มีเอกชนเป็นเจ้าของโดยเช่าเวลาออกอากาศจาก CNR

ในขณะเดียวกัน รัฐบาลแคนาดาก็เกิดความวิตกกังวลต่อจำนวนสถานีวิทยุอเมริกันที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นเยี่ยงอย่างให้คนแคนาดาดำเนินรอยตาม ทั้งนี้รัฐบาลแคนาดาได้แต่งตั้งคณะกรรมการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศ ที่โปรดเกล้าแต่งตั้ง เรียกว่า **the Aird Commission** เพื่อตรวจสอบว่าแคนาดาจะสามารถจัดตั้งระบบการกระจายเสียงสาธารณะให้มีลักษณะเหมือนกับบริษัท **the British Broadcasting Corporation (BBC)** ได้อย่างไร (เอกสารอ้างอิง Potter ปี พ.ศ. 2552) โดยคณะกรรมการ the Aird Commission วางนโยบายการกระจายเสียงในเรื่องที่มีความสำคัญต่อประเทศแคนาดาหลายๆ นั่นคือ **ระบบการกระจายเสียงที่มีประชาชนเป็นเจ้าของ**

อย่างไรก็ตาม ระบบการกระจายเสียงสาธารณะก็ยังไม่ได้เกิด จนกระทั่งหลังจากภาวะเศรษฐกิจโลกตกต่ำ รัฐบาลแคนาดาจึงปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะกรรมการ the Aird Commission และได้แต่งตั้ง **คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงแคนาดา (CRBC)** ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น **the Canadian Broadcasting Corporation (CBC)** ตามพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงแคนาดา พระราชบัญญัติฯ มอบหมายให้คณะกรรมการ CRBC ทำหน้าที่กำกับดูแลสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ทั้งหมดของแคนาดา ซึ่งทำให้บริษัทที่มีรัฐบาลเป็นเจ้าของมีความรับผิดชอบในการพัฒนารายการให้ดีขึ้น มีการสร้างเครือข่าย และกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศรายการในลักษณะเช่นเดียวกับสถานี BBC (เอกสารอ้างอิง Vipond ปี พ.ศ. 2537) ซึ่งในตอนแรก คณะกรรมการ CRBC ก็ไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควร จึงกลายเป็นสิ่งที่แทบจะไม่มีประโยชน์ทางการเมืองแก่พรรคฝ่ายค้านและสื่อมวลชนเลย คณะกรรมการพิเศษทั้ง 2 ชุด ได้รับการแต่งตั้งในปี พ.ศ. 2477 และ ปี พ.ศ. 2479 เพื่อตัดสินปัญหาให้กับบริษัทที่ประกอบกิจการกระจายเสียง ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศฉบับใหม่ก่อตั้งบริษัท the Canadian

Broadcasting Corporation (CBC) โดยมีสถานะเป็นบริษัทที่มีรัฐบาลแคนาดาเป็นเจ้าของกิจการ ก็ทำให้ คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงแคนาดา (CRBC) สลายตัว ตั้งแต่นั้นมา CBC จึงลดบทบาทหน้าที่ตัวเองออกไป จากการควบคุมโดยตรงจากภาคการเมือง และเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การจัดตั้งเครือข่ายสถานีวิทยุกระจายเสียงที่ ออกอากาศเฉพาะภาคภาษาฝรั่งเศส ในปี พ.ศ. 2480 อย่างเต็มตัวในฐานะสื่อแห่งชาติแคนาดา

การให้คำจำกัดความ “สื่อมวลชนแคนาดา”: ทศวรรษแห่งคณะกรรมการ

หลังจากการจัดตั้ง CBC ได้ไม่นานนัก แคนาดาพบว่าตนไม่เห็นด้วยกับนโยบายประเทศที่ว่า แคนาดาเป็นผู้รักสันโดษ และจากเหตุการณ์สงครามโลกในยุโรปที่เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองในรอบ 25 ปี นั้น ช่วงระหว่างที่เกิดสงคราม ทำให้แคนาดาตระหนักถึงลักษณะพิเศษจากการให้ความสนใจกับเอกราชของประเทศเหนือเรื่องอื่นใด ในฐานะที่แคนาดาเป็นประเทศและเป็นผู้สร้างเอกลักษณ์ให้กับตนเองผ่านทางนโยบายของประเทศ เช่นเดียวกับนโยบายต่างๆ ของสถานีวิทยุกระจายเสียง ที่ได้อธิบายไปแล้วในหมวดก่อนหน้านี้ (เอกสารอ้างอิง Kelley และ Trebilcock ปี พ.ศ. 2553) อีกนัยหนึ่งนั้น ประเทศแคนาดาเป็นที่รู้จักของผู้คนจากเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2 ในฐานะที่เป็นประเทศที่ได้รับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ รวมทั้งการเปิดโอกาสให้สตรีได้มีโอกาสเข้าไปนั่งทำงานในที่ทำงาน นอกจากนี้แล้ว พลเรือนของประเทศแคนาดาจะถูกคัดแยกในขณะที่ประเทศมีศึกสงคราม และเมื่อรัฐบาลแคนาดาตระหนักถึงการพึ่งพาการเกณฑ์ทหารเพื่อให้พลเรือนได้มีส่วนร่วมในการทำประโยชน์แก่สังคมเวลามีศึกสงคราม ตามมาด้วยการตัดสินใจที่จะส่งทหารเกณฑ์ไปต่างประเทศเพื่อเป็นการสร้างคู่มือล้อมรอบระหว่างคนอังกฤษ และชาวแคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศส และในที่สุดเกิดการจลาจลในรัฐควิเบก (เอกสารอ้างอิง Cook ปี พ.ศ. 2555) ในช่วงหลังสงครามโลก บทบาทของบริษัท CBC เปลี่ยนไป ไม่ได้ดูแลแต่เฉพาะตัวบทกฎหมาย และการกำกับดูแลวิทยุกระจายเสียงเท่านั้น แต่ดูแลในส่วนของวิทยุโทรทัศน์ด้วย โดยในปี พ.ศ. 2495 มีการถ่ายทอดรายการโทรทัศน์เป็นครั้งแรกโดยสถานีวิทยุโทรทัศน์ CBC ซึ่งเปิดตัวอย่าง

กระทันหัน ในรัฐมอนทรีออล คิวเบก โตรอนโต และออนแทรีโอ และเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2501 สัญญาณการถ่ายทอดโทรทัศน์ของบริษัท CBC ก็ครอบคลุมจนไปทั่วประเทศแคนาดา รวมไปถึงจังหวัดใหม่ๆที่เพิ่งเกิด อย่างนิวฟันแลนด์ และลาบราดอร์ ซึ่งเข้ามาร่วมเป็นสมาพันธรัฐ เมื่อปี พ.ศ. 2492 (เอกสารอ้างอิง Hayday ปี พ.ศ. 2552) นอกจากนี้ ความคิดที่จะถ่ายทอดรายการให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศแคนาดานั้น เป็นความคิดที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นแคนาดา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่ปลูกฝังกันมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ นับตั้งแต่สงครามโลกยุติ การทำให้อัตลักษณ์ของแคนาดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และการต่อสู้เพื่อไม่ให้แคนาดาได้รับเอาวัฒนธรรมอเมริกันมาเป็นของตนเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก รัฐบาลแคนาดาแต่งตั้งคณะกรรมการที่โปรดเกล้าฯแต่งตั้งหลายคณะด้วยกัน เพื่อตรวจสอบบทบาทด้านวัฒนธรรม และบทบาทของสื่อมวลชนในการทำให้อัตลักษณ์ของแคนาดาเป็นเอกภาพ คณะกรรมการที่กล่าวถึงนี้ รวมทั้ง **คณะกรรมการ the Massey** และ**คณะกรรมการ Fowler** ถูกแต่งตั้ง เมื่อปี พ.ศ. 2492 และปี พ.ศ.2498 ตามลำดับ

ปี พ.ศ. 2492 คณะกรรมการที่โปรดเกล้าฯแต่งตั้ง ได้รับการแต่งตั้งให้ตรวจสอบการพัฒนาศิลปะแห่งชาติ อักษรศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่นานก็เป็นที่รู้จักกันในนามคณะกรรมการ **the Massey Commission** หลังจาก **Vincent Massey** เป็นประธานคณะกรรมการ (เอกสารอ้างอิง Armstrong ปี พ.ศ. 2553 คณะกรรมการได้ทำรายงานเผยแพร่ในปี พ.ศ. 2494 ตามมาด้วยการขอคำปรึกษาจากประชาชนชาวแคนาดา โดยการทำประชาพิจารณ์ ทำให้เข้าใจในหลักการทางวัฒนธรรมของประเทศ และประเด็นเส้นบางๆในเรื่องของความมีเอกลักษณ์ประจำชาติที่ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมกัน คณะกรรมการจึงทำหน้าที่ตรวจสอบสถาบันระดับชาติ เพื่อให้คำแนะนำแก่สถาบันเหล่านั้น รวมทั้งให้นโยบายที่จำเป็นจะต้องส่งเสริมความมีอัตลักษณ์ของชาวแคนาดา

การอธิบายอ้างอิงถึงความปรารถนาว่าประชาชนชาวแคนาดา ควรจะรับรู้เรื่องราวของประเทศชาติของตนให้มากที่สุด ทั้งในแง่ประวัติศาสตร์ ธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิตของคนในชาติ และ

ความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ไป ซึ่งก็คือเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้คนที่ให้การสนับสนุนสถาบันต่างๆ ที่แสดงออกถึงความรักชาติ ส่งเสริมความเข้าใจที่มีร่วมกันและรวมเอาความหลากหลาย และร่ำรวยในวิถีชีวิตของผู้คนชาวแคนาดา ทั้งชนบทและในเมือง (เอกสารอ้างอิง Massey Commission ปี พ.ศ 2494)

แรงบันดาลใจที่อยู่เบื้องหลังคณะกรรมการ มีอยู่ 2 ส่วน ประการแรก เพื่อให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของประเทศในเชิงคุณภาพ หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมที่ไม่สามารถสัมผัสได้ ซึ่งจำเป็นจะต้องทำความเข้าใจ อาทิ ธรรมเนียมประเพณีในเรื่องต่างๆ ภูมิหลังที่เหมือนกัน วิถีชีวิต และสิ่งที่รายงานอ้างถึงว่าเป็นมรดกทางใจของประเทศ ประการต่อมา เป็นการระบุชื่อองค์กรที่กำลังจัดรูปแบบสิ่งที่ยานอ้างถึงว่าเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศแคนาดาในอนาคต (เอกสารอ้างอิง Massey Commission ปี พ.ศ. 2494)

คณะกรรมการทำหน้าที่หาผลประโยชน์จากวิถีทางการดำเนินชีวิตของผู้คนในประเทศแคนาดาให้กับรัฐบาลในช่วงหลังสงครามโลก รวมทั้งทำให้ประชาชนมีเวลาว่างเพิ่มมากขึ้น ให้มีการศึกษาภาคบังคับ และการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย (เอกสารอ้างอิง Kuffert ปี พ.ศ. 2547) โดยมีการสร้างหลักการว่า รัฐที่ทันสมัยนั้นจะต้องเป็นรัฐที่มีงานด้านวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และคาดหวังว่ารายงานจะพูดถึงการจัดตั้งมูลนิธิเพื่อจัดหาทุนให้กับโครงการที่มีรากฐานด้านวัฒนธรรม โดยปราศจากการแทรกแซง พร้อมกันนี้ให้จัดหาเงินทุนที่เหมาะสมกับแต่ละจังหวัด โดยไม่ต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมโดยทั่วไป เป็นไปตามที่คณะกรรมการได้กำหนดให้ทุกสิ่งมีความผสมกลมกลืนไปกับความหลากหลายของประเทศแคนาดา (คณะกรรมการ Massey พ.ศ. 2494)

สำหรับทางด้านคณะกรรมการ การสร้างความแข็งแกร่งให้กับสิ่งที่เรียกว่า “ความเป็นแคนาดา” ยังหมายถึงการค้นร่นต่อสู้ในทางภูมิศาสตร์ รวมทั้งประชากรที่มีจำนวนไม่มากนัก และการกระจายกันอยู่โดยทั่วผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ของแคนาดา อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับประเทศสหรัฐอเมริกา ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ว่า เป็นชุมชนท้องถิ่นที่ค่อนข้างที่จะปกครองตนเองอย่างเป็นอิสระ โดยมีที่มาในทางประวัติศาสตร์

ธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม ที่แตกต่างกันกับอเมริกา สำหรับรัฐบาลแคนาดา ความห่างไกลและความหลากหลาย เป็นตัวทำให้สถาบันรัฐบาลเกิดความตึงเครียด ที่จะขับเคลื่อนอุดมการณ์ในเรื่องของรัฐสวัสดิการหลังสิ้นสุดสงคราม โดยการจัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานในระดับที่ไม่เป็นการสนับสนุนหรือส่งเสริมสถาบันทางวัฒนธรรม (เอกสารอ้างอิง Banting ปี พ.ศ. 2530).

รายงานยังตั้งว่า การที่จะสร้างเสริมความเป็นแคนาดา รัฐบาลแคนาดาควรให้ความสนใจโดยตรงกับงานด้านศิลปะ เพื่อปลูกฝังให้ประชาชนชาวแคนาดา เกิดการรับรู้ถึงอัตลักษณ์แห่งความเป็นชาติเสียก่อน ซึ่งเป็นเป้าหมายตามที่บอกไว้ในรายงาน และเป็นสิ่งที่ควรทำให้บรรลุผลสำเร็จได้ดีที่สุด จึงมีการจัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติขึ้น เพื่อจัดสรรการให้เงินทุน เป็นการกระตุ้นส่งเสริมงานทางด้านวัฒนธรรม หรือขยายฐานไปสู่ความสามารถของมหาวิทยาลัย ที่จะสร้างความเป็นแคนาดา รวมทั้งการเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับวิทยุสาธารณะเรื่อยไปจนถึงวิทยุโทรทัศน์ (เอกสารอ้างอิง Massey ปี พ.ศ. 2494) ถ้าหากรัฐบาลไม่สนใจงานทางด้านศิลปะแล้ว รายงานเตือนว่าความเป็นชาติแคนาดาก็น่าจะไม่พ้นที่จะถูกกลืนชาติโดยอเมริกา และสูญเสียสภาพความเป็นชนชาติแคนาดาในที่สุด รายงานเสนอแนะว่า ในการส่งเสริมอัตลักษณ์ของประเทศแคนาดาจากเหนือจรดใต้ หรือตะวันออกสู่ตะวันตกนั้น รัฐบาลแคนาดาควรให้ความสนใจกับการปรับปรุงนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา เพื่อเอาชนะต่อความห่างไกลของสภาพพื้นที่ระหว่างภูมิภาค รายงานยังแนะนำให้รัฐบาลแคนาดาใช้วิธีการเดียวกันกับวิทยุอย่างที่เคยจัดทำระบบการรถไฟแคนาดา และเคยได้ประโยชน์จากการตัดสินใจของ **คณะกรรมการ The Royal Commission on Radio Broadcasting (AIRD)** ที่มองว่า วิทยุกระจายเสียงเป็นเครื่องมือที่สามารถทำให้ชาติเกิดความเป็นเอกภาพได้ และใช้พระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ปี พ.ศ. 2479 เป็นหลักการทางนิติบัญญัติเพื่อขยายขีดความสามารถในการกระจายเสียงของประเทศแคนาดา คณะกรรมการ The Massey Commission แนะนำว่า คำสั่งของบริษัท CBC ที่อนุญาตให้ชาวแคนาดาทุกคนสามารถรับฟังรายการที่บริษัทฯ ขยายพื้นที่ให้ ซึ่งจากนั้นอีก 20 ปี ให้หลัง บริษัท CBC ก็ยังคงมีประชากรที่รับรายการของ

บริษัทฯ แค่ประมาณ 50 % เท่านั้น และคนที่รับชมส่วนใหญ่ก็เป็นคนที่อาศัยอยู่ในเมือง คณะกรรมการพบว่าความสามารถในหลายๆ เรื่องของแคนาดา เป็นแรงจูงใจที่จำเป็นต่อการพัฒนาและส่งเสริมประเทศ อีกทั้งความเชื่อที่ว่า รัฐบาลสามารถใช้รายการอย่างรายการของ สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส และอเมริกา ที่เคยผลิตไว้แล้ว ทำกำไรให้กับรายการด้านสื่อของพวกเขา (เอกสารอ้างอิง Massey Commission ปี พ.ศ. 2494) คณะกรรมการยืนยันว่า ข้อเสนอแนะตามรายงานของ คณะกรรมการ The Royal Commission on Radio Broadcasting (AIRD) ไม่ได้รับการดำเนินการอย่างเต็มรูปแบบ สถานีภาคธุรกิจของเอกชนจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวัน แม้ว่าความร่วมมือกันของบริษัท CBC กับวิทยุเอกชน จะช่วยให้บริษัท CBC สามารถขยายพื้นที่การให้บริการครอบคลุมเกินกว่า 90 % ของจำนวนประชากร ซึ่งมีทั้งคนอังกฤษและแคนาดา ตามรายงานแล้วทุกอย่างคือผลประโยชน์ของชาติที่นโยบายยังคงถูกบรรจุอยู่อย่างเป็นทางการภายใต้คำสั่งของบริษัท CBC ที่ให้ควบคุมรายการ โดยเป็นผู้ให้คำแนะนำว่าสถานีใดบ้าง ที่น่าจะได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการ ต่ออายุ หรือว่า ยกเลิกใบอนุญาต โดยการกำกับดูแลรายการวิทยุกระจายเสียง

คณะกรรมการ The Massey Commission สรุปว่า บริษัท CBC ประสบปัญหาที่แตกต่างกัน 2 ปัญหา ประการแรกเลย คือ บริษัท CBC จำเป็นจะต้องพัฒนานโยบายเพื่อขยายฐานการให้บริการในระหว่างที่มีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ และประการที่สอง คือ เริ่มมีความไม่พอใจกันเกิดขึ้นระหว่างสถานีที่เอกชนเป็นเจ้าของ ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดการผลักดันให้มีการปรับปรุงแก้ไขการบัญญัติกฎหมายและการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา และยังเน้นอีกว่า ในขณะที่คนแคนาดาไม่สนใจทัศนคติในการทำงานของบริษัท CBC แต่คนแคนาดาส่วนใหญ่ กลับมั่นใจว่ารายการต่างๆทางสถานีวิทยุกระจายเสียงของแคนาดา มีความสำคัญต่อการดำรงไว้ซึ่งลักษณะประจำชาติ และมีส่วนช่วยในการเสริมสร้างความมีเอกภาพของประเทศแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Massey ปี พ.ศ. 2494)

คณะกรรมการจึงเสนอความเห็นที่เกี่ยวกับการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดาทั้งหมด 21 ข้อ ซึ่งความคิดเห็นในแง่ของการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

- การควบคุมภายในประเทศ
- การรวมอำนาจบริหารมาอยู่ที่ศูนย์กลางภายใต้บริษัท CBC
- กำกับดูแลการร่วมมือกันระหว่างสาธารณะและเอกชน โดยไม่ให้ความสำคัญกับ CBC
- รายการที่คำนึงถึงความต้องการของประชาชน
- การทำให้บริษัท CBC มีความทันสมัย
- เครือข่ายภาษาฝรั่งเศสได้รับการขยายฐานให้กว้างขึ้น
- ให้ความสำคัญกับรายการในส่วนภูมิภาค
- การจัดหาข้อมูลสาธารณะ

คณะกรรมการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศที่ได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งคณะที่สอง คือ **คณะกรรมการ the Fowler Commission** ภายใต้การนำของ Robert Fowler ซึ่งถูกต่อต้านในปี พ.ศ. 2498 สิ่งนี้เองเป็นการเตือนให้ทราบว่า ช่องทางในการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ กำหนดมาตรฐานทางวัฒนธรรมสำหรับผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่เป็นเอกชนไว้ต่ำมาก และเพื่อที่จะขยายอำนาจการควบคุมของรัฐบาลแคนาดาที่มีอยู่เหนือสถานีวิทยุเอกชน รายงานจึงมีการเพิ่มวัตถุประสงค์ใหม่ๆ ให้แก่สื่อมวลชนแคนาดา เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการให้การศึกษา การให้ข้อมูล และการให้ความบันเทิงแก่ประชาชน คณะกรรมการ Fowler คาดหวังจะได้เห็นการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาว่าเป็นความร่วมมือกันระหว่างผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงสาธารณะและเอกชน ที่ซึ่งสถานีเอกชนที่ให้บริการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แก่แคนาดา จะเข้าร่วมงานกับบริษัท CBC ซึ่งระบบการให้ความร่วมมือกันในลักษณะนี้ ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงเอกชน ควรมีความรับผิดชอบในระดับที่เป็นไปตามมาตรฐาน

การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Fowler Commission ปี พ.ศ. 2501)

ในการกำหนดขีดความสามารถทางนิติบัญญัติเพื่อกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่เป็นเอกชน พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศฉบับใหม่ถูกนำมาปรับปรุงใหม่อีกครั้ง ในประเด็นความสามารถของบริษัท CBC ที่สามารถเข้าไปแทรกแซงการกระจายเสียงแคนาดาได้โดยการกำกับดูแล พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ปี พ.ศ. 2501 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ เพื่อดูแลพัฒนาการการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศในประเทศ (เอกสารอ้างอิง Armstrong ปี พ.ศ. 2553) พระราชบัญญัติได้นำความคิดในเรื่องเนื้อหารายการแคนาดา การทำรายการที่มีเนื้อหาและลักษณะเป็นรายการของแคนาดามาใช้ (เอกสารอ้างอิง Steward และ Hull ปี พ.ศ. 2537) ปี พ.ศ. 2502 กฎระเบียบต่างๆ ถูกกำหนดขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติ ปี พ.ศ. 2501 เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าครึ่งหนึ่งของรายการที่ออกอากาศในแคนาดาทั้งหมด จะต้องเป็นรายการที่มีเนื้อหาเป็นแคนาดา เริ่มต้นที่ 45 % เรื่อยไปจนถึง 55 % ภายหลังจากที่ออกอากาศไปแล้ว 1 ปี หลังจากนั้นเนื้อหารายการที่เป็นแคนาดาก็กลายเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

ตามที่ Stewart และ Hull (ปี พ.ศ. 2537) เน้นให้เห็นความสำคัญในรอบ 10 ปี ระหว่าง ปี พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2511 ถือเป็นหลักการพื้นฐานสำหรับการก่อตั้งมูลนิธิเพื่อการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา รวมถึงการทำให้บริษัท CBC แข็งแรงขึ้น และความแข็งแกร่งนี้เอง จะขับเคลื่อนไปปกป้องวัฒนธรรมแคนาดา คณะกรรมการ The Massey and Fowler Commissions วางรากฐานสำหรับพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดาเพื่อให้มีผลบังคับใช้ ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. 2493

– พ.ศ. 2502 ปรากฏการกลับมาให้ความสนใจการสร้างสรรคสื่อแคนาดาเพื่อคนแคนาดา และปกป้อง ตลอดจนส่งเสริมอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา ขนบธรรมเนียมที่ว่าจะยังคงมีอยู่ต่อไปด้วยการจัดทำพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา ฉบับที่ 2 ในปี พ.ศ. 2511

ยุคแห่งการกำกับดูแล

ปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 และ ปี พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2522 ปรากฏให้เห็นการใช้รูปแบบสำคัญบางประการในการเข้าถึงนโยบายการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ในปัจจุบันมีการให้คำจำกัดความคำว่า การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา ว่า คือ ระบบที่คนแคนาดาเป็นเจ้าของและควบคุมการดำเนินการด้วยตนเอง เพื่อปกป้องอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดาได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ ในรอบ 10 ปี ยังปรากฏให้เห็นการแต่งตั้งคณะกรรมการวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์แคนาดา ซึ่งยังคงมีผลบังคับใช้จนถึงทุกวันนี้ ในฐานะ คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคมแห่งชาติ (the Canadian Radio-television and Telecommunications Commission) (CRTC) คณะกรรมการ CRTC ได้รับมอบหมายให้พัฒนานโยบาย ออกใบอนุญาตการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศในประเทศแคนาดา และดูแลเคเบิลทีวี ผลก็คือตลอดช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 รัฐบาลแคนาดาได้จัดทำโครงสร้างเพื่อให้มั่นใจว่าเนื้อหาของรายการของประเทศแคนาดาจะดำเนินไปตามกรอบที่วางไว้ ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมรดกทางวัฒนธรรม เอกลักษณ์ในความเป็นแคนาดา และสื่อสารมวลชนให้มีความแน่นแฟ้นตลอดไป

พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ พ.ศ. 2511 เป็นกฎหมายที่ใช้มาก่อนการบัญญัติกฎหมายกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศฉบับปัจจุบัน ในฐานะที่เป็นพระราชบัญญัติที่ปราศจากอคติ จึงประกอบไปด้วยรายงานนโยบายของรัฐสภา การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ

แคนาดา ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมี เพื่อรักษาไว้ซึ่งอธิปไตยและอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Armstrong ปี พ.ศ. 2553) หมวด 2 ของพระราชบัญญัติ กำหนดเงื่อนไขไว้ว่าระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา หมายรวมถึงองค์ประกอบทั้งที่เป็นสาธารณะและเอกชน **ด้วยเหตุนี้ คลื่นความถี่วิทยุกระจายเสียงจึงเป็นสมบัติสาธารณะ** และการกระจายเสียงและการแพร่ภาพในแคนาดาเป็นความร่วมมือร่วมแรงกันระหว่างส่วนองค์ประกอบที่เป็นเอกชน และสาธารณะ และด้วยความร่วมมือกันดังที่กล่าวไป องค์กรที่บริษัท CBC ก็ยังเป็นสถานที่ที่ได้รับอภิสิทธิ์ คือมีสิทธิเหนือกว่าสถานีอื่นๆ ในฐานะที่เป็นสื่อกลางในการให้บริการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศภายในประเทศ The Canadian Radio-Television Commission (CRTC) ถูกแต่งตั้งขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่กำกับดูแล และควบคุมการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศในประเทศแคนาดา เพื่อให้มั่นใจว่า บริษัท CBC ยังคงปฏิบัติตามเงื่อนไข หรือข้อกำหนดของพระราชบัญญัติการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดของพระราชบัญญัติ คือการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของคณะกรรมการ CRTC ที่ให้บังคับใช้กฎหมายกับมาตรฐานเนื้อหาการแคนาดา เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Steward และ Hull ปี พ.ศ. 2537) การควบคุมของคณะกรรมการ CRTC เกี่ยวกับการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา จะได้รับการปกป้องคุ้มครองเป็นพิเศษ คือสามารถที่จะออกใบอนุญาตให้กับผู้ดำเนินกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ได้ โดยทำในรูปองค์กรกำกับดูแล

แม้ว่าเพิ่งใช้กฎหมายที่ว่าด้วยเนื้อหาการแคนาดาในช่วงเวลาที่เริ่มใช้พระราชบัญญัติ ปี พ.ศ. 2501 นั้น แต่คณะกรรมการ CRTC ยังไม่สนใจกับอำนาจในการกำกับดูแลของตน จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2522 คณะกรรมการ CRTC จึงหันมาใส่ใจในอำนาจกำกับดูแลของตนเอง เพื่อให้มั่นใจว่ารายการในประเทศแคนาดานั้น จะสะท้อนหลักการขั้นพื้นฐานของเนื้อหาการ รวมทั้งรายการวิทยุโทรทัศน์ และวิทยุกระจายเสียง โดยในเดือนพฤษภาคม ปี พ.ศ. 2513 คณะกรรมการ CRTC กำหนดข้อจำกัดรายการที่ไม่ใช่

รายการแคนาดา คือ สำหรับรายการทางวิทยุโทรทัศน์ จะมีอัตราส่วนอยู่ที่ 40% หลังจากนั้นอีก 2 ปี ภายหลังจากเปิดตัว ดาวเทียม the Anik A1 Satellite จึงมีการนำข้อเท็จจริงใหม่ๆ เข้ามาสู่การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศและโทรคมนาคมแคนาดาเพิ่มมากขึ้น ประเทศแคนาดาจึงกลายเป็นประเทศแรกที่มีระบบการติดต่อสื่อสารทางดาวเทียมภายในประเทศ พร้อมกับความสามารถที่จะรับสัญญาณโทรทัศน์ได้ถึง 12 เครื่อง (เอกสารอ้างอิง Armstrong พ.ศ.2553)

ปี พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2522 ปรากฏให้เห็นการคัดค้านการขยายตัวของเครือข่ายเคเบิลทีวีที่เกิดขึ้นอีก ซึ่งหลังจากนั้นมีการนำเรื่องนี้ไปรวมไว้กับระบบการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Easton ปี พ.ศ. 2543) คณะกรรมการ CRTC จัดการกับปัญหาตามแถลงการณ์นโยบายสำคัญฉบับที่ 1 ปี พ.ศ. 2514 “การกระจายเสียงแคนาดา: ระบบคลื่นความถี่เดียว” (อ้างอิงคณะกรรมการ CRTC ปี พ.ศ. 2514) โดยเน้นปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับเคเบิลทีวี 2 เรื่อง เรื่องแรก ระบบเคเบิลทีวีเสนอปัญหาเฉพาะทางด้านงบประมาณสำหรับผู้ประกอบการวิทยุโทรทัศน์ซึ่งมีรายได้จากการจำหน่ายและการขายรายการตามที่กล่าวไปแล้วนั้น แก่ชาวแคนาดาและสถานีต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแต่ไม่เกิดรายได้เข้ารัฐ และประการที่ 2 ระบบเคเบิลทีวีกำลังนำสถานีวิทยุโทรทัศน์เข้ามาสู่ส่วนภูมิภาคโดยไม่มีใบอนุญาตดำเนินกิจการ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะลดระดับความหลากหลายของรายการที่ออกอากาศอยู่ในระบบ การนำเคเบิลทีวีเข้าไปรวมอยู่กับระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดาอย่างเต็มรูปแบบนั้น คณะกรรมการ CRTC ต้องแน่ใจแล้วว่า เคเบิลทีวีนั้น ค้นพบสิ่งที่เหมาะสมกับตนในระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา เพื่อป้องกันตนเองจากทางเลือกและหลายสิ่งหลายอย่างที่ได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษจากการกำกับดูแลของคณะกรรมการ CRTC จึงต้องเหลือน้อยลงไป (เอกสารอ้างอิง CRTC, ปีพ.ศ. 2514) และเพื่อให้คำสั่งที่สนับสนุนรายการแคนาดายังคงมีอยู่ต่อไป คำแถลงนโยบายแนะนำว่า สถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้งในชนบทและในส่วนภูมิภาคควรได้รับสิทธิในการเข้าถึงช่องรายการเคเบิลทีวีชุมชน และการให้ความช่วยเหลือด้านงบประมาณเพื่อสร้างสรรค์

รายการแคนาดาจากผู้ประกอบการอื่นๆ นอกจากนี้ผู้ขอรับใบอนุญาตเคเบิลทีวียังได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของคณะกรรมการ CRTC ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงในการออกใบอนุญาต

ตลอดปี พ.ศ. 2513 - พ.ศ. 2522 คณะกรรมการ CRTC ทำการสำรวจค่าเฉลี่ยในการประนีประนอมกันระหว่างความต้องการของสาธารณชน เพื่อให้การคัดเลือกเปิดกว้างขึ้น โดยไม่มีการทำให้ระบบเสียหาย รายการที่เผยแพร่ออกอากาศ เป็นรายการที่มีเนื้อหาสำหรับผู้สูงอายุ ซึ่งออกอากาศทั้งทางสถานีวิทยุโทรทัศน์และสถานีวิทยุกระจายเสียง (เอกสารอ้างอิง Dunbar และ Leblanc ปี พ.ศ. 2550) ปี พ.ศ. 2519 คณะกรรมการ CRTC ได้เพิ่มข้อกำหนดว่า ผู้ให้บริการเคเบิลทีวีทุกรายจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้เพิ่มช่องสำหรับชุมชนตามที่ได้มีการเสนอไว้ว่าจะบริการชุมชนท้องถิ่นทางช่องที่ไม่มีโฆษณา (เอกสารอ้างอิง Raboy, McIver และ Shtern ปี พ.ศ. 2553) นอกจากนี้ คณะกรรมการ CRTC ยังเน้นให้เห็นถึงการมีสิทธิดีกว่าสถานีอื่นๆ ของสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์แคนาดาอีกด้วย การที่สถานีฯ จะได้รับการเป็นตัวแทน พร้อมกับสถานีท้องถิ่นที่ออกอากาศตารางรายการที่เหมือนกัน สถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์แคนาดาจะมีสิทธิใช้ระบบเคเบิลทีวีที่มีขนาดใหญ่กว่าก่อนเสมอ (เอกสารอ้างอิง Collins ปี พ.ศ.2556).

ปลายปี พ.ศ. 2513 - พ.ศ. 2522 คณะกรรมการ CRTC เป็นผู้ที่ทำให้มูลนิธิที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา ในช่วงปี พ.ศ. 2503 - พ.ศ. 2512 มีความแข็งแกร่งมากขึ้น ทั้งนี้ มูลนิธิได้รับการพัฒนาเพิ่มเติมอีกในปี พ.ศ. 2523 - พ.ศ. 2532 และเสร็จสมบูรณ์เมื่อพระราชบัญญัติการกระจายเสียง ปี พ.ศ.2534 ประกาศใช้ แม้ว่าก่อนที่จะมีเคเบิลทีวี จะมีการคัดค้านการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดาอย่างเห็นได้ชัด คณะกรรมการ CRTV ก็ยังสามารถนำเคเบิลทีวีเข้าไปรวมอยู่ในหลักการขั้นพื้นฐานของการกระจายเสียงและการแพร่ภาพแคนาดา รวมทั้งกฎหมายที่ว่าด้วยเนื้อหารายการแคนาดา โดยยืนยันว่าสื่อท้องถิ่นนั้นเป็นสื่อที่เกิดมาก่อนสื่ออื่นๆ

การพัฒนา พระราชบัญญัติฉบับใหม่ และพหุนิยมของสื่อ

ตลอดช่วงระยะเวลา 2 ทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 20 รัฐบาลแคนาดาได้จัดรูปแบบบทบาทของประเทศแคนาดาในฐานะที่เป็นประเทศที่มีความสามารถในการใช้ 2 ภาษาและมีวัฒนธรรมหลากหลายให้เป็นทางการมากขึ้น นอกจากนั้นตามที่เคเบิลทีวียังสามารถขยายตัวต่อไปได้อีก ในขณะที่มีการจัดลำดับรายการของแคนาดา คณะกรรมการ CRTC ได้พัฒนา กฎ และระเบียบใหม่ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าสามารถรองรับและนำมาใช้ได้กับการพัฒนาการให้บริการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ในปี พ.ศ. 2534 การมีอิทธิพลเหนือประเทศอื่นทางการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ทำให้ประเทศแคนาดาได้รับการคุ้มครองเป็นอย่างดี มีการนำประเด็นดังกล่าวไปบรรจุไว้ในพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ และคอยติดตามการเปลี่ยนแปลงทางนิติบัญญัติของประเทศแคนาดา เพื่อทำให้ความสามารถในการใช้ 2 ภาษา และวัฒนธรรมที่หลากหลายซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของประเทศ มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ในตอนปลายศตวรรษอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของสังคมแคนาดาทางด้านวัฒนธรรมและเชื้อชาติ และเสรีภาพของชาวแคนาดาทุกคนที่จะมีความสุขกับมรดกทางวัฒนธรรมของตนได้อย่างเต็มที่

ปี พ.ศ. 2523 – พ.ศ. 2532 ลักษณะพิเศษของประเทศแคนาดา ปรากฏได้จากการพัฒนาเคเบิลทีวี และการเกิดขึ้นของโทรทัศน์ที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งสามารถเลือกรับชมรายการที่ต้องการจะชมได้โดยเสียค่าใช้จ่าย ที่เรียกว่า Pay TV อาทิ ระบบเครือข่ายข่าวเคเบิลทีวีทางสถานี CNN เครือข่ายดนตรีและกีฬาแคนาดา เครือข่ายกีฬาทางสถานี TSN และ MuchMusic (เอกสารอ้างอิง Amstrong ปี พ.ศ. 2553) คณะกรรมการ CRTC ดำเนินการตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับใหม่ๆ ในครั้งหลังของทศวรรษ เพื่อให้มั่นใจว่าจะสามารถรองรับและนำมาใช้พัฒนาการให้บริการแบบใหม่ๆ เช่น การให้บริการ Pay TV และเทคโนโลยีใหม่ๆ รวมทั้งจานดาวเทียม และเครื่องบันทึกวิดีโอเทป (VCRs) รวมทั้ง การสร้าง กฎระเบียบ ใน 3 ด้าน ได้แก่ การบังคับใช้นโยบายของคณะกรรมการ CRTC การทำให้การขยายตัวในการดำเนินงานเคเบิลทีวีเป็นไปโดยสะดวก และทำให้กฎ ระเบียบ

ที่มีอยู่ชัดเจนเข้าใจง่ายขึ้น (เอกสารอ้างอิง Dunbar และ Leblanc ปี พ.ศ. 2550) ในเวลาเดียวกันนี้ คณะกรรมการ CRTC ยังคงให้ความสนใจต่อการพัฒนาระบบการกระจายเสียงแคนาดา ซึ่งเป็นกิจการที่ได้รับ การจัดลำดับให้มีความสำคัญเป็นลำดับแรก การใช้กฎระเบียบที่ออกคำสั่งให้ผู้ให้บริการเคเบิลทีวีแต่ละรายต้อง แจ้งจำนวนช่องรายการวิทยุและโทรทัศน์ที่เพิ่มขึ้น เป็นเพราะข้อมูลดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของหลักการที่ทำให้ ประเทศแคนาดามีอิทธิพลเหนือกว่าประเทศอื่น

การขยายตัวของรายการเคเบิลทีวีและดาวเทียมเข้ามาสู่ประเทศแคนาดา เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กับการให้ความสำคัญที่เพิ่มมากขึ้นในเรื่องของอัตลักษณ์ความเป็นแคนาดา โดยเพิ่มเติมความเข้าใจของคำว่า “จำนวนที่มากกว่าหนึ่ง” ทั้งนี้ ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 คำว่า “อัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา” กลายเป็นประเด็นที่เข้าใจกันมากขึ้นว่าเป็นการอ้างไว้ซึ่งการมีสองวัฒนธรรม (เอกสารอ้างอิง Haque ปี พ.ศ. 2555) ในปี พ.ศ. 2506

รัฐบาลแคนาดาแต่งตั้งคณะกรรมการที่โปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้ง **the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism** ปรากฏรายงาน 2 ฉบับ ว่าด้วยรัฐที่มีความสามารถในการใช้สองภาษาและการมีวัฒนธรรมสองวัฒนธรรมในประเทศแคนาดา (มีผู้เขียนหนังสือไว้ 5 เล่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 – พ.ศ. 2513) the Royal Commission แนะนำถึงก้าวต่อไปในการพัฒนาอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดาว่า เป็นความร่วมมือ ที่เท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสร้างวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส หรือการปกป้องคุ้มครอง ทั้งสองกลุ่มในการมีส่วนร่วมช่วยให้ประเทศแคนาดามีความเจริญเติบโตจนเป็นชาติ

เมื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างที่เกิดขึ้นกับการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ ภาพออกอากาศแคนาดา ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อห้วงกังวลที่ขยายตัวไปว่า เอกลักษณ์ในความเป็นแคนาดา มีความเสี่ยงเป็นอย่างมากต่อการที่แคนาดาจะซึมซับเอาวัฒนธรรมของอเมริกามาเป็นของตน การผลักดันเพื่อให้

เกิดการยอมรับในควมมีสองวัฒนธรรมของแคนาดาได้รับการขับเคลื่อนจากความตึงเครียดภายในประเทศที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ และยังเป็นการเพิ่มระดับความร้อนรุ่มจากการปฏิวัติเงียบที่แผ่ขยายไปทั่วควิเบก ในปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 (เอกสารอ้างอิง Filion ปี พ.ศ. 2539) ควิเบก ตื่นรนต่อสู้กับสภาพความเป็นจริงทางเศรษฐกิจภายหลังสงครามโลกยุติ ขณะเดียวกับที่ประเทศส่วนใหญ่ในอเมริกาเหนือ มักจะพบเจอแต่ประสบการณ์ดีๆ ที่เป็นความเจริญรุ่งเรือง รัฐบาลเสรีนิยมในจังหวัดนำพายุคแห่งความเปลี่ยนแปลงเข้ามา ในปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 บนรากฐานแห่งความเชื่อที่ว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลง” (Il faut que ça change) เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ควิเบกจึงจำเป็นที่จะต้องแปรสภาพตัวเองมาเป็นต้นแบบให้กับบ้านเมืองของพวกเขา (*maitres chez nous*) ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการศึกษา การให้บริการด้านสุขภาพและสังคม ตลอดจนด้านเศรษฐกิจ (เอกสารอ้างอิง Cuccioletta และ Lubin ปี พ.ศ. 2554).

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ซึ่งเห็นได้จาก พลเมืองควิเบกจำนวนมากเรียกร้องที่จะมีอิสระในการปกครองตนเองมากขึ้น ทั้งในระดับจังหวัดและระดับสหพันธรัฐ เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจของควิเบกมีความแข็งแกร่งมากขึ้นทำให้สังคมควิเบกกล้าที่จะเริ่มผลักดันเพื่อให้อิสระในทางการเมือง ซึ่งจุดประกายโดยการประกาศอย่างเป็นทางการในงานเขียนทางประวัติศาสตร์ที่ถูกอ้างอิงอยู่บ่อยครั้งของ **Charles de Gaulle** ที่มีชื่อว่า “ขอให้ควิเบกจงเป็นอิสระตลอดไป!” (*Vive le Québec libre!*) ณ ศาลากลางจังหวัดมอนทรีออล (เอกสารอ้างอิง Whitaker ปี พ.ศ. 2554) ในปี พ.ศ. 2511 ผู้นิยมการแบ่งแยกดินแดนควิเบก พบว่ามีผู้ให้ความเห็นสนับสนุนผู้ที่รักอธิปไตย Parti Québécois under René Lévesque (เอกสารอ้างอิง Fraser ปี พ.ศ. 2544) ในเวลาเดียวกันนั้น คณะกรรมการที่โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง the Royal Commission of Bilingualism and Biculturalism ได้เผยแพร่ความเห็นดังกล่าวโดยเน้นให้เห็นว่า คนที่พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นพวกที่ไม่มีประโยชน์ต่อสังคม และเสนอให้มีการสร้างที่อยู่ และโรงเรียนสำหรับผู้ที่สามารถพูดหรือเขียนได้สองภาษา มีการแต่งตั้งผู้ที่เชี่ยวชาญในการใช้สองภาษาของเมืองออกตาวา

อย่างเป็นทางการ และในที่สุดก็มีการแต่งตั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นภาษาราชการของประเทศแคนาดา (เอกสารอ้างอิง Dunton, Laurendeau และ Gagnon ปี พ.ศ. 2510 : Dunton, Laurendeau และ Gagnon ปี พ.ศ. 2511).

รัฐบาลแคนาดาภายใต้การนำของประธานาธิบดี **Pierre Trudeau** กำลังใช้คำแนะนำที่ว่านี้ ควบคุม ความตึงเครียดที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการ ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยภาษาราชการ ในปี พ.ศ. 2512 กลุ่มผู้รักอธิปไตยที่หัวรุนแรงกว่าก็จัดตั้งกลุ่ม กองกำลัง กึ่งหน่วยทหาร (the Front de libération du Québec) (FLQ)) เพื่อบังคับพวกที่นิยมการแบ่งแยก ดินแดนที่ชอบก่อความรุนแรง รวมถึงการระเบิดที่ตู้ไปรษณีย์ และการโจมตีเป้าหมายที่สำคัญกว่าเดิม เช่น การระเบิดตลาดหลักทรัพย์ ในเมืองมอนทรีออล เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 เป็นต้น (เอกสารอ้างอิง Whitaker ปี พ.ศ. 2554) การโจมตี ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวเดินทางมาจนถึงจุดสำคัญ นั่นคือ วิกฤตการณ์เดือน ตุลาคม ในปี พ.ศ. 2513 ที่ว่านักรบทุตชาวอังกฤษ และรัฐมนตรีในรัฐบาลต่างจังหวัด ถูกลักพาตัวและในที่สุด หลังจากนั้นก็ถูกสังหาร ความสัมพันธ์ระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ ยิ่งสั่นคลอนลงไปอีก จังหวะนั่นเองที่ นายกรัฐมนตรี Pierre Trudeau ตัดสินใจที่จะเรียกร้องให้มีพระราชบัญญัติมาตรการสงคราม ซึ่งให้อำนาจตำรวจ ที่จะจับกุมประชาชนได้โดยไม่ต้องมีหมายศาล อันนำไปสู่การใช้อำนาจในทางที่ผิด และการตัดสินใจให้กักขังผู้ที่รัก อธิปไตย รวมทั้งศิลปิน และปัญญาชนที่มีชื่อเสียงจำนวนหลายคนโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร (เอกสารอ้างอิง Clement ปี พ.ศ. 2554)

ตอนปลายของวิกฤตการณ์เดือนตุลาคม ส่งผลให้มีการลดความช่วยเหลือแก่ผู้ที่นิยมการ แบ่งแยกดินแดนที่หัวรุนแรง อย่างกลุ่ม the Front de libération du Québec (FLO) และเกิดความปรารถนา เป็นอย่างยิ่ง ที่จะแก้ไขปัญหาทางการเมือง เพื่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ และเอกราชของ

ฝรั่งเศส ด้วยเหตุนี้จึงดึงดูดให้พลเมืองชาวควิเบกจำนวนมากเข้าร่วมกลุ่มผู้นิยมการแบ่งแยกดินแดนที่รักอธิปไตย Parti Québécois (PQ) กลุ่ม PQ นี้สามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากความไม่สมดุลที่รับรู้กันอยู่จากพรรคการเมืองบนรากฐานของการปกครองตนเองโดยอิสระเพื่อควิเบก ในขณะที่ชาวแคนาดาที่เป็นฝรั่งเศสจำนวนมากใช้วิกฤตเป็นหลักฐาน ว่ารัฐบาลแคนาดาไม่สามารถที่จะทำให้พวกเขามั่นใจได้ว่าจะได้รับความเสมอภาคแก่ เช่นเดียวกับคนอังกฤษ (เอกสารอ้างอิง Fraser ปี พ.ศ.2544) ในช่วง 5 ปี แห่งวิกฤตการณ์เดือนตุลาคม PQ ก็จัดตั้งรัฐบาลของจังหวัดควิเบก ผลผลิตทางการเมืองได้รับการเฉลิมฉลองจากพลเมืองชาวควิเบกที่พูดภาษาฝรั่งเศส แต่ผลักดันให้พลเมืองชาวควิเบกที่พูดภาษาอังกฤษย้ายถิ่นฐานออกจากจังหวัด เพื่อไปเป็นคนแคนาดาที่พูดภาษาอังกฤษ

ช่วงปี พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2522 ปรากฏว่า รัฐบาลแคนาดายังไม่หยุดการเคลื่อนไหว มีการให้คำจำกัดความคำว่า “อัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา” อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ความหมายครอบคลุมไปถึงการมีสองวัฒนธรรม จนไปถึงสังคมที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงสถิติจำนวนประชากรแคนาดา ที่เกิดจากการหลั่งไหลเข้ามาของชนกลุ่มน้อยที่เห็นได้ชัดว่ามาจากประเทศด้อยพัฒนา ในปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2512 และช่วงต้นปี พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2506 แคนาดาได้รับเอานโยบายการมีวัฒนธรรมหลากหลายมาใช้อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2514 นโยบายที่ว่านี้ เป็นการจัดหาพื้นที่ให้กับพลเมืองทุกคนที่มีความเชื่อทางศาสนา และเชื้อชาติเดียวกัน โดยไม่เกรงกลัวต่อการข่มเหงรังแก เนื่องด้วยเป็นหนทางเดียวที่จะพัฒนาความเคารพนับถือที่มีต่อกันระหว่างความเป็นชาติพันธุ์ และความเชื่อส่วนบุคคล

สิทธิตามนิตินัย อ้างอิงนโยบายการมีวัฒนธรรมหลากหลายของแคนาดาได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ โดยบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญแคนาดา ในส่วนแรกของพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของแคนาดา ปี พ.ศ. 2525 พระราชบัญญัติกำหนดสิทธิทางการเมือง สิทธิในความเป็นพลเมือง และเสรีภาพของชาว

แคนาดา ทุกคน รวมทั้งเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ประชาธิปไตยในภาพกว้าง การจะเดินทางไปแห่งใดก็ได้โดยเสรี กฎหมาย ความเสมอภาค ภาษา และสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเล่าเรียน เสรีภาพขั้นพื้นฐาน กำหนดสิ่งที่จำเป็นสำหรับสังคมที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย นั่นคือ เสรีภาพในความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เสรีภาพในการนับถือศาสนา เสรีภาพทางความคิด เสรีภาพในความเชื่อ และเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ พระราชบัญญัติยังทำให้เห็นอย่างชัดเจนอีกว่า คนแคนาดาทุกคนได้รับสิทธิในการที่จะเลือกพูดภาษายกตัวอย่าง สิทธิที่จะพูดภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศสเพื่อทำธุรกิจกับรัฐบาลสหพันธรัฐ ในฐานะที่เป็นภาษาราชการของประเทศ และชุมชนที่พูดภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส จะมีสิทธิโดยเท่าเทียมกันที่จะจัดตั้งสถาบันทางการศึกษาและวัฒนธรรม และที่สำคัญมากที่สุดคือ พระราชบัญญัติระบุไว้ในหมวดที่ 27 จะต้องมีการตีความในบริบทที่ว่าด้วย การมีวัฒนธรรมหลากหลายด้วย

เพื่อเป็นการยกระดับการเปลี่ยนผ่านสภาพสังคมจากรูปแบบหนึ่งไปสู่สังคมที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย รัฐบาลแคนาดา อนุมัติพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการมีวัฒนธรรมหลากหลาย ในปี พ.ศ. 2531 โดยอาศัยหลักการขั้นพื้นฐาน 2 หลักการ คือ

1. พลเมืองทุกคนมีศักดิ์ และสิทธิโดยเท่าเทียมกัน และมีเสรีภาพที่จะรักษา ส่งเสริม และแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา
2. การมีวัฒนธรรมหลากหลายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของปัจเจกบุคคลและชุมชนในทุกเรื่อง และทุกด้านของสังคม

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการมีวัฒนธรรมหลากหลาย ยังยอมรับในประเด็นดังต่อไปนี้

- มรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของประเทศแคนาดา และการคุ้มครอง
- สิทธิของชนพื้นเมือง
- ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ในฐานะที่เป็นภาษาราชการเพียงสองภาษา
- สิทธิที่จะพูดภาษาอื่นๆ
- ความเสมอภาคก่อนที่กฎหมายจะเลิกคำนึงถึงเรื่อง สีผิว ศาสนา ฯลฯ และ

- สิทธิของชนกลุ่มน้อยที่จะรักษาวัฒนธรรมของตน

ตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 3 ของพระราชบัญญัติ รัฐบาลแคนาดาได้รับเอานโยบายการมีวัฒนธรรมหลากหลาย มาใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งนโยบายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและทางเชื้อชาติของสังคมแคนาดา และเสรีภาพของสมาชิกทุกคนในสังคม ในการที่จะอนุรักษ์ ส่งเสริม และแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา การมีวัฒนธรรมหลากหลาย ได้รับการประกาศว่าเป็นคุณลักษณะพิเศษพื้นฐานของสิ่งที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนานของประเทศแคนาดา และเป็นอัตลักษณ์ที่บ่งบอกถึงอนาคตทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสถาบันทางการเมืองของแคนาดา ซึ่งจะมีการนำไปเชื่อมโยงอย่างถูกต้องตามกฎหมายกับคุณลักษณะที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของแคนาดา ทั้งนี้ ภาษาราชการของแคนาดาจะได้รับการพัฒนาโดยฉันทามติระดับชาติ

สามปีหลังจากการใช้พระราชบัญญัติที่ว่าด้วยวัฒนธรรมที่หลากหลาย ก็ได้มีการนำพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ (ปี พ.ศ. 2534) มาใช้เพื่อให้แน่ใจว่าการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ในประเทศแคนาดา สะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแคนาดาได้จริง พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ (ปี พ.ศ. 2534) ยึดถือพระราชบัญญัติการกระจายเสียงปี พ.ศ. 2511 เป็นหลัก และปกป้ององค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการเป็นพิเศษ นั่นคือ นโยบายการกระจายเสียงและ การแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา อำนาจในการกำกับดูแลของคณะกรรมการ CRTC และ นโยบายสำหรับบริษัทที่ดำเนินกิจการกระจายเสียงของแคนาดา ในพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแคนาดา ยังคงให้ความสนใจในเรื่องการสนับสนุนการพัฒนารายการแคนาดา เพื่อรักษาและส่งเสริมอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา บนเส้นทางที่มีความเชื่อมโยงระหว่างการมีวัฒนธรรมหลากหลาย และอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา หมวด 3 ของพระราชบัญญัติ สร้างความมั่นใจว่ารายการจะสะท้อนความต้องการของคนแคนาดา โดยไม่มีการคำนึงถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมใดๆ เลย

จากที่มีการเปลี่ยนผ่านศตวรรษ ระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของ
แคนาดายังคงขยายตัวต่อไปอย่างไม่หยุดหย่อน มีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาเผยแพร่ อาทิ การให้บริการ
โทรทัศน์ทางโทรศัพท์มือถือ และการใช้อินเทอร์เน็ตกันอย่างแพร่หลาย รัฐบาลแคนาดายังคงเผชิญหน้ากับการ
คัดค้านที่รัฐบาลมีวิสัยทัศน์ใหม่ๆ ในการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ จนกระทั่งปัจจุบัน ยังต้อง
มีการปรับ กฎ ระเบียบ ให้ทันกับรูปลักษณะของเทคโนโลยีใหม่ๆ พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่
ภาพออกอากาศ พ.ศ. 2534 ยังคงเป็นมาตรฐานสำหรับโครงสร้างทางกฎหมายและการกำกับดูแลระบบการ
กระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ซึ่งหมวดที่จะกล่าวถึงต่อไป เป็นภาพรวมของโครงสร้าง
ที่ว่านี้

แง่มุมทางกฎหมายในการกำกับดูแลการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศ แคนาดา

พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา มีชื่อเต็มคือ “พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ และการแก้ไขปรับปรุง ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินั้นๆ และที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารกันทางวิทยุกระจายเสียง” มีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 กฎหมายฉบับนี้ นำมาใช้แทนพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ฉบับเดิม เมื่อปี พ.ศ. 2479 และฉบับที่มีการแก้ไขปรับปรุงก่อนหน้านั้น คือ ฉบับปี พ.ศ. 2501 และ ปี พ.ศ. 2511 เป้าหมายอันดับแรกของพระราชบัญญัติ คือ รักษาและส่งเสริมอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา รวมไปถึงภาคส่วนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพของแคนาดา กำหนดโครงสร้างทางกฎหมายและการกำกับดูแล เพื่อสนองต่อนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา คณะกรรมการ CRTC และบริษัท CBC พระราชบัญญัติกำหนดแนวนโยบาย และคำสั่ง สำหรับระบบการกระจายเสียงที่ควบคุมและเป็นเจ้าของโดยชาวแคนาดา นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแคนาดา รวมทั้งบทบาทในการส่งเสริมความหลากหลายของระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาด้วย

พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา กำหนดนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศสำหรับประเทศแคนาดา ซึ่งมีประสิทธิภาพในประเทศแคนาดาเป็นอย่างมาก ในแง่ของความเป็นเจ้าของสื่อ เนื้อหารายการ และการกำกับดูแล พระราชบัญญัติทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยข้อกำหนดทางนิติบัญญัติที่หลากหลาย รวมทั้งพระราชบัญญัติภาษาราชการที่จัดเตรียมระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ เป็นภาษาราชการทั้งภาษาอังกฤษ และภาษา

ฝรั่งเศส และรายการที่จำเป็นเพื่อการอนุรักษ์ และพัฒนาเอกลักษณ์ประจำชาติและอำนาจอธิปไตยทางวัฒนธรรม องค์ประกอบที่สำคัญของนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา คือการรักษาไว้ซึ่งภาคส่วนทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย การเมือง สังคม และเศรษฐกิจ ของประเทศแคนาดา ด้วยการพัฒนารายการที่สะท้อนให้เห็นค่านิยมของคนแคนาดา และให้ข้อมูลที่เป็นแคนาดาจากทัศนคติของคนแคนาดา การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาได้รับการเรียกร้องจากทางนิติบัญญัติให้สนองความต้องการ และผลประโยชน์ของคนแคนาดาทั่วประเทศ และยอมรับว่าคนแคนาดาทุกคนนั้น มีความเท่าเทียมกันทางด้านภาษา อัตลักษณ์ที่หลากหลายวัฒนธรรม และเชื้อชาติ โดยอาศัยแหล่งข้อมูลจากภายในท้องถิ่น ในส่วนภูมิภาคในประเทศและระหว่างประเทศ โดยการกำหนดโครงสร้างทางกฎหมายและการกำกับดูแลให้กับสื่อสาธารณะ และสื่อเอกชนในแคนาดา พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ทำให้คนแคนาดา มั่นใจว่าจะมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น วัฒนธรรม และภาษา ที่แตกต่างกัน ด้วยการบริจาคเงินก้อนใหญ่ที่ได้จากภาคการผลิตที่เป็นอิสระ ในขณะที่การออกอากาศรายการแคนาดาเป็นลำดับแรกนั้น มีค่าใช้จ่ายอยู่ในอัตราที่สามารถดำเนินการได้

ตามโครงสร้างการกำกับดูแล พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ แต่งตั้งคณะกรรมการ CRTC มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลและควบคุมระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา คำสั่งของคณะกรรมการ CRTC ทำให้มั่นใจได้ว่าความสมดุลระหว่างการกระจายเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส และความต้องการของส่วนภูมิภาคที่จะสร้างระบบที่สามารถปรับตัวไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะสามารถเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอน ที่สำคัญที่สุด คือ มีการเรียกร้องให้การกำกับดูแลเข้ามาช่วยทำให้การออกอากาศรายการกระจายเสียง และรายการแคนาดาที่จัดทำเพื่อคนแคนาดา ทำให้เกิดความสะทกสะท้านมากขึ้น คณะกรรมการ CRTC ใช้เครื่องมือในการกำกับดูแลเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งในฐานะที่เป็นหน่วยงานกำกับดูแลกึ่งๆ พิจารณาคดี ในการปฏิบัติตามนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ

ออกอากาศของแคนาดา คณะกรรมการ CRTC มีอำนาจกำกับดูแลในหลายเรื่องด้วยกัน ซึ่งก็รวมทั้งมีสิทธิที่จะออกใบอนุญาต จัดทำ และใช้กฎระเบียบเพื่อกำหนดนโยบาย และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือบังคับใช้อำนาจ โดยอาศัยอำนาจในการออกกฎหมาย การดำเนิน และการสืบสวน ปัจจุบันคณะกรรมการ CRTC มุ่งเน้นการกำกับดูแลกิจการใน 5 ประเภท คือ

1. กิจการวิทยุกระจายเสียงเพื่อการค้า
2. กิจการกระจายเสียง และแพร่ภาพออกอากาศโทรทัศน์ดาวเทียม
3. กิจการโทรทัศน์ที่จัดทำรายการสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ อาทิ รายการโทรทัศน์สำหรับชนพื้นเมือง เป็นต้น
4. กิจการกระจายเสียงและแพร่ภาพโทรทัศน์ที่มีการบอกรับสมาชิก และ
5. กิจการถ่ายทอดสัญญาณการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ

ใบอนุญาตจะออกให้ตามวัตถุประสงค์ทั้ง 5 ข้อ ข้างต้น และเงื่อนไขในการกำกับดูแลเฉพาะกิจการ ซึ่งแนบกับใบอนุญาตของแต่ละประเภท ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนเงื่อนไขใบอนุญาต คณะกรรมการ CRTC มีอำนาจที่จะสืบสวนสอบสวนเพื่อได้สวนการปฏิเสธการปฏิบัติตามเงื่อนไขใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาต และมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติตามเงื่อนไขใดๆ ตามที่คณะกรรมการ CRTC กำหนด เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการมอบอำนาจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศที่ทำกันเป็นการส่วนตัว และคำสั่งที่ออกโดยคณะกรรมการ CRTC ที่ถือเป็นคำสั่งของศาลสหพันธรัฐ หรือศาลจังหวัด ดังนั้นจึงสามารถบังคับใช้กฎหมายภายใต้กฎหมายของประเทศแคนาดา นอกจากนี้คณะกรรมการ CRTC ยังสามารถกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายและกำหนดเงื่อนไขใบอนุญาต ตามข้อกำหนดในทางนิติบัญญัติ โดยการยกเลิก เพิกถอน หรือแก้ไขปรับปรุงใบอนุญาตใน

ช่วงเวลาที่ได้รับอนุญาต หรือกำหนดเงื่อนไขต่อผู้รับใบอนุญาตให้เข้มงวดขึ้นกว่าเดิม หรือปฏิเสธที่จะต่ออายุ
ใบอนุญาตให้ใหม่

เสาหลักสุดท้ายของระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ก็
คือ บริษัท CBC ซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศเพื่อสาธารณะแห่งชาติ รายการ
แคนาดา สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ประจำชาติ อัตลักษณ์ในส่วนภูมิภาค และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของ
แคนาดา โดยจัดทำเป็นภาษาราชการ ทั้ง 2 ภาษา ทั้งรูปแบบที่เป็นภาษาอังกฤษ และ ภาษาฝรั่งเศส บริษัท
CBC ออกอากาศรายการที่คาดว่าจะเป็นที่น่าพึงพอใจต่อความต้องการที่แตกต่างกันของทั้ง 2 ชุมชน
(ชุมชนที่ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส) อย่างเท่าเทียมกัน บริษัท CBC ในฐานะองค์กรกระจายเสียงและแพร่
ภาพออกอากาศของแคนาดา ถูกคาดหวังว่าจะพัฒนารายการที่สะท้อนคุณลักษณะของประเทศ คือการมี
วัฒนธรรมและเชื้อชาติที่หลากหลาย ผลประโยชน์ของประชาชน และสะท้อนความสามารถของคนแคนาดา

นโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศสำหรับประเทศแคนาดา

ขอบเขตของพระราชบัญญัติระบุไว้ในคำจำกัดความและการตีความพระราชบัญญัติโดยประยุกต์ใช้กับการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศในประเทศแคนาดา โดยคำว่า “การกระจายเสียง” มีความหมายว่าการถ่ายทอดรายการใดๆ ไม่ว่าจะเข้ารหัสหรือไม่เข้ารหัสโดยการใช้คลื่นความถี่วิทยุ หรือโดยการใช้สื่อสารโทรคมนาคมอื่นๆ เพื่อให้ประชาชนได้รับ โดยการใช้เครื่องอุปกรณ์ในการรับ การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ แต่ไม่รวมถึงการถ่ายทอดรายการใดๆ ที่จัดทำขึ้นเพียงเพื่อเป็นการแสดงหรือจัดโชว์ในสถานที่สาธารณะเท่านั้น

เพื่อเป็นการคงไว้ซึ่งบทบาทในการกำกับดูแล พระราชบัญญัติกำหนดว่ากิจการกระจายเสียง และแพร่ภาพออกอากาศทุกประเภทที่ดำเนินการอยู่ในประเทศแคนาดา จะต้องได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ CRTC ตามพระราชบัญญัติ the Canadian Radio-television and Telecommunications Commission Act นอกจากนี้ รายการทั้งหมดจะถูกควบคุมโดยพระราชบัญญัติโดยที่จะต้องมีการกำหนดลักษณะให้ชัดเจนว่าเป็นรายการประเภทเสียง หรือเป็นภาพที่รับรู้ได้ด้วยสายตา หรือมีทั้งเสียงและภาพผสมกัน และแจ้งต่อคณะกรรมการ CRTC เป็นรายการประเภทให้ความรู้ หรือให้ความบันเทิง เป็นการบรรยายจากภาพที่รับรู้ได้ด้วยสายตา มีเสียงประกอบด้วยหรือไม่ หรือส่วนใหญ่จะมีแต่ข้อความที่เป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ (หมวด 2)

ภายใต้พระราชบัญญัติ การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาได้รับการกำกับดูแลโดยใช้ใบอนุญาตที่ออกให้โดยคณะกรรมการ CRTC และอธิบายว่าเป็นการกระจายเสียงที่มีอิสระในการแสดงความคิดเห็น เป็นไปตามรูปแบบของรายการที่มีความเป็นอิสระ

หมวด 3 ของพระราชบัญญัติ กำหนดนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของ แคนาดา ประการแรก คือ นโยบายกำหนดเงื่อนไขว่าหากประสงค์ให้เกิดระบบการกระจายเสียงและการแพร่ ภาพออกอากาศของแคนาดามีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ จะต้องให้ชาวแคนาดาเป็นเจ้าของ และควบคุมกิจการด้วย ตนเอง โดยจะต้องมีคุณสมบัติตามอนุมาตรา 3 (b) ดังต่อไปนี้

- ดำเนินการเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส
- ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นประชาชน เอกชน และประชาคม
- มีการใช้คลื่นความถี่วิทยุซึ่งเป็นสมบัติของประชาชน และ
- จัดหาบริการสาธารณะที่จำเป็นต่อการอนุรักษ์และส่งเสริมเอกลักษณ์ของชาติ และอธิปไตยทาง วัฒนธรรม

อนุมาตรา 3 (c) ระบุว่า การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษและ ฝรั่งเศส มีเงื่อนไขการดำเนินการและข้อกำหนดที่แตกต่างกัน ในฐานะที่เป็นสื่อสำหรับวัฒนธรรมแคนาดาการ กระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ถูกคาดหวังให้ทำหน้าที่ปกป้อง สร้างคุณค่า และทำให้ วัฒนธรรม การเมือง สังคม ตลอดจนโครงสร้างทางเศรษฐกิจของแคนาดาแข็งแกร่งยิ่งขึ้น และส่งเสริมอัต ลักษณ์ความเป็นประเทศแคนาดา โดยอาศัยรายการที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติ ความเชื่อ ความคิดเห็น ค่านิยม ความคิดสร้างสรรค์ในเชิงศิลปะ ตลอดจนความสามารถของคนแคนาดา นอกจากนี้พระราชบัญญัตียัง กำหนดว่า การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ต้องให้ข้อมูลและการวิเคราะห์เกี่ยวกับ ประเทศแคนาดาและประเทศอื่นๆ ในหมวดเดียวกันนี้พระราชบัญญัติได้ให้การรับรองสังคมที่มีกลุ่มชนที่ แตกต่างกัน (พหุสังคม) ในการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา อนุมาตรา (3)(c)(iii) ดูจาก รายงานและโอกาสในการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานสนองความต้องการและผลประโยชน์ สะท้อน สถานการณ์และความปรารถนาอันแรงกล้าของชาย หญิง และเด็ก รวมทั้งสิทธิที่เท่าเทียมกัน การมีสองภาษา

และคุณสมบัติของสังคมแคนาดาที่มีวัฒนธรรมและเชื้อชาติที่หลากหลาย และมีพื้นที่พิเศษของชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้น

เพื่อให้มั่นใจในคุณภาพที่มากกว่าหนึ่งของสื่อแคนาดา อนุมาตรา 3 (i) มีข้อกำหนดว่าชาวแคนาดาทุกคนจะต้องได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ ประสพการณ์ หรือเป็นรายการที่มาจากท้องถิ่น ภูมิภาค ภายในประเทศ และต่างประเทศ ซึ่งรวมไปถึงรายการที่เกี่ยวกับการศึกษา และรายการเพื่อชุมชน และเปิดโอกาสให้คนแคนาดาได้แสดงออกซึ่งความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

บริษัท CBC ในฐานะที่เป็นผู้ดำเนินการกระจายเสียงเพื่อสาธารณะแห่งชาติ ได้รับมอบหมายให้ออกอากาศรายการที่ตรงตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 3 อนุมาตรา 3 (M) ที่กำหนดว่า บริษัท CBC ต้องออกอากาศการกระจายเสียงซึ่ง

- จะต้องปรากฏอย่างชัดเจนว่าเป็นรายการของแคนาดา และใช้ประโยชน์ได้ในทุกพื้นที่ของประเทศ
- คำนึงถึงความต้องการ และสถานการณ์ของชุมชนที่พูดภาษาราชการแต่ละภาษาแตกต่างกัน (อังกฤษและฝรั่งเศส) และต้องเป็นรายการที่มีคุณภาพใกล้เคียงกัน
- สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของภูมิภาค และคุณลักษณะทางวัฒนธรรม และเชื้อชาติที่หลากหลายของประเทศแคนาดา และ
- มีส่วนร่วมในการแสดงออกทางวัฒนธรรม และการแบ่งปันความรู้สึก และอัตลักษณ์ในความเป็นชาติร่วมกัน

คำสั่งของบริษัท CBC วางข้อกำหนดทั้ง 5 ข้อไว้ตามคำบัญชาที่เกี่ยวกับผลประโยชน์สาธารณะ ครอบคลุมถึงความขัดแย้งใดๆระหว่างบริษัท CBC กับผู้ดำเนินการกระจายเสียงรายอื่นๆ ได้รับการแก้ไขปัญหามีบริษัท CBC ให้การสนับสนุน นอกเหนือจากการออกอากาศรายการแคนาดาในรูปแบบของความสามารถในการใช้สองภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลายที่ทำเพื่อคนแคนาดาแล้วนั้น มาตรา 3 ยังกำหนดเงื่อนไขอีกว่าการ

กระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาต้องสะท้อนความต้องการวัฒนธรรมดั้งเดิมของคน
แคนาดา และออกอากาศรายการที่ผู้ไร้ความสามารถ สามารถเข้าถึงได้ง่าย และสะดวก

เพื่อให้มั่นใจว่าจุดมุ่งหมายของนโยบายการกระจายเสียงจะยั่งยืนตลอดไป พระราชบัญญัติยัง
ระบุว่า การกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาพร้อมที่จะปรับตัวสู่การเปลี่ยนแปลง
เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ หากการให้บริการแก่ชาวแคนาดายังไม่ได้รับผลประโยชน์อย่างเพียงพอจาก
รายการจำนวนมากที่เป็นรายการทางด้านศิลปะ และวัฒนธรรมที่มุ่งเน้นส่งเสริมอัตลักษณ์ของส่วนภูมิภาค และ
วัฒนธรรมที่หลากหลายของแคนาดา เพื่อสนองความต้องการของชาวแคนาดาอย่างเพียงพอ มาตรา 3 จึงสรุป
โดยกำหนดเงื่อนไขว่าระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ควรมีค่าใช้จ่ายที่
สมเหตุสมผลโดยได้รับการสนับสนุนระบบเครือข่าย และรายการจากเอกชน และให้ความสนใจกับการแพร่ภาพ
ออกอากาศรายการแคนาดา ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงทั้งที่เป็นเอกชน และสาธารณะ ต่างถูกคาดหวังให้มี
ส่วนร่วมในการสร้างสรรค์เนื้อหารายการแคนาดา ซึ่งจะเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนชาว
แคนาดาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้รายการแคนาดายังได้รับการจัดลำดับความสำคัญให้อยู่ภายใต้
พระราชบัญญัติ อนุมาตรา 3 (t)(iv) ซึ่งระบุว่า คณะกรรมการ CRTC เป็นหน่วยงานของรัฐที่ริเริ่มจัดให้มีรายการที่
ผลักดันชาวแคนาดาและออกอากาศรายการสำหรับชนกลุ่มน้อยที่ด้อยโอกาสทางด้านภาษาและวัฒนธรรม

การกำกับดูแลการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

มีการให้คำจำกัดความอำนาจของคณะกรรมการ CRTC ตามที่ได้รับมอบหมายไว้ในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งกำหนดว่าคณะกรรมการจะต้องรับผิดชอบในการกำกับดูแล และควบคุมนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศในฐานะหน่วยงานกำกับดูแล ทั้งนี้ มาตรา 5 กำหนดว่าคณะกรรมการ CRTC จะต้อง

ก) พร้อมที่จะปรับตัวไปสู่ลักษณะ และเงื่อนไขที่แตกต่างกันในการกระจายเสียงเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส ซึ่งอยู่ภายใต้กิจการกระจายเสียงที่ดำเนินการออกอากาศรายการเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส

ข) พิจารณาถึงความต้องการ และข้อกังวลของส่วนภูมิภาค

ค) พร้อมที่จะปรับตัวไปสู่การเปลี่ยนแปลงในด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี

ง) ช่วยทำให้การให้บริการกระจายเสียงไปยังชาวแคนาดาสะดวกง่ายดายยิ่งขึ้น

จ) ช่วยทำให้การให้บริการรายการของแคนาดาไปสู่ประชาชนสะดวกง่ายดายยิ่งขึ้น

ฉ) ไม่ขัดขวางการพัฒนาเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร และการใช้ หรือการจัดส่งบริการซึ่งเกิดจากการใช้งานเทคโนโลยีนั้น และ

ช) มีความละเอียดอ่อนต่อภาระหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ เพราะเป็นผลที่เกิดจากการกำกับดูแลและการควบคุม ที่อาจกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบของใครหลายคน ในการดำเนินการกระจายเสียง

เพื่อเป็นการสนับสนุนอำนาจที่ได้รับมอบหมาย คณะกรรมการ CRTC ได้รับมอบอำนาจให้ทำหน้าที่จัดประเภทใบอนุญาต ออกใบอนุญาต และต่ออายุใบอนุญาต โดยมีระยะเวลาครั้งละไม่เกิน 7 ปี (มาตรา

9) นอกจากนี้คณะกรรมการ CRTC ยังสามารถสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่ได้รับใบอนุญาตภายใต้

พระราชบัญญัตินี้ ยึดถือ และปฏิบัติตามระยะเวลา และเงื่อนไขของคณะกรรมการ เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ ดังที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ทั้งยังสามารถส่ง ระบุรับ หรือ เพิกถอนใบอนุญาตใดๆ ตามที่คณะกรรมการเป็นผู้ออกใบอนุญาตให้ หากพบว่าผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงนั้นๆไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติ และนโยบายในการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศ

ภายใต้เงื่อนไขของพระราชบัญญัติการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ คณะกรรมการ CRTC ได้รับการกำหนดให้มีอำนาจในการกำกับดูแลและออกคำสั่งโดยที่อาจจะ (ตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติ) ออกกฎระเบียบที่เป็นอิทธิพลของเนื้อหารายการแคนาดาที่มีมากกว่าเรื่องอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการอธิบายให้ชัดเจนขึ้นว่าอะไรที่เป็นเหตุผลการมีรายการแคนาดา และระยะเวลาที่ต้องทุ่มเทให้การออกอากาศรายการนี้ ดังนั้น จึงเป็นความรับผิดชอบที่ต้องทำให้ความสมดุลเกิดขึ้นระหว่างรายการแคนาดากับสิทธิของผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่จะนำรายการต่างประเทศมาออกอากาศ และแก้ไข ปัญหาข้อขัดแย้งใดๆที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียง กับรัฐบาลแคนาดาในการปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ หากคณะกรรมการ CRTC พบว่าผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงกำลังกระทำการอันเป็นการละเมิดพระราชบัญญัติ คณะกรรมการ CRTC มีอำนาจที่จะออกคำสั่งห้ามผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงรายนั้นไม่ให้กระทำการนอกขอบเขตอำนาจศาล โดยกำหนดวิธีการตามพระราชบัญญัติ ทั้งนี้คำสั่งใดๆที่ออกโดยคณะกรรมการ CRTC อาจขอให้มีการตีความได้เช่นเดียวกันกับคำสั่งของศาลสูงสุดแคนาดา หรือศาลจังหวัดต่างๆ ไป ขึ้นอยู่กับว่าเรื่องที่ละเมิดนั้นจะไปเข้าข้อกฎหมายใด

อำนาจในการออกกฎหมายของคณะกรรมการ CRTC ขยายผลไปสู่บริษัท CBC ตามมาตรา 25 ของพระราชบัญญัติที่มอบอำนาจคณะกรรมการให้เป็นบุคคลผู้มีอำนาจหน้าที่ติดตามการทำประชาพิจารณ์ แสวงหาความร่วมมือกรณีที่มีการละเมิด กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งของคณะกรรมการ CRTC อำนาจคณะกรรมการ CRTC ถูกทำให้สมดุลโดยสภากงมนตรีที่ได้รับการคัดเลือกจากเลขาธิการองมนตรีแคนาดา โดยคำแนะนำของ

สภาองคมนตรีในสมเด็จพระราชินี (อาทิ คณะรัฐมนตรี) เพื่อให้มาควบคุมดูแลคณะกรรมการ หากผู้บริหารในสภา ตัดสินว่าการตัดสินของคณะกรรมการ CRTC เป็นอะไรที่ผิดเพี้ยนไปจากนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ ภาพออกอากาศที่กำหนดไว้ในอนุมาตรา 3 (1) ของพระราชบัญญัติการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ มาตรา 28 ของพระราชบัญญัติ กำหนดว่าสภาองคมนตรีเป็นบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ที่จะชลอการตัดสินใจ หรือส่ง เรื่องคืนกลับไปยังคณะกรรมการ CRTC เพื่อให้พิจารณาอีกครั้งหนึ่งภายในระยะเวลา 90 วัน นับตั้งแต่มีคำตัดสิน หรือ 45 วัน ภายหลังจากที่มีการอุทธรณ์ และหลังจากที่สภาองคมนตรีให้คำชี้แนะแล้ว จะต้องมีการจัดประชา พิจารณ์เพื่อเป็นการทบทวนคำตัดสินในข้อสงสัยที่ขอให้ค้นหาความจริงอีกครั้งหนึ่ง หากคณะกรรมการจะ:

ก) เพิกถอนการตัดสิน หรือการออกคำสั่งการปรับปรุงแก้ไข หรือการต่ออายุใบอนุญาต

ข) เพิกถอนการออกใบอนุญาต และออกใบอนุญาตด้วยเงื่อนไขที่เหมือนหรือแตกต่างกันให้กับบุคคลอีก คนหนึ่ง หรือ

ค) ยืนยัน ทั้งที่เป็นการยืนยันว่าเห็นด้วย หรือไม่เปลี่ยนแปลง ยืนยันการเปลี่ยนแปลง หรือการแก้ไข ข้อความบางส่วน การตัดสิน หรือการออกใบอนุญาต การปรับปรุงแก้ไข หรือการต่ออายุใบอนุญาต หาก คณะกรรมการ CRTC เลือกที่จะยืนยันคำตัดสินของตนแล้ว สภาองคมนตรีก็ยังมีอำนาจที่จะชลอการตัดสินต่อไป ได้อีก

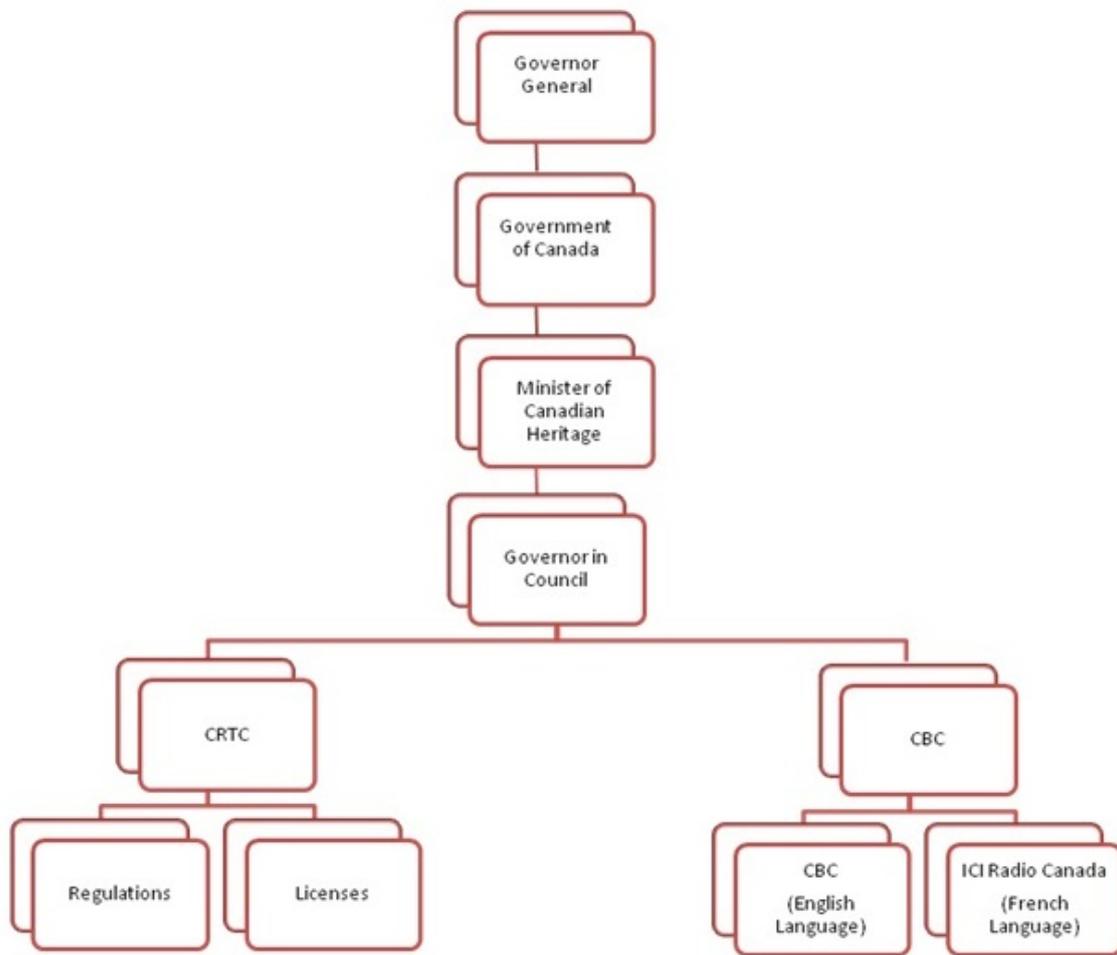
กฎระเบียบ ที่คณะกรรมการ CRTC จัดทำขึ้น มีผลผูกพันอย่างถูกต้องตามกฎหมายการกระจาย เสียงและการแพร่ภาพออกอากาศโดยไม่มีใบอนุญาตนั้น เป็นการกระทำผิดที่มีโทษตามกฎหมาย โดยผู้ที่กระทำ ความผิด อาจต้องเสียค่าปรับเป็นเงินถึง 20,000 ดอลลาร์ ต่อวัน เป็นรายบุคคล หากยังไม่ยุติการออกอากาศ และสำหรับในส่วนของบริษัทก็อาจถูกปรับในอัตราที่เกินกว่า 200,000 ดอลลาร์ ต่อวันเช่นกัน โทษปรับในทำนอง เดียวกันนี้ อาจนำมาใช้ได้กับผู้ที่ทำความผิดเป็นรายบุคคลหรือกับบริษัทที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือ เงื่อนไขใบอนุญาตตามที่คณะกรรมการ CRTC กำหนด ภายในระยะเวลา 2 ปี นับจากวันที่กระทำผิด

การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา และบริษัท CBC

ในส่วนที่ 3 ของพระราชบัญญัติ กำหนดกฎหมาย และโครงสร้างในการกำกับดูแลบริษัท CBC ในฐานะที่เป็นบริษัทที่มีรัฐบาลเป็นเจ้าของกิจการ ก่อตั้งขึ้นโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมาย **ผู้ดำเนินกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เพื่อสาธารณะแห่งชาติ** ซึ่งออกอากาศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส (บริษัท CBC และ วิทยุ-แคนาดาตามลำดับ) การออกอากาศรายการของบริษัท CBC รายการส่วนใหญ่ต้องเป็นรายการแคนาดา และสะท้อนอัตลักษณ์ประจำชาติและส่วนภูมิภาคของแคนาดา โดยจัดทำเป็นภาษาราชการทั้ง 2 ภาษา บริษัท CBC รับผิดชอบโดยตรงต่องานในหลายส่วนที่เป็นนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา โดยบริษัท CBC เป็นผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่เผยแพร่รายการแคนาดาเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสได้อย่างดีเยี่ยม และเป็นผู้สนับสนุนความมีจิตสำนึกร่วมกันของคนในชาติ และอัตลักษณ์ที่หลากหลายวัฒนธรรม อีกทั้งรายการของบริษัท CBC สามารถใช้ประโยชน์ได้ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศแคนาดา (เอกสารอ้างอิงบริษัท CBC ปี พ.ศ. 2558)

คณะกรรมการที่ควบคุมดูแลบริษัท CBC ประกอบด้วยคณะกรรมการบริหาร จำนวน 12 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสภาองคมนตรี ให้ดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี บุคคลที่มีสิทธิจะได้รับการคัดเลือกให้เป็นคณะกรรมการบริหารจะต้องเป็นพลเมืองชาวแคนาดา ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศแคนาดา และต้องไม่เป็นผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับการปฏิบัติหน้าที่ หรือผลิตงานด้านการกระจายเสียงหรือการจัดทำรายการ คณะกรรมการบริหารได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการกิจการต่างๆของบริษัท CBC และรับผิดชอบขึ้นตรงต่อสภาสำหรับกิจการของบริษัทภายใต้การบังคับบัญชาของประธาน สมาชิกแต่ละคนในคณะกรรมการได้รับชดเชยที่ได้เข้ามาทำงานให้กับบริษัท รวมทั้งการเข้าประชุม การเดินทาง ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพที่เป็นผลจากการปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละบุคคลตามที่ผู้อำนวยการกำหนด โดยเป็นไปตามกฎหมายที่ควบคุมดูแลบริษัท

ภายใต้มาตรา 45 ของพระราชบัญญัติ คณะกรรมการบริหารได้รับคำสั่งให้แต่งตั้ง คณะกรรมการสามัญเพื่อการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ และฝรั่งเศส ประกอบด้วยประธานของแต่ละคณะ คณะกรรมการกระจายเสียงภาคภาษาอังกฤษ และคณะกรรมการกระจายเสียงภาคภาษาฝรั่งเศส คณะกรรมการฯได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการออกอากาศรายการ ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสตามที่ได้รับมอบหมายอำนาจโดยกฎหมายบริษัท CBC เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายข้างต้น บริษัท CBC ได้กำหนดคำสั่งแต่งตั้ง จัดหาสิ่งจำเป็น บำรุงรักษา และดำเนินกิจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ ออกอากาศ ทำข้อตกลงกับผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่มีใบอนุญาตแล้ว ผลิตรายการ เก็บรักษารายการ ทั้ง รายการต่างประเทศและรายการแคนาดาเพื่อนำมาออกอากาศ หรือเป็นรายการเพื่อจำหน่าย แจกจ่าย หรือเพื่อ การตลาด ที่ผลิตโดยบริษัทที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ รวบรวมข่าวที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ปัจจุบัน ก่อตั้ง และลง นามเป็นสมาชิกของบริษัททำข่าว เพื่อให้ได้ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า สิทธิบัตร ใบอนุญาต หรือสัมปทาน ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของบริษัท และกิจกรรมอื่นใดก็ตาม ที่สามารถนำไปสู่เป้าหมายของบริษัท นอกเหนือจากนี้แม้ว่าบริษัทจะได้รับการยอมรับว่าเป็นองค์กรอิสระ โดยเฉพาะในแง่ของการมีเสรีภาพในการ แสดงความคิดเห็น เสรีภาพทางด้านวารสารศาสตร์ หรือการมีจินตนาการสร้างสรรค์ และมีความเป็นอิสระในการ ออกอากาศรายการ บริษัทก็ยังต้องสนับสนุนหลักการ และวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยภาษา ราชการอยู่ดี

แผนภาพที่ 1:

โครงสร้างการกำกับดูแลการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ

ของประเทศแคนาดา

สาระสำคัญของการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

เสาหลักสำคัญของการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา จะทำหน้าที่ปกป้องสาระสำคัญที่เป็นเรื่องต่างๆไป 4 ประเด็น คือ การควบคุมพลเมืองแคนาดา ความสามารถในการใช้สองภาษา และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย เนื้อหารายการแคนาดา และการเข้าถึงชาวแคนาดา ประการแรก ความคิดที่ว่าหากจะให้ระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา มีประสิทธิภาพอย่างดียเยี่ยม จะต้องให้ชาวแคนาดาเป็นเจ้าของและควบคุมกิจการนั้นๆ ด้วยตนเอง ตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติได้จัดรูปแบบสิ่งที่มีความสำคัญต่อนโยบายการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา คือการควบคุมดูแลกิจการโดยชาวแคนาดา ประการที่สอง การมีสองภาษาในการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ทำให้มั่นใจได้ว่าระบบสนับสนุนพระราชบัญญัติภาษาราชการด้วยวิธีการที่ยืดหยุ่น และยอมรับในความคล้ายคลึงกันแต่ทว่ามีความสลับซับซ้อน และแตกต่างกันระหว่างภาษาทั้งสองภาษา ตามมาตรา 5 ของพระราชบัญญัติ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมๆกับการที่พระราชบัญญัติยอมรับในคุณลักษณะของสังคมแคนาดาที่หลากหลายวัฒนธรรม เชื้อชาติ อีกทั้งความต้องการที่จะให้การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาเป็นตัวสะท้อนเงื่อนไขข้อนี้ควบคู่ไปกับการจัดสถานที่เฉพาะให้กับประชาชนที่เป็นคนพื้นเมืองตามที่เห็นกันในสื่อแคนาดา ในที่สุดเสาหลักสำคัญของระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาสามารถทำให้มั่นใจในสิทธิต่างๆ ไปของชาวแคนาดา ในการเข้าถึงการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ และรายการเฉพาะของชาวแคนาดา สิทธิในการเข้าถึงได้รับการรับรองโดยการจำกัดภาระทางการเงินเพื่อที่จะเข้าถึงการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา สาระสำคัญเหล่านี้ช่วยทำให้ชาวแคนาดาสามารถเข้าถึงรายการแคนาดา ซึ่งรวมประชาคมที่ใช้ภาษาราชการทั้งสองภาษาเข้ามาอยู่ด้วยกัน ข้อสรุป การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา มีคนแคนาดาเป็นคนควบคุมดูแลระบบที่พูดได้สองภาษาและหลากหลายวัฒนธรรมที่ออกอากาศรายการแคนาดานั้น เข้าถึงชาวแคนาดาทุกคนได้

ปัจจุบันจุดมุ่งหมายหลักของการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา คือการสร้าง ความมั่นใจในอิทธิพลของเนื้อหารายการแคนาดาที่มีเหนือกว่าสิ่งอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปของความเสียงที่มาจากภายนอกประเทศ ทั้งจากอเมริกา และสื่อหน้าใหม่ เนื้อหารายการแคนาดาเป็นสิ่งสำคัญในการกำกับดูแล การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา และมีความสำคัญมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2493 - 2502 และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา ประเด็นเนื้อหารายการแคนาดาก็ถูกนำมารวมกับหลักการเรื่องความสามารถในการใช้สองภาษา และความมีวัฒนธรรมที่หลากหลายในฐานะที่เป็นคุณลักษณะสำคัญของอัตลักษณ์ในความเป็นแคนาดา เพื่อกำกับดูแลระบบที่วางนี้ข้อกำหนดของเนื้อหารายการแคนาดาที่แตกต่างกันจะถูกนำมาใช้ โดยยึดตามประเภทของใบอนุญาตเป็นหลัก ที่ว่าใบอนุญาตบางประเภทคาดหวังให้ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงสนับสนุนการพัฒนาเนื้อหารายการแคนาดา โดยการบริจาคเงินเพื่อการพัฒนารายการที่ผลิตโดยชาวแคนาดา ในขณะที่สถานีอื่นๆจะมีกฎหมายกำหนดเพื่อให้มั่นใจว่ารายการแคนาดามีอิทธิพลต่อบรรษัทหรือเครือข่ายมากกว่ารายการประเภทอื่น ข้อกำหนดสำหรับเนื้อหารายการแคนาดาเปลี่ยนแปลงไปโดยขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียง เครือข่ายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาที่มีเอกชนเป็นเจ้าของกิจการ จะต้องมั่นใจได้ว่า 60% ของรายการต่อปี และ 50% ของรายการในช่วงเวลาเย็น จะต้องเป็นรายการแคนาดา ในขณะที่ช่องรายการเพื่อชุมชนจะถูกกำหนดให้แพร่ภาพออกอากาศรายการแคนาดา 100 % ส่วนระดับเปอร์เซ็นต์ของเนื้อหารายการแคนาดาของช่องรายการเคเบิลทีวี และช่องรายการที่จัดทำเป็นพิเศษสำหรับกลุ่มคนเฉพาะกลุ่มจะเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะการให้บริการโดยทั่วไป สถานีโทรทัศน์เคเบิลทีวีจะถูกกำหนดให้ต้องแพร่ภาพออกอากาศเนื้อหารายการแคนาดา 30 % ตั้งแต่เวลา 18.00 - 23.00 น. และ อีก 25 % ของเวลาที่เหลือ ในขณะที่เดียวกับที่ช่องรายการที่จัดทำเป็นพิเศษสำหรับกลุ่มคนเฉพาะกลุ่ม ขอบเขตการกำกับดูแลเนื้อหารายการแคนาดา ตั้งแต่ 35 - 50 % ของการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศต่อปี ใบอนุญาตสำหรับเครือข่ายขนาดใหญ่ถูกคาดหวังให้ออกอากาศรายการแคนาดาที่มีความสำคัญกว่ารายการอื่นโดยเฉลี่ยตลอดทั้งปี อย่างน้อยที่สุด 8 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์

เวลาออกอากาศที่จัดสรรให้กับเนื้อหารายการแคนาดาข้างต้นนั้น เครือข่ายเองก็ต้องให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการพัฒนาเนื้อหารายการแคนาดาด้วย ยกตัวอย่าง ในปี พ.ศ. 2549 ผู้ได้รับใบอนุญาตเอกชนใช้เงินผลิตรายการแคนาดา 623.7 ล้านดอลลาร์ ในขณะที่ช่องรายการที่จัดทำเป็นพิเศษสำหรับกลุ่มคนเฉพาะกลุ่มและรายการประเภทที่ต้องเสียเงินค่ารับชมใช้เงินเกินงบประมาณไป 890 ล้านดอลลาร์ (Dunbar และ Leblanc พ.ศ. 2550)

นอกเหนือจากข้อกำหนดด้านเนื้อหารายการแคนาดา วิสัยทัศน์ของพระราชบัญญัติเกี่ยวกับระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ก็เป็นที่ตระหนักดีถึงการทดแทนรายการที่มีการออกอากาศพร้อมกัน โดยระบบเครือข่ายแคนาดาออกอากาศรายการเดียวกันกับเครือข่ายอเมริกาที่ได้รับสิทธิที่จะออกอากาศรายการนั้นก่อน การถ่ายทอดของอเมริกาจึงถูกทดแทนโดยระบบเครือข่ายของแคนาดาเพื่อระยะเวลาในการถ่ายทอด การดำเนินการดังกล่าวทำให้เครือข่ายแคนาดาสามารถขยายฐานผู้รับชมรายการที่เป็นแฟนรายการของอเมริกาให้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และใช้รายได้พิเศษของประเทศไม่ว่าจะเป็นรายได้ใดๆที่เกิดขึ้นในเวลานั้นมาเป็นตัวชดเชย และสนับสนุนรายการแคนาดา (อ้างอิง Dunbar และ Leblanc ปี พ.ศ. 2550) นโยบายการทดแทนด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกันของคณะกรรมการ CRTC ได้กลายเป็นเส้นทางความจำเป็นเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิของผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่ได้รับใบอนุญาต และเพื่อส่งเสริมผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงท้องถิ่นท่ามกลางผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่เป็นชาวต่างชาติ (อ้างอิง CRTC ปี พ.ศ. 2558)

ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงท้องถิ่นก็ได้รับสิทธิพิเศษภายใต้การกำกับดูแลโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกของคณะกรรมการ CRTC ด้วยเช่นกัน โดยที่ผู้ได้รับใบอนุญาตเคเบิลทีวีทุกรายต้องออกอากาศรายการเพื่อชุมชน ซึ่งออกอากาศเฉพาะรายการที่เป็นแนวชุมชนเท่านั้น รายการชุมชนครอบคลุมเหตุการณ์ในชุมชนทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นรายการข่าว หรือประเด็นปัญหาต่างๆออกอากาศชุมชนท้องถิ่นด้วยการใช้สื่อในการแสดงความ

คิดเห็น นอกจากนี้ รายการแนวชุมชนยังนำเสนอวิธีการหลายๆวิธีแก่ผู้ประกอบการเคเบิลทีวีที่จะเข้าถึงชุมชน
อาทิ การนำพาตนเองไปอยู่ ณ ชุมชนนั้นๆ และจากการสำรวจการปฏิบัติที่พบเมื่อไม่นานมานี้ คือการใช้วิธี
“**ประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของบริษัทในเชิงบวก**” (เอกสารอ้างอิง Dunbar และ Leblanc ปี พ.ศ. 2550)

และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 3 (d)(iii) ของพระราชบัญญัติการกระจายเสียง
และการแพร่ภาพออกอากาศ คณะกรรมการ CRTC ได้จัดทำนโยบายและออก กฎ ระเบียบ เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้
ให้บริการเคเบิลทีวีในแคนาดา สนองความต้องการและผลประโยชน์ของชาวแคนาดาอย่างสมควรจะเป็นตาม
คุณลักษณะของสังคมแคนาดาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเชื้อชาติ และมีพื้นที่พิเศษสำหรับ
ประชาชนที่เป็นคนพื้นเมืองในสังคมแคนาดาปัจจุบัน นโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ
ของแคนาดา ได้จัดหาเวลาสำหรับถ่ายทอดรายการที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์ (เพื่อสนองความต้องการทางด้าน
วัฒนธรรมและเชื้อชาติที่หลากหลายของคนแคนาดา) และระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศซึ่ง
ถ่ายทอดรายการตามความต้องการของประชากรที่เป็นชนพื้นเมืองของแคนาดา

นับตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2533 – 2542 รายการวิทยุและโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์หลาย
รายการ ให้ ความสนใจกับการที่จะทำให้ข้อเรียกร้องของกลุ่มชาติพันธุ์ของแคนาดาบรรลุเป้าหมาย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในบริเวณศูนย์กลางเมืองที่มีขนาดใหญ่กว่าที่อื่นๆอย่างในรัฐออนแทรีโอ คิวเบก และแคนาดา
ตะวันตก ในขณะที่ภาคส่วนการกระจายเสียงและการแพร่ภาพโทรทัศน์เพื่อชนพื้นเมืองเติบโตขึ้นอย่างมั่นคง
นับตั้งแต่ที่มีการใช้พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ปี พ.ศ. 2542
นโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศเพื่อกลุ่มชาติพันธุ์ของคณะกรรมการ CRTC ได้กำหนด
กฎเกณฑ์เพื่อรายการของกลุ่มชาติพันธุ์ (รายการใดก็ตามที่เป็นเรื่องของกลุ่มคนซึ่งแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือเชื้อ
ชาติไปจากกลุ่มชนพื้นเมืองดั้งเดิม คนฝรั่งเศสหรือคนอังกฤษ และรายการที่ใช้ภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ
ฝรั่งเศส หรือภาษาพื้นเมือง) คณะกรรมการ CRTC กำหนดเงื่อนไขว่าสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

ของกลุ่มชาติพันธุ์ จะถูกจำแนกประเภท กล่าวคือจะต้องใช้เวลาในการเผยแพร่รายการที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์อย่างน้อยที่สุด 60% ของเวลาที่ออกอากาศ และอย่างน้อยที่สุดกึ่งหนึ่งของเวลาตามตารางรายการจะต้องเป็นรายการภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือภาษาพื้นเมือง นโยบายช่วยให้ตระหนักในจุดมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา ที่สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางด้านภาษาและอัตลักษณ์ที่หลากหลายวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา และกำหนดการเข้าถึงทัศนคติที่หลากหลายวัฒนธรรม

ในการสำรวจข้อมูลเมื่อเร็วๆ นี้ คณะกรรมการ CRTC พบว่า การกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของกลุ่มชาติพันธุ์ ได้ขยายตัวไปพร้อมกับสถานีวิทยุโทรทัศน์เพื่อกลุ่มชาติพันธุ์ 4 สถานี และสถานีวิทยุกระจายเสียงอีก 28 สถานี สถานีเหล่านี้เสนอสัดส่วนเวลาออกอากาศจำนวนมากให้กับรายการที่ใช้ภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และภาษาพื้นเมือง นอกจากนี้ จะมีช่องเคเบิลทีวีสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์และช่องสำหรับกิจกรรมพิเศษอีกเกือบ 200 ช่อง วัคคอรองรับกลุ่มหลากหลายชาติพันธุ์ ซึ่งจัดเตรียมความหลากหลายไว้ให้บริการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศทุกรูปแบบ ยิ่งไปกว่านั้นคณะกรรมการ CRTC ยังสนับสนุนช่องที่ไม่ใช่กลุ่มชาติพันธุ์ให้รวมประชาชนจากหลากหลายวัฒนธรรมมาอยู่ด้วยกัน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าโอกาสในการเข้าถึงวัฒนธรรมที่หลากหลาย จะเป็นหนทางนำไปสู่รายการโทรทัศน์และวิทยุกระแสหลัก ซึ่งคณะกรรมการ CRTC ยึดเอาความต้องการในข้อนี้ มาเป็นนโยบายด้านโทรทัศน์ของคณะกรรมการ ซึ่งระบุว่าระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ควรจะเป็นกระจกสะท้อนที่ซึ่งประชาชนชาวแคนาดาทุกคนจะสามารถเห็นภาพของตนเองตามที่บรรยายได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน มีความยุติธรรมและปราศจากต้นแบบ กระจกบานนี้ไม่ควรจะสะท้อนแค่เพียงภาพบนหน้าจอเท่านั้น แต่ควรจะอยู่เบื้องหลังภาพด้วย ในฐานะผู้ผลิตรายการและผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างกัน (อ้างอิง CRTC พ.ศ. 2542)

นอกจากนี้คณะกรรมการยังได้ขอให้ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียง

- พัฒนาแผนเพื่อปรับปรุงชนกลุ่มน้อย ที่ทำร่วมกัน และผู้ไร้ความสามารถที่เห็นได้ชัดในสังคม โดยพิจารณาว่า พวกเขาควรจะได้รับการกล่าวถึง และนำเสนอสู่แวดวงการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศอย่างไร
- ทำรายงานประจำปีเพื่อรายงานความก้าวหน้าในประเด็นปัญหาของความหลากหลาย

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ คณะกรรมการ CRTC จึงทำงานร่วมกับสมาคมผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา (the Canadian Association of Broadcasters หรือ CAB) เพื่อวิจัยว่า ชนกลุ่มน้อยที่เห็นได้ชัดในสังคมและผู้ไร้ความสามารถนั้น ได้รับการกล่าวถึงในแวดวงการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศอย่างไร และสถานะของความหลากหลายในกิจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาปัจจุบัน จะสามารถได้รับการพัฒนาได้อย่างไร ซึ่ง the Canadian Association of Broadcasters (CAB) ได้จัดทำประมวลกฎหมาย Equitable Portrayal Code ตามลำดับ เพื่อปรับปรุงชนกลุ่มน้อยที่เห็นได้ชัดในสังคมว่า ได้รับการนำเสนอในสื่อมวลชนแคนาดาอย่างไร เพื่อที่จะได้มีใบอนุญาต คณะกรรมการ CRTC กำกับดูแลว่า ผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียงต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายเพื่อช่วยให้กลุ่มวัฒนธรรมชาติพันธุ์ได้รับการนำเสนอโดยวิธี

- นำเสนอกลุ่มที่มีตัวตนที่สามารถพิสูจน์อัตลักษณ์ได้ในสังคมที่หลากหลาย และบทบาทที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ การงาน ที่บ้าน และที่สำนักงาน เป็นต้น
- ละเว้นจากการลงโทษ การส่งเสริม หรือทำให้เห็นว่าความรุนแรงเป็นสิ่งที่ยังกระทำต่อกลุ่มที่พิสูจน์อัตลักษณ์ได้
- สะท้อนการบรรยายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มที่พิสูจน์อัตลักษณ์ได้อย่างเที่ยงธรรม

คณะกรรมการ CRTC รวมทั้งประมวลกฎหมายของ **the Canadian Association of Broadcasters (CAB)** และนโยบายในเรื่องของความหลากหลายทางวัฒนธรรม พยายามที่จะทำให้อัตลักษณ์ที่มีวัฒนธรรมหลากหลายของแคนาดาเป็นส่วนหนึ่งของสื่อกระแสหลัก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อความหลากหลายของรายการ ในระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดาในภาพรวม และสอดคล้องต่อการให้ความสนใจในการพัฒนาภาคส่วนการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศโดยชนพื้นเมืองที่กำลังเจริญเติบโต นับตั้งแต่มีการใช้นโยบาย “Native Broadcasting Policy” ของคณะกรรมการ CRTC (ปี พ.ศ. 2533) ที่ตามมาด้วยคำวิพากษ์วิจารณ์ต่อการให้บริการของระบบการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศแก่กลุ่มชนพื้นเมือง ที่แพร่โดยทั่วไป

คณะกรรมการที่โปรดเกล้าแต่งตั้งฯ ในปี พ.ศ. 2534 ชุดชนพื้นเมืองชี้ให้เห็นช่องว่างที่เกิดขึ้นระหว่างการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของทางตอนเหนือและตอนใต้ และเพื่อเป็นการอุดช่องว่างให้หมดไป คณะกรรมการได้ให้คำแนะนำว่า ควรจัดทำระบบเครือข่ายในประเทศ กลุ่มที่ 3 สำหรับรายการที่เป็นภาคภาษาชนพื้นเมือง จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับบริษัท CBC ของอังกฤษ และวิทยุแคนาดาที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส เพื่อเพิ่มพื้นที่ให้แก่ชนพื้นเมือง และการเข้าถึงรายการที่เกี่ยวกับชนพื้นเมือง ในปี พ.ศ. 2543 มีการตอบสนองต่อคำแนะนำดังกล่าวนี้ โดยการให้ใบอนุญาตแก่เครือข่ายโทรทัศน์ชนพื้นเมือง **the Aboriginal Peoples Television Network หรือ APTN** ให้ทำหน้าที่เป็นเครือข่ายในประเทศพร้อมกับคำสั่งให้สนองความต้องการของสังคมชนพื้นเมืองแคนาดา โดยใบอนุญาตของ the Aboriginal Peoples Television Network (APTN) กำหนดให้ โทรทัศน์ชนพื้นเมือง (APTN) ต้องออกอากาศรายการเป็นภาษาพื้นเมือง 35 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ และ 20 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ เป็นรายการภาษาฝรั่งเศส

นับตั้งแต่ APTN ได้รับใบอนุญาตเป็นต้นมา APTN ก็แต่งตั้งตนเองเป็นสื่อกลางสำหรับ
วัฒนธรรมชนพื้นเมืองทางโทรทัศน์ สถานีถ่ายทอดรายการเป็นภาคภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และภาษาพื้นเมือง
ทั้งนี้ อีก 17 ภาษา สนับสนุนการใช้ภาษาของชนพื้นเมือง และการพัฒนาคำอธิบายเกี่ยวกับประเด็นปัญหาของ
แคนาดาในเรื่อง ทั่วๆ ไป และความหวาดวิตกที่มีต่อทางตอนเหนือของประเทศแคนาดาเป็นพิเศษ สถานี
APTN จำเป็นต่อ การปกป้องคุ้มครองภาษา และวัฒนธรรมของถิ่นกำเนิด ทั้งยังทำให้การถ่ายทอดรายการ
ไปสู่เด็กแคนาดาโดยกำเนิด และคนหนุ่มสาวที่ใช้วิธีการทางเทคโนโลยีสะดวกง่ายดายยิ่งขึ้น

ตารางภาพรวมโครงสร้างทางกฎหมาย

การกำกับดูแลการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

ส่วนที่ 1: นโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบสำคัญ
3	<p>นโยบายการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา</p>	<p>การกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ควรจะ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● เป็นกรรมสิทธิ์และควบคุมดูแลโดยชาวแคนาดา ● ใช้ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ● มีองค์ประกอบเป็นภาคสาธารณะ เอกชน และชุมชน ● ดำรงรักษา และยกระดับอัตลักษณ์ประจำชาติและอธิปไตยทางวัฒนธรรม ● จัดทำรายการที่สะท้อนทัศนคติของชาวแคนาดา ความคิดเห็น ความคิด ค่านิยม และความคิดสร้างสรรค์ในเชิงศิลปะ ● สะท้อนสถานการณ์ และความต้องการของชาวแคนาดาทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก รวมทั้งสิทธิที่เท่าเทียมกัน การใช้สองภาษา และคุณลักษณะของสังคมแคนาดาที่มีหลากหลายวัฒนธรรมและเชื้อชาติ และพื้นที่ที่จัดไว้เป็นพิเศษสำหรับชนพื้นเมืองที่อยู่ภายในสังคม ● สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ● มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ และนำเสนอรายการของแคนาดาตามสมควร ● มีมาตรฐานสูง ● ไม่ลำเอียง ● เป็นรายการเกี่ยวกับการศึกษา และสังคมที่มีแหล่งที่มาจากภายในท้องถิ่น ภูมิภาค ภายในประเทศ และจากต่างประเทศ ● โดยทั่วไปจะปรากฏเห็นได้ชัดว่าเป็นรายการแคนาดาที่บริษัท CBC ผลิตรายการ ● มีส่วนร่วมในการดำเนินการ และการแลกเปลี่ยนการแสดงออก

		<p>ทางวัฒนธรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ออกอากาศครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศแคนาดา ● สะท้อนคุณลักษณะของประเทศแคนาดา ที่มีหลากหลายวัฒนธรรมและเชื้อชาติ ● เป็นผลประโยชน์สาธารณะ ● สะท้อนวัฒนธรรมของชาวแคนาดาที่เป็นชนพื้นเมือง ● ผู้รับความสามารถสามารถเข้าถึงได้ง่าย ● ค่าใช้จ่ายไม่สูงจนเกินไป สามารถรับภาระได้ ● ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ● รายการของแคนาดาต้องได้รับการจัดลำดับก่อนรายการต่างประเทศ
--	--	---

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
5	<p>วัตถุประสงค์และอำนาจของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ</p>	<p>ระบบการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศของประเทศแคนาดา ควรได้รับการกำกับดูแลและควบคุมในลักษณะที่ยืดหยุ่น กล่าวคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ปรับตัวได้ง่ายกับคุณลักษณะที่แตกต่างของการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส และการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ● พิจารณาถึงความจำเป็นและข้อกังวลของส่วนภูมิภาค ● ช่วยให้บทบัญญัติในการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศตลอดจนการผลิตรายการง่ายขึ้น ● ไม่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเทคโนโลยีด้านข้อมูลข่าวสาร

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
6	<p>แนวนโยบายและแถลงการณ์</p>	<p>คณะกรรมการ อาจจะ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ออกนโยบายและแถลงการณ์

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
9	ใบอนุญาต ฯลฯ	<p>คณะกรรมการ อาจจะ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● จำแนกประเภทใบอนุญาต ● ออก และต่ออายุใบอนุญาต ภายในระยะเวลาไม่เกิน 7 ปี ● ปรับปรุงแก้ไขเงื่อนไขใบอนุญาต ในคำขอมติใบอนุญาตของผู้ได้รับใบอนุญาต ● ยกเลิก เพิกถอนใบอนุญาต ● ออกคำสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ได้รับอำนาจในการดำเนินการ ถ่ายทอดสัญญาณ ออกอากาศรายการของแคนาดาเป็นลำดับแรก ● ออกคำสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ได้รับอำนาจในการดำเนินการ ถ่ายทอดสัญญาณ ออกอากาศรายการตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
10-11	กฎระเบียบต่างๆ	<p>คณะกรรมการอาจสร้างกฎระเบียบ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● เกี่ยวกับสัดส่วนเวลาที่จะให้การกระจายเสียงและการแพร่ภาพ ออกอากาศรายการของแคนาดา ● กำหนดว่ารายการอะไรบ้างที่เป็นรายการแคนาดา ● เกี่ยวกับมาตรฐานต่างๆของรายการ และการจัดสรรเวลาในการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทำให้เกิดผลต่อนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ ออกอากาศตามที่อ้างไว้ในอนุมาตรา 3 (1) ● เกี่ยวกับลักษณะของโฆษณาและจำนวนเวลาออกอากาศที่อาจจะ ให้กับโฆษณา ● เกี่ยวกับสัดส่วนของเวลาที่จะให้การกระจายเสียงและ การแพร่ภาพออกอากาศรายการในลักษณะเป็นรายการที่ฝึกฝั ฝายหนึ่งฝายใดทางการเมืองและการกำหนดเวลาดังกล่าวให้แก่ พรรคการเมืองและผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยตั้งอยู่บนรากฐานของ ความยุติธรรม

		<ul style="list-style-type: none"> ● การกำหนดเงื่อนไขสำหรับการแพร่ภาพออกอากาศรายการที่ดำเนินการในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่าย ● เกี่ยวกับการนำรายการต่างประเทศหรือรายการอื่นๆ มาเผยแพร่ออกอากาศ ที่ให้บริการโดยการถ่ายทอดสัญญาณ ● เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาคัดค้านที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการด้านรายการ และการถ่ายทอดสัญญาณ ● ออกคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับรายการ และสถานภาพทางการเงินของผู้รับใบอนุญาต หรือที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ และการบริหารจัดการกิจการต่อคณะกรรมการ ตามที่กฎระเบียบกำหนด ● จัดทำตารางค่าธรรมเนียมใบอนุญาตที่ผู้รับใบอนุญาตทุกประเภทจะต้องชำระ รวมทั้งกำหนดเวลาและวิธีการในการชำระ
--	--	--

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
12	การตรวจสอบ	<p>ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการว่า ผู้ใดฝ่าฝืนไม่กระทำการใดๆ ให้เป็นไปตามกฎระเบียบ ใบอนุญาต คำตัดสิน คำสั่ง หรือประกาศที่ออกโดยคณะกรรมการ ภายใต้บทบัญญัตินี้ หรือที่ได้กระทำ หรือกำลังกระทำการใดๆ อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติ หรือ กฎ ระเบียบ ใบอนุญาต คำตัดสิน หรือคำสั่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> ● คณะกรรมการอาจออกคำสั่งให้บุคคลผู้นั้น ปฏิบัติตามโดยไม่ชักช้า หรือภายในระยะเวลา และโดยวิธีการอย่างหนึ่ง อย่างใดตามที่คณะกรรมการกำหนด การกระทำหรือสิ่งใด ก็ตามที่บุคคลผู้นั้นกระทำอยู่ หรือที่อาจได้รับคำสั่งให้กระทำภายใต้หน้าที่นี้ หรือ กฎ ระเบียบ ใบอนุญาต คำตัดสิน หรือคำสั่ง หรือประกาศที่ออกโดยคณะกรรมการภายใต้หน้าที่นี้ และอาจมีคำสั่งห้ามมิให้กระทำ หรือยุติการกระทำหรือสิ่งใดก็ตามที่ยังคงดำเนินอยู่ ซึ่งจะเป็นการขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติ กฎ ระเบียบ ใบอนุญาต คำตัดสิน คำสั่ง หรือมาตราใดๆ

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
15-21	การรับฟัง และการรายงานความคิดเห็น	คณะกรรมการอาจร้องขอให้ สภาองคมนตรี จัดการประชุมรับฟังความคิดเห็นหรือทำรายงานเกี่ยวกับเรื่องใดๆ ก็ตามที่อยู่ภายในขอบเขตอำนาจในการตัดสินใจของคณะกรรมการภายใต้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
26-30	อำนาจต่างๆ ไปของ สภาองคมนตรี	<p>สภาองคมนตรีอาจมีคำสั่งให้คณะกรรมการ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● เกี่ยวกับจำนวนช่องรายการ หรือความถี่สูงสุดที่พึงจะมีได้ เพื่อให้ทราบว่าเป็นอนุญาตประเภทใดบ้างที่จะออกให้กับผู้ดำเนินกิจการกระจายเสียง โดยคำนึงถึงสภาพพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ตามที่กำหนดไว้ในคำสั่ง ● เกี่ยวกับการสงวนไว้ซึ่งช่องรายการหรือคลื่นความถี่ เพื่อประโยชน์ของบริษัทหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดเป็นพิเศษ ตามที่กำหนดไว้ในคำสั่ง ● เกี่ยวกับประเภทของผู้ขอรับใบอนุญาตดำเนินกิจการส่งวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์ ที่ไม่มีสิทธิจะได้รับใบอนุญาต หรือไม่มีสิทธิได้รับการแก้ไข ปรับปรุง หรือต่ออายุใบอนุญาตใหม่ ● กำหนดวิธีการที่คณะกรรมการอาจออกใบอนุญาตให้กับผู้ขอรับใบอนุญาตที่เป็นตัวแทนของจังหวัด หรือลักษณะต้องห้ามที่จะขอมีใบอนุญาต และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาต ● เลื่อนการตัดสินใจไปพลางก่อนหรือส่งคำตัดสินกลับคืนไปยังคณะกรรมการเพื่อให้พิจารณาทบทวนและรับฟังเรื่องราวอีกครั้งหนึ่ง ถ้าสภาองคมนตรีพอใจในคำตัดสินว่าบิดเบือนไปจากวัตถุประสงค์ของนโยบายการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศที่ระบุอยู่ในอนุมาตรา 3(1)

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
32-34	การฝ่าฝืน กฎ ระเบียบ	<p>ผู้ใดมีความผิด กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายในความผิดดังต่อไปนี้ อาจถูกลงโทษได้ และต้องรับผิดชอบ ในกรณี</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ดำเนินกิจการกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศโดยไม่มีใบอนุญาต ● ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบ หรือ คำสั่งใดๆ ที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ ● ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติ

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
36-40	การดำรงอยู่ของบริษัท	<p>บริษัทเป็นที่รู้จักในฐานะบริษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพออกอากาศของแคนาดา และประกอบด้วยคณะกรรมการ</p> <ul style="list-style-type: none"> ประกอบด้วยกรรมการ จำนวน 12 คน รวมทั้งประธานและผู้มีอำนาจในการบริหารได้รับการแต่งตั้งโดยสภาองคมนตรี โดยมีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี กรรมการแต่ละราย ต้องไม่เป็นผู้ที่ประกอบธุรกิจด้านการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ไม่เป็นผู้ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวช่องทางด้านการเงินหรือผลประโยชน์ส่วนตัวในกิจการกระจายเสียง และการแพร่ภาพออกอากาศ และต้องไม่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต หรือการจัดจำหน่ายรายการ หรือเนื้อหารายการ ซึ่งมีเจตนาที่จะนำมาใช้ในกิจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศเป็นลำดับแรก มีความรับผิดชอบในการบริหารจัดการธุรกิจ กิจกรรม ความเคลื่อนไหว และกิจการอื่นๆ ของบริษัท รับผิดชอบต่อสภาในการดำเนินกิจการของบริษัทโดยผ่านรัฐมนตรี

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
45	คณะกรรมการสิทธิการ สามัญประจำสภา	<p>คณะกรรมการอาจแต่งตั้งให้มีคณะกรรมการสิทธิการสามัญ</p> <ul style="list-style-type: none"> เพื่อการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ประกอบไปด้วยประธาน ผู้มีอำนาจในการบริหาร และกรรมการอื่นๆ ปฏิบัติหน้าที่ๆ เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส แทนคณะกรรมการโดยกฎหมายบริษัท

มาตรา	กฎระเบียบ	องค์ประกอบที่สำคัญ
46	วัตถุประสงค์ และอำนาจ	<p>การก่อตั้งบริษัท มีวัตถุประสงค์เพื่อออกอากาศรายการที่ได้รับการพิจารณาตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติ รวมทั้ง</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การแต่งตั้ง การจัดหาอุปกรณ์ การบำรุงรักษา และการดำเนินกิจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ● การทำข้อตกลงในการดำเนินกิจการกับผู้ได้รับใบอนุญาตให้ถ่ายทอดรายการ ● ผลิตรายการและเก็บรักษารายการทั้งรายการภายในประเทศ และรายการจากต่างประเทศ ● จัดจำหน่ายหรือทำการตลาดการให้บริการด้านรายการที่ผลิตโดยบริษัท ● รวบรวมข่าวที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ปัจจุบันจากทั่วทุกมุมโลก ● ได้รับลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า ● ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้แทนของสมเด็จพระราชินี โดยใช้สิทธิในฐานะที่เป็นประเทศแคนาดาและจังหวัดในแง่การดำเนินกิจการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศ ซึ่งอาจได้รับคำสั่งจากสภากงมนตรีให้ดำเนินการและ ● จัดทำแผนการขยายตัวในการให้บริการกระจายเสียงและการแพร่ภาพออกอากาศที่เกี่ยวกับหลักการ และวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยภาษาราชการ

สรุปช่วงเวลาเหตุการณ์สำคัญ

1. พ.ศ. 2463 - 2472 การให้บริการวิทยุกระจายเสียงสำหรับระบบการรถไฟแห่งชาติแคนาดา
 - ก) วิทยุกระจายเสียง CN
 - ข) เริ่มออกอากาศเป็นครั้งแรก
 - ค) คณะกรรมการ AIRD
2. พ.ศ. 2473 - 2482 ก่อตั้งวิทยุกระจายเสียงแคนาดา
 - ก) สมาคมวิทยุกระจายเสียงแคนาดา
 - ข) คณะกรรมการรัฐสภาด้านการกระจายเสียง ชุดที่ 1
 - ค) พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพแคนาดา
 - ง) คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงแคนาดา
 - จ) บริษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพแคนาดา
3. พ.ศ. 2493 - 2502 ช่วงทศวรรษแห่งคณะกรรมการ
 - ก) คณะกรรมการ Massey
 - ข) คณะกรรมการ Fowler
 - ค) พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพฉบับปรับปรุง
4. พ.ศ. 2503 - 2512 กฎ ระเบียบ ในการกำกับดูแล ฉบับปรับปรุง
 - ก) คณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แคนาดา (CRTC)
 - ข) พระราชบัญญัติการกระจายเสียงและการแพร่ภาพ พ.ศ. 2511
5. พ.ศ. 2513 - 2522 ยุคเนื้อหารายการแคนาดา
 - ก) CRTC ออกใบอนุญาตเครือข่ายให้กับ CBC / วิทยุแคนาดา เป็นครั้งแรก
 - ข) การสร้าง กฎ ระเบียบ สำหรับเนื้อหารายการแคนาดา ซึ่งกำหนดให้รายการต้องมีเนื้อหาอย่างน้อยที่สุด 60 %
 - ค) ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อเป็นการสนับสนุนนโยบายในการติดต่อสื่อสารสำหรับแคนาดา
 - ง) แผนเร่งรัดเพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่ๆ สามารถรับการถ่ายทอดได้ เพื่อขยายการให้บริการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ของสถานีวิทยุกระจายเสียงแคนาดา (CBC)
6. พ.ศ. 2523 - 2532 จุดกำเนิดของสื่อที่หลากหลาย
 - ก) กองทุนพัฒนารายการกระจายเสียงและแพร่ภาพ
 - ข) คณะกรรมการจังหวัดที่เป็นสหพันธรัฐ จัดพิมพ์รายงานเกี่ยวกับอนาคตของโทรทัศน์แคนาดา ภาคภาษาฝรั่งเศส
7. พ.ศ. 2533 - 2542 ยุคแห่งทางเลือก

- ก) ภารกิจ ค่านิยม เป้าหมาย และวัตถุประสงค์
 - ข) สถานีวิทยุกระจายเสียง CBC 1 สถานีวิทยุกระจายเสียง CBC 2 สถานีวิทยุ Première Chaîne ปี พ.ศ. 2547
 - ค) บริษัทจัดทำเว็บไซต์ จากแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตของแคนาดา และสถานีวิทยุกระจายเสียง Radio-Canada.ca.
 - ง) สถานีวิทยุกระจายเสียง Réseau de l'information de Radio-Canada (RDI)
 - จ) คณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรชุดที่ดูแลในเรื่องมรดกแคนาดา นำเสนอรายงานเกี่ยวกับอนาคตของสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ CBC ในรูปแบบของช่องรายการหลากหลายช่องแบบครบวงจร
8. พ.ศ. 2543 - 2552 การกำกับดูแลระบบดิจิทัล
- ก) ช่องว่างสำหรับทุกคน

บรรณานุกรม

- Adams, Michael; Langstaff, Amy (2008): Unlikely utopia. The surprising triumph of Canadian pluralism. Toronto: Penguin Canada.
- Allen, Gene; Robinson, Daniel J. (Eds.) (2009): Communicating in Canada's past. Essays in media history. Conference on Media History in Canada. Toronto, Buffalo: University of Toronto Press.
- Armstrong, Robert (2010): Broadcasting Policy in Canada. Toronto: University of Toronto Press.
- Banting, Keith G. (1987): The Welfare State and Canadian Federalism. 2nd ed. Kingston: McGill-Queen's University Press.
- Behiels, Michael D.; Hayday, Matthew (Eds.) (2011): Contemporary Quebec. Selected readings and commentaries. Montréal: McGill-Queen's University Press.
- Canadian Broadcasting Corporation/Radio Canada (2015): Explore CBC/Radio-Canada. Available online at <http://www.cbc.radio-canada.ca/en/explore/>.
- Canadian Broadcasting Corporation/Radio Canada (2014): A Space for Us All. Ottawa. Available online at <http://www.newswire.ca/en/story/1379719/a-space-for-us-all-cbc-radio-canada-unveils-new-strategy-for-all-canadians>.
- Canadian Radio-Television and Telecommunications Commission (1999): Public Notice CRTC 1999-117: Ethnic Broadcasting Policy. Available online at <http://www.crtc.gc.ca/eng/archive/1999/PB99-117.HTM>.
- Canadian Radio-Television and Telecommunications Commission (2013): Broadcasting Decision CRTC 2013-383. Aboriginal Peoples Television Network Incorporated. CRTC. Ottawa (2013-19). Available online at <http://www.crtc.gc.ca/eng/archive/2013/2013-383.pdf>.
- Canadian Radio-Television and Telecommunications Commission (2015): Offering Cultural Diversity on TV and Radio. Available online at http://www.crtc.gc.ca/eng/info_sht/b308.htm.
- Christie, Nancy; Gauvreau, Michael (Eds.) (2014): Cultures of Citizenship in Post-War Canada, 1940-1955. Montreal: McGill-Queen's University Press.
- Clement, Dominique (2011): The October Crisis of 1970. Human Rights Abuses under the War Measures Act. In Michael D. Behiels, Matthew Hayday (Eds.): Contemporary Quebec.

- Selected readings and commentaries. Montréal: McGill-Queen's University Press, pp. 203–227.
- Cook, Tim (2012): *Warlords. Borden, Mackenzie King, and Canada's World Wars*. Toronto: Allen Lane.
- Cuccioletta, Donald; Lubin, Martin (2011): The Quebec Quiet Revolution. A Noisy Evolution. In Michael D. Behiels, Matthew Hayday (Eds.): *Contemporary Quebec. Selected readings and commentaries*. Montréal: McGill-Queen's University Press, pp. 182–196.
- Dewing, Michael (2011): *Canadian Broadcasting Policy*. Ottawa (2011-39-E). Available online at <http://www.parl.gc.ca/content/lop/researchpublications/2011-39-e.pdf>.
- Dunbar, Laurence; Leblanc, Christian (2007): *Review of the Regulatory Framework for Broadcasting Services in Canada*. Canadian Radio-Television and Telecommunications Commission. Ottawa. Available online at <http://www.crtc.gc.ca/eng/publications/reports/dunbarleblanc.htm>.
- Easton, K. J. (2000): *Building an industry. A history of cable television and its development in Canada*. Lawrencetown Beach, N.S.: Pottersfield Press.
- Filion, M. (1996): Broadcasting and cultural identity. The Canadian experience. In *Media, Culture & Society* 18 (3), pp. 447–467.
- Government of Canada (1867): *Constitutional Act*. Available online at <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/const/page-1.html>.
- Government of Canada (1991): *Broadcasting Act*. Available online at <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/B-9.01/page-2.html#h-4>.
- Government of Canada (2003): *Northern Native Broadcast Access Program (NNBAP) and Northern Distribution Program (NDP) Evaluation*. Available online at <http://www.tbs-sct.gc.ca/aedb-bdve/rep-rap-eng.aspx?Org=21&Rt=10818>.
- Government of Canada (2015): *Content that Meets the Needs and Interests of Canadians*. Ottawa. Available online at <http://www.crtc.gc.ca/eng/cancon/mandate.htm>.
- Haque, Eve (2012): *Multiculturalism within a bilingual framework. Language, race, and belonging in Canada*. Toronto: University of Toronto Press.
- Hayday, Matthew (2009): *Variety Show as National Identity: CBC Television and Dominion Day Celebrations, 1958-1980*. In Gene Allen, Daniel J. Robinson (Eds.): *Communicating in Canada's past. Essays in media history*. Toronto, Buffalo: University of Toronto Press, pp. 168–193.

- Jackson, Joseph E.F.; Thomas, Terrence J. (2001): The State of the Canadian Broadcasting System. Terms of Reference. House of Commons Standing Committee on Canadian Heritage. Ottawa. Available online at <http://www.parl.gc.ca/HousePublications/Publication.aspx?DocId=1031347&Language=E&Mode=1&Parl=37&Ses=1>.
- Johannsen, Robert Walter; Haynes, Sam W.; Morris, Christopher (1997): Manifest destiny and empire. American antebellum expansionism. 1st ed. College Station, Tex.: Published for the University of Texas.
- Kelley, Ninette; Trebilcock, Michael (2010): The Making of the Mosaic. A History of Canadian Immigration Policy. Toronto: University of Toronto Press.
- Kuffert, Leonard (2014): "Stabbing our Spirits Broad Awake". Reconstructing Canadian Culture, 1940-1948. In Nancy Christie, Michael Gauvreau (Eds.): Cultures of Citizenship in Post-War Canada, 1940-1955. Montreal: McGill-Queen's University Press, pp. 27–62.
- Kymlicka, Will (2004): Marketing Canadian Pluralism in the International Arena. In *International Journal* 59 (4), p. 829.
- Liebenberg, Linda; Ikeda, Janice; Wood, Michele (2015): "It's Just Part of My Culture": Understanding Language and Land in the Resilience Processes of Aboriginal Youth. In Linda C. Theron, Linda Liebenberg, Michael Ungar (Eds.): Youth Resilience and Culture, vol. 11: Springer Netherlands, pp. 105-116. Available online at http://dx.doi.org/10.1007/978-94-017-9415-2_8.
- Lincoln, Clifford (2003): Our Cultural Sovereignty. The Second Century of Canadian Broadcasting. Standing Committee on Canadian Heritage. Ottawa.
- Mackey, Eva (2002): The House of Difference. Cultural Politics and National Identity in Canada. Toronto: University of Toronto Press (Anthropological horizons, 23).
- Mahtani, Minelle (2001): Representing minorities. Canadian media and minority identities. In *Canadian Ethnic Studies* 33 (3), pp. 99–133.
- Martin, Robert; Adam, G. Stuart (2014): Sourcebook of Canadian Media Law. 2nd ed. Montreal: McGill-Queen's University Press (Carleton Library Series).
- Massey, Vincent (1951): Royal Commission on National Development in the Arts, Letters and Sciences. Ottawa. Available online at <https://www.collectionscanada.gc.ca/massey/index-e.html>.
- Raboy, Marc; McIver, William J.; Shtern, Jeremy (Eds.) (2010): Media divides. Communication rights and the right to communicate in Canada. Vancouver: UBC Press.

- Stewart, Andrew; Hull, William H. N. (1994): Canadian television policy and the Board of Broadcast Governors, 1958-1968. Edmonton, Alta.: University of Alberta Press.
- Theron, Linda C.; Liebenberg, Linda; Ungar, Michael (Eds.) (2015): Youth Resilience and Culture: Springer Netherlands (Cross-Cultural Advancements in Positive Psychology).
- Vance, Jonathan (2000): Death so Noble. Memory, Meaning, and the First World War. Vancouver: UBC Press.
- Vipond, Mary (1994): The Beginnings of Public Broadcasting in Canada. The CRBC, 1932-1936. In *Canadian Journal of Communication* 19 (2).
- Whitaker, Reg (2011): Apprehended Insurrection. RCMP Intelligence and the October Crisis. In Michael D. Behiels, Matthew Hayday (Eds.): Contemporary Quebec. Selected readings and commentaries. Montréal: McGill-Queen's University Press, pp. 228-244.
- Wood, Patricia K.; Gilbert, Liette (2005): Multiculturalism in Canada. Accidental Discourse, Alternative Vision, Urban Practice. In *International Journal of Urban & Regional Research* 29 (3), pp. 679-691.